

கல்கி

KALKI மார்ச் 22, 1953

4 ரூபாய்

இப்பொழுது உறுதியான பற்கள்தான் . . . ஆனால்

ஒரு நாள் அவள்

சிரிக்கவே அச்சப்படநேரிடலாம்!

சிறு பிராயத்தில் ஈறுகளை அசட்டைசெய்வது பிற்கால வாழ்விலுள்ள சந்தோஷங்களை அனுபவிக்க இடைஞ்சலாயிருக்கும். இந்த அபாயத்திலிருந்து சிறுவர்களை காப்பாற்ற நிச்சயமான ஒரு வழி தினமும் தவறாமல் அவர்களை எஸ். ஆர். தேப்பேஸ்ட் உபயோகிக்கச் செய்வதுதான். பல் வைத்தியர்கள் ஈறு வியாதிகளை சிகிச்சை செய்ய உபயோகிக்கும் ஸோடியம் றீஸினைலியேட்*இந்த எஸ். ஆர். தேப்பேஸ்ட் ஒன்றில்தான் இருக்கிறது. ஆகையால் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள்- உறுதியுள்ள ஆரோக்கியமான ஈறுகளில் ஒழுங்காகவும் வெண்மையாகவும் பற்களை இருக்கச் செய்யும் எஸ். ஆர். தேப்பேஸ்டின இரட்டிப்பு பாதுகாப்பை அவர்களுக்கு அளியுங்கள்.

எஸ். ஆர். தேப்பேஸ்ட் உபயோகிக்கச் செய்து அவர்கள் சிரிப்பை கவர்ச்சியுடையதாகச் செய்யுங்கள்

பெரிய சைனிலும் கிடைக்கிறது

*ஸோடியம் றீஸினைலேட் பரக்கீரணவ எதிர்ப்பு தோடு பரக்கீரியலிதும் ஏற்படும் விதைநடைபுத தடுக்கும் சக்தியையும் அளிக்கிறது.

கல்கி பொருளடக்கம்

மலர் 12 |
இதழ் 31 |

1953 மார்ச் 22

{ நத்தன ௯
பங்குவி 9௨

சரிக்கட்டிப் போட்டார்!	(தலையங்கம்)	...	3
மொழிவாரிப் பிரிவினை காட்டுமிராண்டித்தனமா?	4
சுண்டைக்காய் சொக்கிறது!	(கார்ட்டூன்)	...	5
அவர் சமர்த்து!	6
புதுக்கோட்டைக்குப் புத்தூயிர் கிட்டுமா?	7
சூவாயிரம் வியாபாரிகள் முறையீடு	9
நமிழ்க் களஞ்சியம்	டி. கே. சி.	...	11
அட்டைப்பட விளக்கம்	13
ஆனந்த மடம் (வெள்ளித்திரை)	15
அதிர்ஷ்டக் குழந்தை (பாப்பா மலர்)	விஜயம்	...	17
பொன்னியின் செல்வன்	கல்கி	...	21
'ரேக்களா' வண்டி	பூவை	...	35
படித்துப் பாடுங்கள்!	40
உதிர்ந்த நட்சத்திரம்	ஆர். எஸ். ஞானம்பாள்	...	43
புனர் ஜன்மம்	ஜம்பு	...	47
அகநிப் பெண்	கமலஜோஷி—ரா. வி.	...	51
காணி நிலம் போதும்	ஏ. பார்த்தசாரதி.	...	59
அவள் குறை என்ன?	விஜய்	...	65
மணி என்ன லார்?	வெங்கு	...	68

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள்;
சம்பவங்களும் கற்பனையே.

உலகத்தின் உச்சி உணர்ச்சிக்கு
போனிக்ஸ்
விசிறிகளை உபயோகியுங்கள்

PHENIX
FANS

ஆரியனோ அல்லது வீட்டினோ இருந்தவண்ண
மாகவே, குளிர்ந்த கடற்காற்றையோ, மந்தமாருதத்
தையோ அனுபவிக்க, போனிக்ஸ் விசிறிகளைப்
பொருத்தினாலேயே போதுமானது!

RMS & CO LTD, 16 Broadway, Madras.

உலக, கேரள, பெரும்பா. எக்ஸ்பர்ட் 16 வீதிக்கும் கிடைக்கின்றன

எங்கும்... எந்நேரமும்...

ப்ரூக் பாண்ட்

தேயிலை

நித்தமும் வேகமே
வருதலால் புத்தம் புதியது

103/B. B.

சரிக்கட்டிப் போட்டார்!

இந்தக் காலத்தில் எதைச் சரிக்கட்டினாலும் சரிக்கட்டி விடலாம். ஆனால் வரவு செலவை மாத்திரம் சரிக்கட்டுவது என்பது எளிதான காரியம் இல்லை.

1951-52 ல் சென்னை சர்க்காருக்கு வரவைக் காட்டினும் செலவு அதிகமாகி, ஐந்து கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்தது.

1952-53 ல் அவர்களுடைய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஐந்தரைக் கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்தது.

ஆனால் சென்ற வாரம் சென்னை சர்க்கார் நிதிமந்திரி ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணியம் சமர்ப்பித்த 1953-54 ம் வருஷத்திய வரவு செலவுத் திட்டத்தில், செலவு போக இருபத்தினாயிரம் ரூபாய் மிச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எனவே ஏற்கெனவே சரிக்கட்ட முடியாத வரவு செலவை இப்போது நமது நிதி மந்திரி ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் சரிக்கட்டி விட்டார்.

நிதி மந்திரி சமர்ப்பித்துள்ள திட்டத்தின்படி 1953-54 ல் சென்னை சர்க்காரின் வருமானம் 85,74,71,000 ரூபாய்; செலவு 85,74,51,000 ரூபாய்; மிச்சம் 20,000 ரூபாய் என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சென்ற ஐந்து ஆண்டுகளாக இந்த மாகாணம் உணவுப் பொருள் பற்றாக்குறை, பஞ்சம், பருங்காசக் கோளாறு முதலிய பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது.

முத்திய வருஷங்களைக் காட்டிலும் இந்த வருஷம் சென்னை மாகாணத்தில் பல புதிய பிரச்சனைகள் எழுந்துள்ளன.

பஞ்சக் கஷ்ட நிவாரணத்துக்காகச் சென்னை சர்க்கார் சென்ற வருஷம் பத்து கோடி ரூபாய் செலவு செய்தார்கள். இந்த வருஷத்திலும் அதற்காக இருபத்து மூன்று லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி வைக்கும்படியான தீர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நஞ்சை, திருச்சி ஜில்லாக்களில் ஏற்பட்ட புயல் கொடுமையால், சர்க்காருக்கு எதிர்பாராத செலவு ஏற்பட்டது.

விற்பனை வரி, நிலவரி, காட்டிலாகா முதலிய பல இனங்களில் சென்னை சர்க்காரின் வருமானம் வெகுவாகக் குறைந்திருக்கிறது. அவ்விதம் வருமானம் குறைந்ததற்குப் பஞ்ச நிலைமையே காரணம்.

இதெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மகத்தான ஆந்திர மாகாணப் பிரிவினைப் பிரச்சனையையும் சென்னை சர்க்கார் சமாளிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கடைய சீக்கிரம் ஆந்திர மாகாணம் ஏற்படப் போவதால், சென்னை சர்க்காரின் நிதி நிலைமையில் என்ன மாறுதல் ஏற்படும் என்பது பற்றி இப்போது நிச்சயமாக எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை.

இன்னும் ஆறு மாத காலத்தில் ஆந்திர மாகாணம் ஏற்பட்டுவிடும். எனவே, இப்போது ஆறுமாத காலத்துக்குத் தேவையான மான்யங்களே கோரப்படும் என்று நிதிமந்திரி அறிவித்தார். ஆகையால் இதை இடைக்கால வரவு செலவுத் திட்டமாகவே கருத வேண்டும்.

நிலையற்ற இந்தச் சமயத்தில் சென்னை நிதிமந்திரி வரவு செலவைச் சரிக்கட்டியது பெருமைப் படவேண்டிய விஷயம் ஆகும்.

வரவு செலவைச் சரிக்கட்டுவதற்காக நிதிமந்திரி புள்ளி விவரங்களில் செப்பிடு வித்தை எதையும் கையாளவில்லை.

துங்கபத்திரா, யானித் திட்டங்கள் போன்ற ஆக்கத் திட்டங்களுக்கான செலவைக் குறைக்கவில்லை.

இவை போன்ற பல்வேறு திட்டங்களுக்காகவும் முதலீட்டுச் செலவுக்காகவும் இருபத்தைந்து கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விவசாய, மின்சார திட்டங்களுக்காகச் சுமார் பதினாறு கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

கல்விக்காகப் பன்னிரண்டு கோடி ரூபாய் மான்யம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதே சமயத்தில் நிர்வாகச் செலவினங்கள் சிறிதளவு குறைந்திருக்கின்றன.

சென்ற வருஷத்தைப் போல் இவ் வருஷத்திலும் பொது ஜனங்களிடமிருந்து சர்க்கார் ஐக்கீது கோடி ரூபாய் கடன் எழுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறார்கள்.

சென்ற வருஷம் சர்க்கார் கோரிய கடன் தொகை பூராவும் குறிப்பிட்ட கெடுவுக்கு முன்பே வருவாகி விட்டது. அதுபோலவே இந்த வருஷத்

திலும் சர்க்கார் கோரும் கடன் தொகையைக் கெடுவுக்கு முன்பேயே செலுத்தி, பொது மக்கள் சர்க்காரிடம் தங்களுக்கு உள்ள நம்பிக்கையைத் தெரிவிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

சர்க்கார் கடன் கோரும் நேரக்கம் என்ன வெனில், புதிய வரிகள் விதிக்காமல், ஜனங்களுக்கு எவ்வித அசௌகரியமும் ஏற்படாமல் சுபிட்சத் திட்டங்களை அமுலாக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதுதான்.

ஏழை மக்களைப் பாதிக்கும் வகையில் எவ்வித வரியும் விதிக்காமல் சென்னை சர்க்கார் வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சரிக்கட்டிய நிதி மந்திரி ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்கூறுகிறோம்; அவரது நிறமையைப் பாராட்டுகிறோம்.

மொழிவாரிப் பிரிவினை காட்டுமிராண்டித்தனமா?

1955 தராபாத்தில் கடந்த கால்சிரல் மகா சபையில் ராஜாஜி மொழிவாரிப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சியைக் கண்டித்துப் பேசினார். அப்படிப் பேசும்போது அக்கிளர்ச்சிக்கு 'டினரபல்' (Tribal) என்ற அடைமொழியை உபயோகப்படுத்தினார். தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் அந்தச் சொல் 'காட்டு மிராண்டித்தனம்' என்று மொழி பெயர்த்து வெளியாயிற்று.

தேசமெங்கும் மொழிவாரி மாகாணக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் ராஜாஜியின் பேரில் அக்கிளர்ச்சியைக் கண்டித்ததற்காகக் கோபித்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் காட்டில், பொருத்த மில்லாத மொழி பெயர்ப்புக் காரணமாகப் பலர் அதிகமைய கோபம் அடைந்தார்கள். ராஜாஜி யிடம் மிக்க மரியாதையும் பக்தியும் உள்ளவர்கள் கூட "ராஜாஜி கம்மைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்று சொல்லி விட்டாரே!" என்று வருத்தமும் ஆத்திரமும் அடைந்தார்கள். இன்னமும் அவர்களுடைய மனஸ்தாபம் தீர்த்தபாடாக 'இல்லை, தமிழரகக் கழகத்தைச் சார்ந்த பத்திரிகைகளில் 'காட்டுமிராண்டிக் கிளர்ச்சி' பற்றிய குறிப்புகள் வருத்தத்தோடு கவந்து வருகின்றன.

ஆங்கிலச் சொற்களைச் சில சமயம் அவற்றின் சரியான பொருள்கள் தெரிவிக்கும்படி மொழி பெயர்ப்புதில் உள்ள கஷ்டத்தினால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

ராஜாஜி உபயோகப்படுத்திய 'டினரபல்' என்ற வார்த்தைக்குச் சரியான பொருள் 'காட்டு மிராண்டித்தனம்' அல்ல.

மனித குலத்தின் வரலாற்றைக் குறித்துச் சிறிது கூறினால்தான் அந்தச் சொல்லின் பொருளை நன்கு விளக்க முடியும்.

ஆதிகாலத்தில் உலகில் வாழ்ந்த மனித சமூகங்கள் பெரும்பாலும் காடோடிச் சமூகங்களாயிருந்தன. ஒரு பிராந்தியத்தில் சில காலம் வசித்தவர்கள் அங்கே தொடர்ந்து மழையில்லாமற் போய்விட்டால் நீர் வளமுள்ள வேறு பகுதிகளைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். போகும்பிடம் கல்ல இடமாக யிருந்தால் அங்கேயே தங்குவார்கள். அங்கும் மழை இல்லாமற் போனால், அல்லது வேறு விதமான இக்காலிகள் ஏற்பட்டால், அங்கிருந்து இடம் பெயர்க்கு வேறிடத்துக்குச் செல்வார்கள்.

மக்கட் குலம் முழுதும் காடோடிச் சமூகங்களாகவே ஆதி காலத்தில் பிரிந்திருந்தது.

ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் இத்தகைய காடோடிச் சமூகங்களாகப் பண்டைய நாளில் வாழ்ந்தவர்கள் என்றும், இமயமலைக்கு வட நிசையிலிருந்து இந்தியாவில் வந்து குடிபுகுந்தவர்கள் என்றும் மேலாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்று நாம் இப்போது திட்டமாகச் சொல்ல முடியாது.

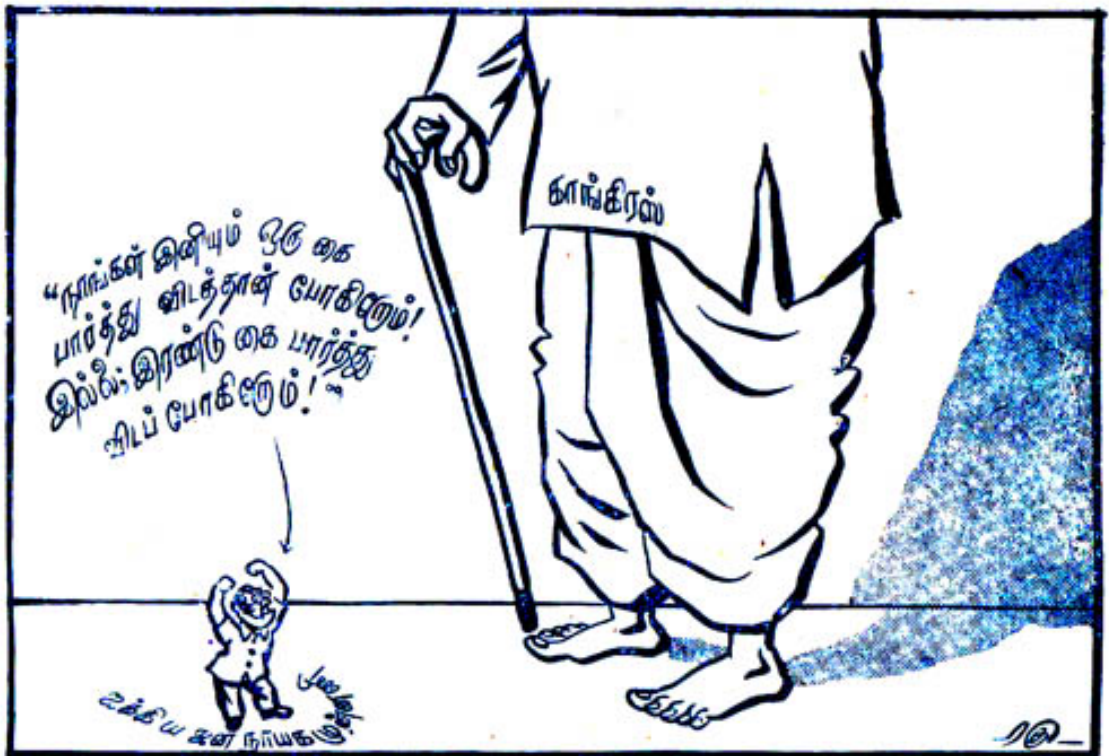
காடோடிச் சமூகத்தினர் காட்டுமிராண்டிகள் அல்ல என்பதை மட்டும் இங்கே உணர்க்கு கொண்டால் போதுமானது.

ஆரியர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து ஆடுமாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு பரதகண்டத்துக்கு வந்தார்கள். முதலில் சிந்து நதி தீரத்தில் குடியேறினார்கள். பின்னர் கங்கைக் கரைக்கு வந்தார்கள். பிறகு தெற்கே விக்கிற மலைகளைக் கடந்து வந்தார்கள். இங்கே சரித்திர ஆராய்ச்சி உண்மை யென்று வைத்துக் கொண்டால் ஆரியர்களை காடோடிச் சமூகத்தார் என்று கூறலாம். ஆனால் காட்டு மிராண்டிகள் என்று சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் ஆரியர்கள் ஊர் ஊராக இடம் பெயர்க்கு சென்ற காலத்திலேதான் காலத்திலும் ஒப்பற்ற ஞானப் பொக்கிஷங்களாகிய வேதங்களும், வேத சிசுரமரீன உபாஸித்தங்களும் தோன்றின.

"செய்க்கீர்த்தவன் தீர்த்த ஓய்வினைத் தேர்கின்றேன்—அவன் வங்கன் அறிவினைத் துண்டி நடத்துக!"

என்ற ஒப்பற்ற கருத்துடைய காயத்ரி மந்திரம்,—கோயில் குளங்களில் விக்கிரக ஆராதனைகளில் நம்பிக்கையிலாத அறிவாளர்களும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய மகா மந்திரம்—ஆரியர்கள் காடோடிகளாக வாழ்ந்தபோதுதான் எழுந்தது.

ஆரியர்கள் பாரத நாட்டின் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாக வந்தார்கள் எனச் சொல்லும் அதே சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் திராவிடர்கள் இந்தியாவின் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாக மங்கோலியா, திபேத் முதலிய பிரதேசங்களிலிருந்து வந்ததாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். திராவிடர்களும் இந்த நாட்டுக்குள் காட்டுமிராண்டிகளாக வரவில்லை. பண்பாடு பெற்றவர்களாகவே வந்தார்கள்.

“நாங்கள் இவியும் ஒரு கை பார்த்து விடாதீர்கள் போகிறோம்! இல்லீர் இரண்டு கை பார்த்து விடப் போகிறோம்!”

சுண்டைக்காய்
சுண்டைக்காய்

“ஆந்திர மாகாணம் ஏற்பட்ட பிறகும், ஐக்கிய ஜனநாயக முன்னணிக்கட்சி சேர்ந்தவர்களை உயக்கத்தான் செய்யும்” என்று ஐ. ஜ. மு. கட்சியார் அறைகூவுகிறார்கள்.

சைவ சமயம் திராவிட இனத்தாரின் புராதனமான சமயம். ஒரு காலத்தில் இமயமலை முதல் திரிகோணமலை வரையில் திராவிடர்கள் பரவியிருந்தார்கள். ஒரேவிதமான சைவ சமயக் கோட்பாடுகள் இன்றைக்கு நேப்பாளத்திலும், வங்காளத்திலும், தமிழகத்திலும், சமீபகாலத்திலும் நிலை பெற்றிருப்பதை யாரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆரியர்களும், திராவிடர்களும் இமயமலைக்கு வடக்கே யிருந்து இந்த காட்டுக்கு வந்தவர்கள் என்பதைப் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமைக்கு இடம் உண்டு. அது காம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்துக்கு முக்கியமானதல்ல. ஆறிகாலத்தில் அவர்கள் நாடோடிச் சமூகங்களாக யிருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டாலும், அதே சமயத்தில் அவர்கள் நாகரிகத்தில் சிறந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்பதுதான் முக்கியமானது.

பாஷாவாரிப் பிரிவினையைப் பற்றி ‘டிசைர்பல்’ என்று ராஜாஜி குறிப்பிட்டபோது, அது பழைய காலத்து நாடோடிச் சமூகப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தது என்றுதான் சொன்னார் தவிர, காட்டுமீராண்டித்தனம் என்று சொல்லவில்லை.

பிற்காலத்தில் ஆரியர்களும், திராவிடர்களும் நாடோடிச் சமூகப் பண்பாட்டை மாற்றிக் கொண்டு நிலைபெற்ற சமூகப் பண்பாட்டை மேற்கொண்டனர் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

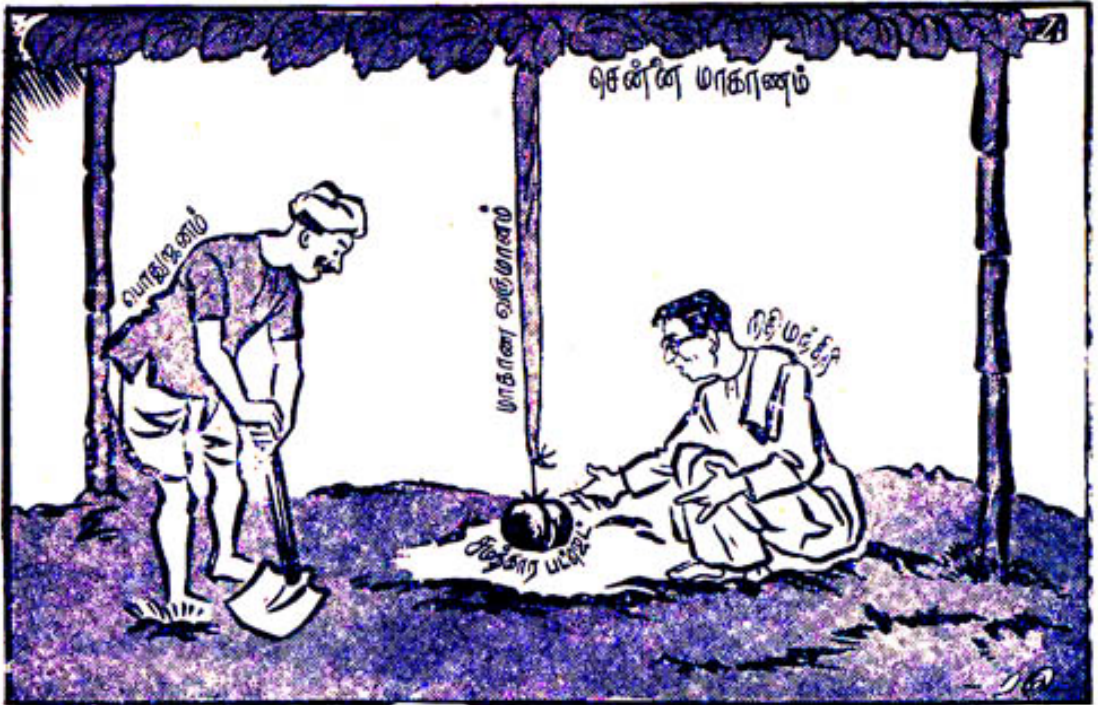
நாடோடிச் சமூகப்பண்பாட்டின் முக்கிய இலட்சணம் என்ன? அவர்களுடைய அரசியல் முறையானது இனத்தையும் மொழியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைபும்.

சிற்து கதிக் கரையிலிருந்து கங்கைக் கரைக்குச் சென்றவர்கள் ஏற்கெனவே கங்கைக் கரையில் வசித்தவர்களைத் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை. சமீபகாலமே அல்லது பிராந்தமோ பேசிய மூல இனத்தாரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அரசியல் அமைத்தார்கள். அந்த இனத்தாரில் பற்பல தொழில் செய்பவர்கள், பற்பல சாதிப் பெயரும்—பட்டப் பெயரும் கொண்டவர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் எல்லாரும் ஒரே இனத்தவர் என்பதற்கு முக்கியமான அறிகுறி பாணியாகத்தான் இருந்திருக்க முடியும்.

இவையெல்லாம் நீர்சமமாக நினைத்துச் சொல்ல முடியாத சரித்திர காலத்தக்கும் முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள்.

பின்னாளில் ஆரியர்களும் சரி, திராவிடர்களும் சரி, நிலைபெற்ற சமூகப் பண்பாட்டை மேற்கொண்டார்கள். இனத்தையும் பாணியையும் அரசியலுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல், பூகோள அமைப்பையும் பாதுகாப்பும், வசதியையும் முன்னிட்டு அரசியல் வகுத்துக் கொண்டார்கள். இகன் பிரகாரமே அங்கம், வங்கம், கலிங்கம், காஷ்மீரம், கர்நாடகம், கோசலம், பாஞ்சாலம் முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசங்கள் ஏற்பட்டன.

தமிழகத்தில் மூலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தகைய பூகோள அடிப்படையில் நிலைபெற்ற அரசுகள் ஏற்பட்டு விட்டன. சோழரே பண்டிதர்கள் ஒரே மொழி பேசுபவர்கள் சான். ஆனாலும் இந்த மூன்று அரசுகளும் மூலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்து தமிழகத்தில் தவிர்க்க தவிர்ப்பாக இருந்து வந்தன. அரசுகள் மொழிவாரியாக ஏற்படவில்லை. நதிகளும், மலை

சென்னை இராஜ்யத்தில் புயலும், பஞ்சமும், பணத்தட்டுமாக இருந்த போதிலும், நிதிமந்திரி ஸ்ரீ சி. உப்பிரமணியம் தமது கெட்டிக்காரத்தனத்தை முழுதும் காட்டி உபரி பட்டு ஜெட் தயார்த்திருக்கிறார்.

களும் அரசுகளின் அமைப்புக்கு ஆதாரமாயின. உதாரணமாக, தென் வெள்ளாற்றுக்கும் வட வெள்ளாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி சோழ நாடு என்று உருவப்பட்டது. குமரி முதல் திரு வேங்கடம் வரையில் 'தமிழ் உறும் கல்லுலகம்' எனப்பட்டது. ஆனால் இந்த கல்லுலகம் ஒரே அரசின் கீழ் இருக்கவில்லை. ஆதலின் மொழிவாரி அரசியல் முறைமைத் தமிழர்கள் வெகு காலத்துக்கு முன்பே கைவிட்டு விட்டார்கள் என்று ஏற்படுகிறது.

மக்கள் குலம் பெரும்பாலும் நாடோடி இனங்களாக வாழ்ந்திருந்த காலம் உண்டு. ஆனால் அப்போது மனிதர்கள் அனைவரும் காட்டு மிரண்டுகளாக வாழவில்லை.

பின்னால் ஆங்காங்கு நிலப்பெற்ற இனங்களாக மக்கட் குலம் மாறிய பிறகுதான் நாகரிகம் அடைந்தார்கள் என்பதும் இல்லை.

பண்டைக் கால நாடோடிச் சமூக வாழ்க்கைக்குரிய பண்பாடும் அரசியலும் ஒருவிதமானவை.

இக்கால நிலப்பெற்ற சமூக வாழ்வுக்குரிய பண்பாடும் அரசியலும் வேறுவிதமானவை.

பண்டைக்கால நாடோடிச் சமூக நாகரிகத்துக்குத்தான் மொழிவாரி அரசியல் பொருத்தமான தென்றும், இந்தக் கால உலக நிலைமைக்கு மொழிவாரி அரசியல் பொருத்தாது என்றும் அவசியமில்லை யென்றும் ராஜாஜி கருதுகிறார்.

மொழி வாரி அரசியல் இல்லாமல் ஒரு சமூகம் எவ்வளவு முன்னேற்ற மடைய முடியும் என்பதற்குப் பல உதாரணங்கள் நம் முன்னால் இருக்கின்றன.

ஸ்விட்ஸர்லாந்து தேசத்தில் நாலு மொழிகள் பேசும் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனித்தனி இராஜ்யம் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை. பல நூறு ஆண்டுகளாக ஒரே இராஜ்யமாக இருந்து சீர்திரிப்புக்களுடன் வாழ்கிறார்கள்.

நாலு புறமும் ஸ்விட்ஸர்லாந்தைச் சூழ்ந்தள்ள மலைகள் அந்த நாட்டை ஒரு இராஜ்யமாக அமைப்பதற்கு உதவியாயிருந்து வருகின்றன. சமீப காலத்தில் ஐரோப்பாவில் நடந்த கோர பயங்கர யுத்தம் எந்நிலும் அந்நாட்டார் கலந்து கொள்ளவில்லை. நான்கு மொழிகளைப் பேசுவதால் இராஜ்யம் நடத்தவதில் எவ்வித சிரமத்தையும் அவர்கள் அனுபவிக்கவில்லை.

அமெரிக்கா தேசத்தில் ஐரோப்பாவிலிருந்து சென்ற வெவ்வேறு பாஷைக்காரர்கள் வசிக்கிறார்கள். இத்தாலியர், ஐரிஷ்காரர், ஹங்கேரியர், ஜேர்மானியர், செக்கோஸ்லோவீனியர், போலந்தியர் முதலியோர் வாழ்கிறார்கள்.

அவர்கள் தனித்தனி இராஜ்யம் கோரவும் இல்லை; அதற்காக முயற்சி செய்ய வில்லை. எல்லாரும் அமெரிக்கர்களாகவே வாழ்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் அடங்கிய நாற்பது தேட்டு இராஜ்யங்களும் பூரண அடிப்படையில் அமைந்தவையே.

மொழிவாரி அடிப்படையில் அரசியல் அமைக்கப்படக்கூடாது என்றும், பூரண அடிப்படையிலேயே அமைக்க வேண்டும் என்றும் தமிழ்காட்டில் நாமும் ஒருவாறு ஒப்புக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். கோயமுத்தூரில் வசிக்கும் தெலுங்கு பேசும் நாயுடுமார் களையும் இராஜபாண்டியத்து ராஜாக்களையும் தென்னாற்காட்டில் உனை ரெட்டி மார் களையும் அவர்களுடைய பாஷைக்காரகப் பிரித்து வைக்க நாம் விரும்பவில்லை.

திருப்பதி முதல் கன்னியா குமரிவரையில் உள்ள வர்கள் எந்த பாஷை பேசினாலும் தமிழ் இராஜ்யத்தைச் சேர்த்தவர்கள் என்று ஒப்புக் கொள்ளத் தயாரா யிருக்கிறோம். தமிழரசுக் கழகத்தார் கோருவதும் உண்மையில் பூகோள அடிப்படையிலான இராஜ்யப் பிரிவினை யதிர, மொழிவாரி இராஜ்யப் பிரிவினை அல்ல.

மொழிவாரிப் பிரிவினையை நம் மாபெரும் தலைவர்கள் எதிர்ப்பதற்கு முக்கிய காரணமாக யிருக்கும் பிரதேசத்தைப் பற்றி இப்போது சற்றுக் கவனிச்சீராக.

ஹைதராபாத் இராஜ்யம் சுமார் முன்னூறு வருஷ காலமாக ஒரு தனிப்பட்ட இராஜ்யமாக இயங்கித் தொழிற்பட்டு வருகிறது.

அந்த இராஜ்யத்தில் தெலுங்கு, கன்னடம், மகாராஷ்டிரம், ஹிந்தி ஆகிய நானூ மொழிகளைப் பேசுவோர் இருக்கிறார்கள். இக்காரணத்தினால் ஹைதராபாத் இராஜ்யத்தை கார்ப்பு பகுதி களாகப் பிரித்து, கன்னடம் பேசுவோரைக் கன்னடத்தோடும், தெலுங்கு பேசுவோரை ஆந்திர ராஜ்யத்தோடும், மற்றப் பகுதிகளை மகாராஷ்டிரத்தோடும், மத்தியப் பிராக்ஷிபத்தோடும் சேர்த்து விடும்படி மொழிவாரிப் பிரிவினையாளர் கோருகின்றனர். செவ்வகாலமாக ஒரே இராஜ்யமாக இயங்கி வந்திருக்கும் பிரதேசத்தை மொழி காரணமாகத் துண்டாடிப் பிரி இராஜ்யங்க

ளோடு சேர்க்க அவசியமில்லை யென்றும், அதனால் நிர்வாகச் சிக்கல்கள் பல ஏற்படும் என்றும் நேருஜி முதலிய தலைவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசும்போதுதான் ராஜாஜி 'மொழிவாரி இராஜ்யப் பிரிவினை பழைய நாடோடிச் சமூகப் பண்பாட்டைச் சேர்த்தது' என்று கூறினார். அதைக் குறிப்பிட 'டிபிரபல்' என்ற வார்த்தையையும் உபயோகித்தார்.

ராஜாஜியுடன் மாறுபடுவோர் தாராளமாக மாறுபடலாம். அவருடைய வர்த்தகக் களம் எதிர்ப்பு செய்வதற்கும் 'எது எப்படியானாலும் மொழி வாரி இராஜ்யப் பிரிவினைதான் முக்கியமானது' என்று வற்புறுத்தலாம்.

ஆனால் மொழிவாரிப் பிரிவினை கோரும் அரசியல் வாதிக்கோர் 'காட்டு மிராண்டிகள்' என்று ராஜாஜி சொன்னதாக வைத்துக் கொண்டு கோபதாப்பட்ட வேண்டியதில்லை.

"மொழிவாரி இராஜ்யப் பிரிவினை பழைய காலத்து நாடோடி சமூகப் பண்பாட்டுக்கு அவசியமாக யிருக்கிறது. இக்காலத்துக்கு அது பொருக்காதது; அவசியமும் இல்லை. நிர்வாக வசதிகள், பாதுகாப்பு வசதிகள் முதலியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்ட பூகோள அடிப்படையில் இராஜ்யம் அமைவதுதான் இக்காலத்து நிலை பெற்ற சமூக நுகரிகளுக்கு உகந்தது" என்பது தான் ராஜாஜியின் தேர்ந்த கருத்து.

இந்தக் கருத்தைத் தமிழ் மக்களில் பலரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

புதுக்கோட்டைக்குப் புத்துயிர் கிட்டுமா?

உலகத்தின் பல அபிசயங்களுக்குள்ளே இராமநாதபுரம் ஜில்லாவை ஒர் அபிசயம் என்று சொல்லலாம். சாதாரணமாக ஜில்லா என்று வழங்கப்படும் மாவட்டங்களுக்குத் தலை நகரம் ஒன்று இருக்கும். அதில் மாவட்டத்தின் தலைமை அதிகாரிகள் வசிப்பார்கள்; முக்கியமான அலுவலகங்களும் இருப்பது வழக்கம் உதாரணமாக, தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தின் தலைநகரம் தஞ்சாவூர்; மதுரை மாவட்டத்தின் தலைநகரம் மதுரை; தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் தலைநகரம் கடலூர். அந்தந்தத் தலை நகரங்களிலே ஜில்லா கலெக்டர், போலீஸ் தலைவர், ஜில்லா நீதிபதி ஆகியவர்கள் வசிப்பார்கள். மாவட்ட நீதிமன்றம், பிரதான வைத்தியசாலை, பத்திரப் பதிவுசாலை மற்றும் முக்கிய அலுவலகங்கள் ஆகியவையும் அந்த தலை நகரங்களில் இருக்கும். இராமநாதபுரம் லிருந்து அரசாங்கம் சம்பந்தமான அலுவலகங்களைக் காக்கத் தலைநகரங்களுக்கு வருவோர் எல்லாக் காரியங்களையும் ஒருபடியாகப் பார்த்துக் கொண்டு திரும்புவார்கள்.

இராமநாதபுரம் மாவட்டமே இந்த வழக்கத்துக்கு விதிவிலக்கானது. இந்த மாவட்டத்தின் முக்கிய அதிகாரிகள் இங்கு மிட்டுங்கலும் பிரதான அலுவலகங்களும் எங்கெங்கே சிதறிக் கிடக்கின்றன என்பதைப் பாருங்கள்:—

- ஜில்லா கலெக்டர் - மதுரை
- போலீஸ் இலாகா தலைவர் - மதுரை
- சாலைகள் அலுவலகம் - சிவகெங்கை
- விவசாயக் காரியாலயம் - சாத்தூர்
- காட்டு இலாகா அலுவலகம் - பாண்டிச்சேரி
- நீதி இலாகாத் தலைவர் - தேவகோட்டை
- ஜில்லா நீதிமன்றம் - மதுரை
- மாவட்ட மருத்துவச்சாலை - இராமநாதபுரம்
- பத்திரப் பதிவு அலுவலகம் - புதுக்கோட்டை

மாவட்டத்தின் இவ்வாறான பார்த்தீர்கள் அல்லவா? இந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இராம வானிகளும் நகரவானிகளும் அரசாங்கம், நீதிமன்றம் சம்பந்தமான காரியங்களை நடத்திக் கொள்ள எவ்வளவு நெருங்கிய வேண்டிய யிருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் சுமார் நூற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மதுரையிலிருந்து சில பகுதிகளையும், திருச்செவ்வியிலிருந்து சில பகுதிகளையும் பிரித்து எடுத்த அமைக்கப்பட்டது. அப்படி அமைக்கப்பட்டபோது விரைவில் அந்த ஜில்லாவுக்கு ஒரு தலைநகரம் ஏற்படுத்தி விடலாம் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அது இன்றுவரையில் கைகடலில்லை.

இந்த நிலைமையில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில் கதேச சமஸ்தானமாகத் தனி நிர்வாகத்துடன் இருந்து வந்த புதுக்கோட்டை அதன் தனி அந்தஸ்தை இழக்கிறது. சீர்தார் பட்டினிக்கு வளர்ந்த திட்டத்தின்படி புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தை அதைக்கேட நாளாகப் பரிபாலித்து வந்த மன்னர் பரம்பரையாரிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டார்கள். எடுத்துக் கொண்டபோது அதை ஒரு தனி மாவட்டமாக அமைப்பதாகச் சீர்தார் பட்டினி வர்த்தகனத்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. தற்காலிக ஏற்பாடாகப் புதுக்கோட்டை திருச்சி மாவட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டது.

புதுக்கோட்டை சிறிய சமஸ்தானமாக யிருக்க தாலும் அதை ஆண்ட ராஜபரம்பரையார் தங்கள் அந்தஸ்தை நிலநாட்ட விரும்பியபடியாலும் வேறு பல காரணங்களினாலும் புதுக்கோட்டை நகரம் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. அந்த நகரத்தின் அமைப்பை அழகானது. விசாலமான வீதிகள் உள்ளது. புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்துக்குத் திவான் சேஷ்ய சோஸ்திரி முதலிய மேதை

கொண்ட திவர்கள் 'இட்டியிருந்த காலங்களில் அந்த நகரின் வசதிகளை நன்கு கவனித்திருக்கிறார்கள். குடிக்கும் தண்ணீருக்கு நல்ல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சமஸ்தான அரசாங்கம் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு மாவட்டத்தின் தலைநகருக்கு அவசியமாயுள்ள அலுவலகங்கள் எல்லாம் நடந்து வந்தன. இந்த அலுவலகங்களுக்காக நிர்மாணிக்கப்பட்ட கம்பீரமான விரைமான கட்டிடங்கள் பல புதுக்கோட்டை நகரை அலங்கரிக்கின்றன.

ஆனால், புதுக்கோட்டை சமஸ்தான அந்தஸ்திலிருந்து வீழ்ச்சியுற்றுத் திரச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்ட பிறகு, புதுக்கோட்டை நகரத்தின் போலீசு குன்றி வருகிறது. புதுக்கோட்டை ராஜா அந்த நகரத்திலிருந்து போய்விட்டார். தர்பார் கனம், நவராத்திரி விழாக்களும் நடப்பதில்லை. அலுவலகங்கள் மூடப்பட்டு விட்டன. இதற்குள்ளாகவே அழிய புதுக்கோட்டை நகரம் பாழடைந்த தோற்றத்தைக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டது.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பிரமுகர்கள் பலர் புதுக்கோட்டையைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு யோசனை கூற முன்வந்திருக்கிறார்கள். அந்த மாவட்டத்திற்கு ஒரு வசதியான தலைநகரம் இதுவரை ஏற்படாமலிருக்கிறது அல்லவா! புதுக்கோட்டையில் அந்த தலைநகரை அமைப்புகள் என்று கோருகிறார்கள்.

இந்த யோசனைக்கு ஓர் ஆட்சேபம் சொல்லக்கூடும். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் அமைப்பு முன்வமேயே விசித்திரமாக இருக்கிறது. "ராவுத்தர் வடக்கே, அவருடைய குதிரை

தெற்கே" என்றபடி இருக்கிறது. புதுக்கோட்டையைத் தலைநகரமாக ஏற்படுத்தினால், அந்த மாவட்டத்தின் தலைவடக்கு முகையில் இருக்கும், ஒருகாலை ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலும் இன்னொரு காலை இராமேசுவரத்திலுமாக அகட்டி வைத்துக் கொள்ள வேண்டி வரும். மூக்கியமாக, சாத்தூர்-ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் வாகிகள் தங்கள் அலுவலகங்களுக்காகப் புதுக்கோட்டை வருவதை ஒரு நொட்காலாகக் கருதக்கூடும்.

இந்தச் சங்கடத்தைத் தீர்ப்பதற்கும் ஒரு யோசனை சொல்லப்படுகிறது. "மேற்படி தாலுகாக்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்து பிரித்து எடுக்கப்பட்டவைதானே, முன்போல் அவற்றைத் திருநெல்வேலியில் சேர்த்து விடலாமே!" எல்லாருக்கள், வேண்டுமானால் அருப்புக்கோட்டை தாலுக்காவை மதுரையில் சேர்த்துக் கொள்ளும் என்று கூறுகிறார்கள். மற்றப் பகுதிகளுடன் புதுக்கோட்டையும் சேர்த்தால் ஒரு தனி மாவட்டமாக இயங்குவதற்கு வேண்டிய விஸ்தீரணம் நிச்சயமாக இருக்கும். புதுக்கோட்டை நகரமும் புதுயிர் பெற்றுப் போலியும்; அதிலுள்ள அழிய கம்பீரமான கட்டிடங்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.—இவ்வாறு அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்களும் அவர்களுடைய பிரதிநிகளும் ஒருமுகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தக் கோரிக்கையில் மிக்க வலியும் இருக்கிறது; நியாயமும் இருக்கிறது.

சென்னை அரசாங்கத்தார் தற்சமயம் தீர்க்க வேண்டிய பல சிக்கலான பிரச்சனைகள் இருக்கத்தான் இருக்கின்றன. அவற்றுடன் புதுக்கோட்டைமையுமே சேர்த்துக் கொண்டு ஆலோசிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

ஆந்திர மாகாண ஸ்பெஷல்!

ஆந்திரர்கள் விடப்பெரியதாகச் சென்னை நகரில் உரிமை கொண்டாடுவதிலும், ஆந்திர மாகாணம் அமைப்பதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டுக் காலதாமதம் ஆகிறது.

மூவாயிரம் வியாபாரிகள் முறையீடு

“நீடு செழித்து நன்றியிருக்க வேண்டும்; நான்தோறும் கல்யாணம் முதலிய சுபமங்களங்கள் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்று மனப்பூர்வமாகப் பிரார்த்தனை செய்யும் கூட்டத்தாரைப் பார்க்க வேண்டுமானால், இந்தப் பக்கங்களிலே வெளியாகியிருக்கும் படங்களிலே பார்க்கலாம். இவர்கள் அனைவரும் தங்கம்-வெள்ளி வியாபாரிகள். காட்டில் நித்திய கலியாண வாய்வங்களாக நடந்து வந்தால்தான் இவர்களுடைய வியாபாரம் நன்றாக நடக்க முடியும்.

சிறிகாய்க் கூடைக்காரன் தராக முனைதோணமல் கணக்காக சிறுத்தால், “இது என்ன, தங்கமா? இப்படி சிறுக்கிறதே!” என்று கடிந்து கொண்டோர் உண்டு.

தங்கத்தைத் தவிர வேறு எந்தச் சாமானை சிறுத்தாலும், தராவின் முள் சாமான் இருக்கும் பக்கமே சிறிதளவு சாய்ந்து இருப்பது வழக்கம். தங்கம் ஒன்றைத்தான், முள் ஒருநூல் கூட அந்தப் புறமே இந்தப் புறமே சாயாமல் சிறுப்பார்கள்.

கீறம், குணம், தொழில் முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து கூறுப்போது கூட, தங்க கீறம், தங்கமான குணம், தங்கமான தொழில் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவது உண்டு.

உலக மார்க்கெட்டுகள் யாவும் தங்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்குகின்றன. உலகத்தின் நாணயப் பரிவர்த்தனைக்கும் தங்கத்தான் ஜீவாதாரம்.

எனவே, அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மதிப்புள்ள தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட கைகளை வியாபாரம் செய்வோரின் தொழில் தங்கமான தொழில் என்றுதான் எல்லோரும் கருதுவார்கள். அவர்கள் ஏராளமாக லாபம்

சம்பாதிக்கிறார்கள்; அவர்களுடைய வாழ்க்கை தங்கமாக நடக்கிறது என்றே என்னுள் வர்கள். ஆனால், அவ்விதம் என்னுள் வது சரியல்ல என்பது சமீபத்தில் வெளியாயிற்று. அவர்களுடைய வியாபாரம் நடைபெறுவதற்கு எவ்வளவோ இடைஞ்சல்கள் சமீபகாலத்தில் முளைத்திருக்கின்றன என்று தெரிந்தது. இந்த ஜனநாயக யுகத்தில் ‘எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவஸ்தைப் பட்டாலும்’ சங்கம் கூடிப் பேரினானறிச் சங்கம் தீராது என்று ஏற்பட்டிருப்பதால், தங்கம்—வெள்ளி வியாபாரிகளும், சங்கம் ஸ்தாபித்துத் தங்கள் சங்கடங்களை வெளியிடத் தீர்மானித்தார்கள்.

மதுரை மாநகரிலே சில தினங்களுக்கு முன் தமிழ்நாடு தங்க வியாபாரிகள் சம்மேளனத்தின் முதலாவது மகாநாடு நடைபெற்றது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள தங்கம், வெள்ளி வியாபாரிகளில் மூவாயிரம் பேருக்கு மேல் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள்.

ஸ்ரீ ஏ வைத்தியநாதய்யர் அவர்களால் தேரீயக் கொடி ஏற்றுவிக்கப்பட்டு மகாநாடு ஆரம்பமாயிற்று.

சென்னை சர்க்கார் கைத்தொழில் மந்திரி டாக்டர் யு. நிருஷ்ண ராவ் மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்தார்.

மகாநாட்டுக்கு விஜயம் செய்திருந்த பிரதிநிதிகளை வரவேற்றுப் பேசிய ஸ்ரீ ச. முத்துச் சாமி செட்டியாரும், தலைமை வகித்த வைசிய பூஷணம் ஸ்ரீ பி. ஏ. ராஜு செட்டியாரும் கதை வியாபாரிகளின் கஷ்ட நஷ்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறினர்.

கதை வியாபாரம் கௌரவமான தொழில் என்பது உண்மையே தவிர, எல்லோரும் நினைப்பதுபோல் பெரும் லாபகரமான

தொழில் அல்லவென்று ஸ்ரீ ராஜா செட்டியார் தம் தலைமை உரையில் கூறினார். நாட்டின் பொருளாதாரச் சிறப்புக்கே அஸ்திவாரமான தங்களுடைய வியாபாரம் விற்பனை வரிச் சட்டம், தொழிற்சாலைச் சட்டம், கடைச் சிப்பந்திகள் சட்டம், வேலா தேவிச் சட்டம் முதலிய சட்டங்களால் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை ஆதார பூர்வமாகச் சுட்டிக் காட்டினார்.

1939-ல் சென்னை சர்க்கார் முதன் முதலாக விற்பனை வரி விதிக்க முற்பட்டபோது, புல்லியன் அதாவது தங்கக் கட்டி வியாபாரத்துக்கு விற்பனை வரி விதிக்கவில்லை. லைசன்ஸ் கட்டணமே விதித்தார்கள். இருபத்தைந்து ரூபாய் செலுத்தி லைசன்ஸ் எடுத்துக் கொண்டால், புல்லியன் வியாபாரிகள் வியாபாரம் செய்யலாம். மேற்படி இருபத்தைந்து ரூபாய் நாளா வட்டத்தில் நூறு ரூபாயாக உயர்ந்தது. பிறகு இருபதாயிரம் ரூபாய் வரை விற்பனைக்கு ரூ. 75. முதல் லட்சம் ரூபாய்க்கு 150, அதற்கு மேல் ஒவ்வொரு லட்சம் ரூபாய்க்கும் 100 ரூபாய் என்று உயர்ந்து கொண்டு போயிற்று. அதன்பின் முதல் விற்பனைக்கும் நூறு ரூபாய்க்கு நாலு அணு விற்பனை வரி விதிக்கத் தொடங்கினார். புல்லியன் வியாபாரிகளில் நூற்றுக்கு ஒன்பது பேர் சிறு முதலீட்டைக் கொண்டு வியாபாரம் செய்பவர்கள். எனவே மேற்படி லைசன்ஸ் கட்டணமும் விற்பனை வரியும் அவர்களை மிகவும் பாதித்திருக்கின்றன. ஆகையால் இப்போது அமுலில் இருக்கும் முறையை மாற்ற வேண்டும். முதல் லட்ச ரூபாய்க்கு விலக்களித்து, ஒவ்வொரு பத்து லட்ச ரூபாய்க்கும் நூறு ரூபாய் லைசன்ஸ் கட்டணம் விதிக்க வேண்டும். விற்பனை வரியை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்பது அவர்கள் கிறைவேற்றிய முக்கியமான தீர்மானங்களில் ஒன்று.

மேற்படி மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்த தொழில் மந்திரி டாக்டர் யு. கிருஷ்ண ராவ்

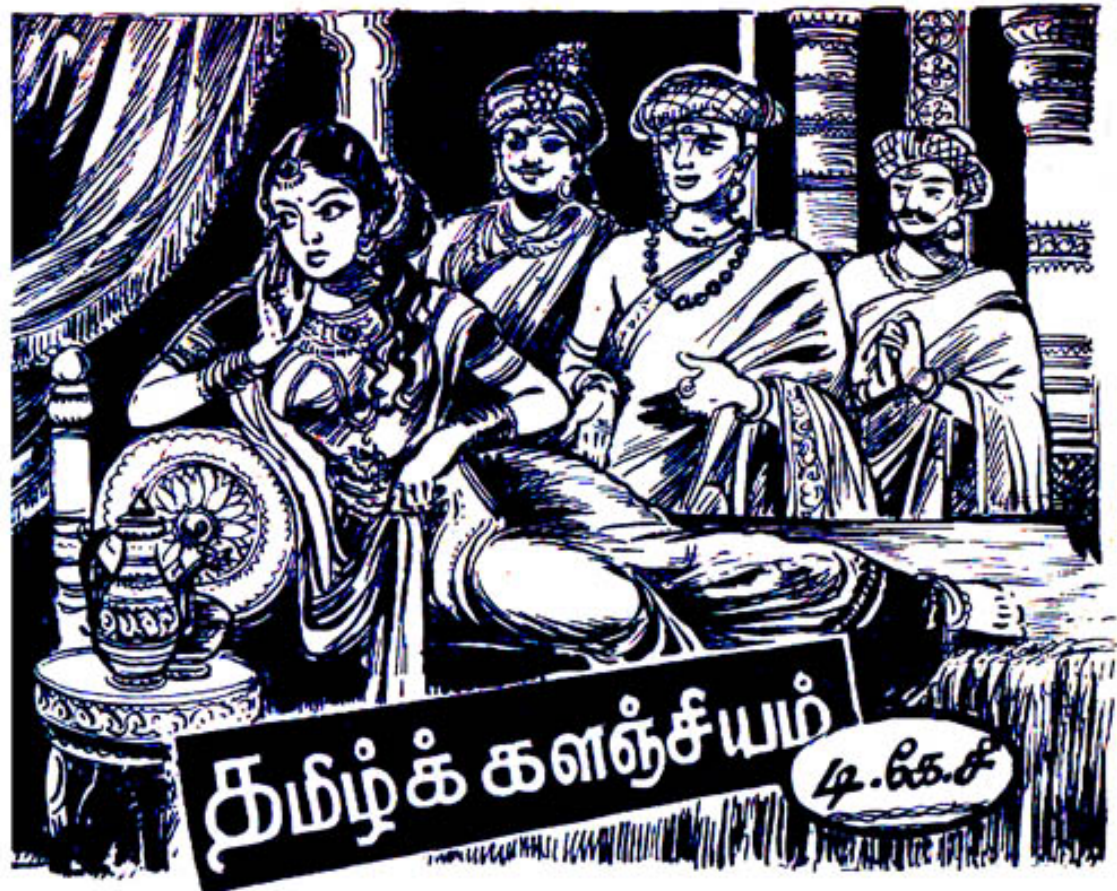
தங்கம்—வேள்ளி வியாபாரிகளின் கஷ்டங்களை நேரிலேயே கேட்டறித்திருப்பதால் கூடுமான வரையில் அறுதாபத்துடன் கவனித்துக் குறைகளுக்குப் பரிசாரம் அளிப்பார் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

யுதுரையில் மகாநாடு கூடிய தங்கம் வேள்ளி வியாபாரிகள் தங்களுடைய சொந்தக் குறைகளைப் பற்றிக் கவனித்ததல்லாமல், பொது ஜனங்களின் சௌகரியத்தைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தினார்களா என்று கேட்டால், ஆம். அதைப் பற்றியும் கவனித்து வருகிறார்கள் என்பது உம்மிடி ஸ்ரீ வி. பாண்டரங்கய்யா அவர்களின் பிரசங்கத்திலிருந்து வெளியாகிறது.

நகை செய்யும் தொழிலாளிகள் மிகச் சிறிய நுணுக்கமான வேலைகளைச் செய்து பழக்கப்பட்டவர்களாதலால், தேசியப் பாதுகாப்புக்கு அவசியமாயிருக்கும்போது நுட்பமான ஆயுதக் கருவிகளைத் தயாரிப்பதற்கு உதவுவார்கள் என்று அவர் எடுத்துக் காட்டினார்.

மற்றும் கடைகளில் விற்கப்படும் தங்கம்-வேள்ளி நகைகள் சரியான மாற்றுப் பொருத்தியவைதானா என்று பரிசோதித்து முத்திரையிடுவதற்கும், வைரங்களைச் சோதித்து சட்டிபிகேட் அளிப்பதற்கும் இச் சம்மேளனம் ஏற்பாடு செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறது என்று தெரியப்படுத்தினார்.

இந்த நாட்டில் எத்தனை பிரமுகங்கள் எவ்வளவு பிரசாரம் செய்து வந்தாலும் ஆபரணங்களின் மீது மோகம் வெகுகாலம் நீடித்திருக்கும் என்பது நிண்ணம். ஆதலின் ஆபரணம் வாங்கும்போது மக்கள் கலப்படத் தங்கம்-வேள்ளி நகைகளையும், போலி வைரங்களையும் வாங்கி ஏமாறாமல் இருப்பதற்கு மேற்படி சம்மேளனம் திட்டம் இட்டிருக்கும் காரியங்கள் மிக்க உதவியாயிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம் அல்லவா?

23. நாடக பாத்திரம் நாலு

முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் ஏதோ செய்தி சொல்ல வருகிறார். கேட்போம்: மிகப் பழைய ஆசிரியர்தான் அவர். ஆனாலும் ரொம்ப ரொம்பப் புதிதாகத் தோன்றுகிறது செய்தி.

சேரம் சாயங்காலம்; முற்றத்தில் ஒரே ரகளை. ஒரு பெண் கோபா வேசத்தில் என்னவெல்லாமோ சொல்லி முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். "குடகாடானும் குட குடகாடான்! வஞ்சி நாட்டுக்கு ராஜன் என்று பெயர் வேறு கேடு. வரட்டும். ஒரு கை பார்க்கிறேன். புத்தி வருத்துகிறேன்" என்று 'ஹா ஹோ' என்று அலறுகிறாள்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு அக்கம் பக்கத்திலுள்ள பெண்கள் வந்து கூடி விட்டார்கள். விஷயம் அவர்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது. 'நாயகனைப் பற்றி' 'அப்படி இப்படி நடக்கிறான்' என்று யாரோ சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் அத்தனை கோபமும் ஆங்காரமும் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியத்தான் செய்கிறது.

இந்த வேளை என்ன நேருகிறது?

'வருக குடகாடன்
வஞ்சிக்கோ மான்'என்(று)
அருகலர் எல்லாம்
அறிய—ஒருகலாம்
உண்டாய் இருப்பஅவ்
ஒன்தொடியான் மற்றவனைக்
கண்டான் ஒழிந்தான்
கலாம்.

அங்கே நாயகன் வந்து விட்டான். பார்த்தானோ இல்லையோ, கோபம் எல்லாம் பறந்து போய் விட்டது. காதல் தான் மிச்சம் என்று ஆய்விட்டது.

இப்படி ஒரு ரஸமான உண்மையை அழகான பாவத்துடன் தெரிவிக்கிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்.

[வருககுடகாடன்: வரட்டும், வரட்டும் அந்தக் குடகாடன்; வஞ்சிக்கோமான்: சேர மன்னன் தரபன்; அருகலர் எல்லாம் அறிய: பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியும் படியாகவே-வஞ்சை, அடக்கம் ஒன்றும் இல்லாமல்; ஒரு கலாம் உண்டாய் இருப்ப: ஒரு கலவரம் நடந்து கொண்டிருக்க; அவ் ஒன்தொடியான்: அதே பெண் தானே; மற்றவனைக் கண்டான் ஒழிந்தான் லோம்: மன்னனைக் கண்டானோ இல்லையோ, அவ்வளவுதான்! கலவரம், கோபம், எல்லாம் பறந்து போய் விட்டது.]

பாடலிலுள்ள வேகம் ஹாஸ்யம், பாவம் எல்லாவற்றையும் பலரும் அனுபவித்து வந்தார்கள். விஷயத்தைப் பிறகாலத்துப் புலவர்களும் அனுபவித்துக் கையாண்டார்கள்.

ஒரு நாடகக் கவிஞர். நாடகம் ஒன்றை வகுக்கிறார். பாத்திரங்கள் நாலு: விக்ரம் சோழ மன்னன், ராணி (பாண்டியனது மகள்), ஓட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர். ஆக நாலு.

நேரம் இரவு:—மன்னன் அந்தப்புரத்துக்குப் போகிற நேரம்.

பாண்டியனது மகளை விக்ரம சோழனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறது. பெண் சோழ நாட்டுக்கு ராணியாகப் போகிறாள். சேனங்கள், வண்டி வண்டியாகப் போகின்றன. சேனங்களோடு சேனமாய்ப் புகழேந்திப் புலவரையும் அனுப்புகிறான்.

சோழ மன்னன் புகழேந்திப் புலவரை அன்பாக வரவேற்று மரியாதையுடன் நடத்துகிறான். ஆனாலும் புகழேந்திப் புலவர்மேல் சமஸ்தான புலவர் ஓட்டக்கூத்தருக்குப் போறமை; கொஞ்சம் சிரமப்படுத்தி விட்டார் புகழேந்திப் புலவரை.

இந்த விஷயம் ராணிக்கு முதலில் தெரியவில்லை. பிறகு தெரிய வந்தது.

விஷயத்தை மன்னரிடம் சொன்னான். பரிகாரம் ஒன்றும் செய்யவில்லை மன்னன். ராணிக்கு அசாத்நியமாய் வந்து விட்டது வருத்தமும் கோபமும்.

மன்னன் தன்னுடைய ஜோலிகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு இரவு பத்து மணிக்கு ராணி இருக்கும் மாளிகைக்குப் போவது வழக்கம்.

அன்றைக்கும் ராணியின் மாளிகைக்கு ஆள் அனுப்பித் தான் வருவதாகச் சொல்லி யனுப்பினான்.

அந்த ஆளைப் பார்க்காமலே ராஜா இங்கு வரவேண்டியதில்லை என்று சொல்லிக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டான் ராணி.

வந்த மனுஷன் விஷயத்தை மன்னரிடம் போய்ச் சொன்னான்.

அத்தனை கோபம் எதற்கென்று மன்னனுக்குத் தெரியவில்லை. ஓட்டக் கூத்தரைப் போகச் சொன்னான் சமாதானம் பண்ண. ஓட்டக் கூத்தரும் புறப்பட்டுப்

போனார். போகும்போது "எல்லாம் ஊடல்தான், மன்னனே! எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும், பாருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

ராணியின் மாளிகையில் கதவு அடைபட்டிருந்தது.

ராணியைக் குஷாலாகப் பேசி தாஜா பண்ணுகிற முறையில், "ராணி மகாதேவியே! என்னத்துக்கு இந்த ஊடல் எல்லாம்? அடுத்த நிமிஷம் பார்க்கத் தானே போகிறேன். கதவைத் திறக்காமலா இருக்கப் போகிறீர்கள்? நாய்கள் வந்து விட்டால் போதுமே, கதவு தான் தானாய்த் திறக்குமே" என்று கொஞ்சம் மெத்தனமாய், ஏளனமாய்ப் பேசினார்.

"நானே இனிஉனை
வேண்டுவ தில்லை;
நளிமல மலர்
தேனே கபாடம்
திறத்திடு வாய்; திற
வாவிடி லோ
வானே(று) அணிய
இரவி குலாதிபன்
வாயில்வந் தாக்த்
நானே திறக்கும்நின்
கைத்தள மாகிய
தாமரை யே."

[நானே இனி உனை வேண்டுவதில்லை; நான் என்னத்துக்கு உன்னைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும், வேண்டியதில்லை. களிமல மலர் தேனே: தாமரை மலரில் இருக்கும் தேன் போன்ற வக்யம் தேவியே; கபாடம்: கதவு; வான் ஏறு அணிய: வானத்தில் ஒரு சிம்மம் என்று சொல்லக்கூடிய சூரியன் போன்ற; இரவி குலாதிபன்: சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சோழ மன்னன்; வாயில் வந்தால்: இந்த உன் வாசலுக்கு வந்து விட்டால்; உன் கையாகிய தாமரை மலர்த்து விடும், கதவைத் திறத்து விடும். நான் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை தானே!]

ராணியின் மன வருத்தம் கோபம் ஒன்றையும் கவனியாமல் ஏதோ காதல் பற்றிய ஊடல்; இணங்கி விடுகிற காரியந்தான் என்று அனுதாபமே தில்லாத முறையில் பேசி விட்டார் ஓட்டக் கூத்தர்.

வருத்தமும் கோபமும் ஜாஸ்தியாகத் தான் போய் விட்டது ராணிக்கு. "பாட்டோ நீயோ என்று சொல்லிச் சடார் என்று இரண்டாவது தானையும் போட்டான். ஓட்டக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பான் என்ற கணக்கில் முடிந்தது காரியம்.

பாடல் வாய்ப்பான மிவத்தோடு ரஸமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால்

பாட்டை அரங்கேற்றவா வந்தார் புலவர். காரியம் பவியாமல்த் தானே போய் விட்டது. ஏமாந்தவராய் மன்ன னிடம் போய் விஷயத்தைச் சொன்னார். 'சரி சரி. புகழேந்திப் புலவரைத்தான் அனுப்ப வேண்டும்' என்று சொல்லிப் புகழேந்திப் புலவரைக் கூப்பிட்டு விட் டார். புலவரும் வந்தார். புலவரும் மன்னனுமாக ராணியின் மாளிகைக்குப் போனார்கள்.

புகழேந்திப் புலவர் வந்திருப்பதாகத் தெரிய வந்தது ராணிக்கு. பணிப் பெண்ணை விட்டுக் கதவைத் திறக்கும் படி சொன்னார்.

மாளிகைக்குள் போனார் புலவர். பார்த்தார் ராணியை. ஒரே கோபம். புருவம் நானேற்றிய வில்லாய் வளைந் திருக்கிறது. கண் இரத்தம் தோய்ந்த அம்புபோல் ஐவு ஐவு என்றிருக்கிறது. தலையோ வில் எய்யும்போது சாய்ந்த மாதிரி பின்னகச் சாய்ந்திருக்கிறது. யாரையும் துச்சமாக எண்ணும் நிலை யில்ச் சாய்ந்திருக்கிறது.

புலவர் பாடுகிறார்:

துபம் கமழும்பைப்
கோதாய்! நம் விக்ரம
சோழன், மன்னர்

அட்டைப்பட விளக்கம்

விட்டை அழகு படுத்தும் பொருள்களில் மரகதக் கிளி யொன்று என நம் முன் னோர்கள் கருதி வந்திருக்கிறார்கள்.

பார்க்க அழகும், கண்ணிப் பறிக்கும் பச்சை, சிவப்பு முதலிய வர்ணங்களும், பேசும் சாமர்த்தியமும் பெற்றுள்ள இந்த அற்புத ஈசன் படைப்பைப் பெரிதும் நம் முன்னோர்கள் போற்றியதில் வியப்பு என்ன இருக்கிறது?

சாதாரண மனிதர் வீட்டிலிருந்து, அரசன் அரண்மனை, ஆண்டவன் ஆலயம் வரையும் கிளியின் வியாபகம் அந் நாட்களில் பரவி யிருந்திருக்கிறது. ஏன், மிகுஷி யம்மையின் தோள்மீது அமர்ந்து, தன் செம்பவள வாயைத் திறந்து, தேவியுடன் ரகசியம் பேசும் அளவிற்கல்லவா நம் முன்னோர்கள் அதற்கு உரிமை யளித்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி யெல்லாம் போற்றியவர்கள் இலக்கியத்தில் இடமளிக்காமல் இருப்பார்களா? 'கிளி விடு தூது' 'கிளிக் கண்ணி' என்றெல்லாம் பிரபந்தங்கள் இருக்கின்றன!

வள்ளிக் கணவன்பேரை
வழிப்போக்கர் சொன்னாரும்
உள்ளம் குழையுதடி—கிளியே
ஊனும் உருகுதடி!

பக்தி பாவமும், காதல் கவையும் கலந்த இந்த அற்புதக் கிளிக் கண்ணியைக் கேட்ட டிராத தமிழர்களும் இருக்க முடியுமா?

இந்த இதழ் அட்டைச் சித்திரத்தில் தோன்றும் நங்கையின் முகத்தில் மிளிரும் மகிழ்ச்சி பாவத்தைக் காணும்போது, கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை யவர்களின் கீழ்க் கண்ட அடிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

உள்ளக் களிப்பெழுந்து—வெளியில் வந்தது
உன்னுருக் கொண்டதுவோ
மெள்ளப் பிடித்து தெஞ்சில்—அணைத்திட
வேட்கை மிகுதேயம்மா!

ஆனால் அதற்குள் அவன் காதலன் வந்து விடுகிறான் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்து கிறார் சித்திரக்காரர் ராகவன்.

தீபம், புறங்கடை
வத்துநின் ருள்! நின்
திருப்புகு வச்

சாபம் குளிய
விழிசிவப் பத், தலை
சாய்த்துநின் ரு

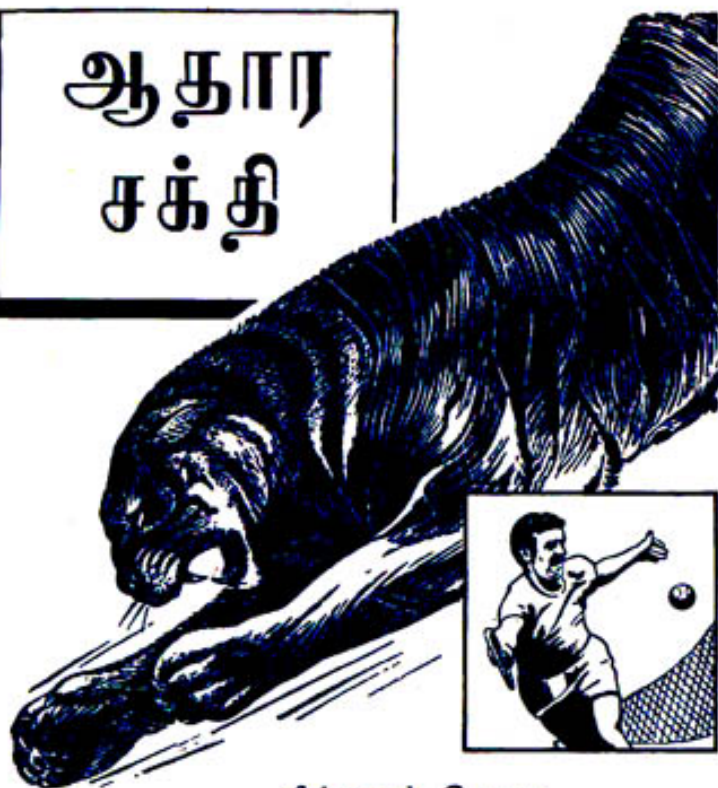
கோபம் தனிஅன்ன
மே! எளி தோதம்
குடிப்பிறப் பே!"

துபம் கமழும் பைக்கோதாய்: அகிலப் புகை இட்டு மணக்கும் கூந்தலைக் கொண்ட ராணியே; நம் விக்ரம சோழன், மன்னர் தீபம்: நம்மிடம் பாசம் வைத்த விக்ரமன், மன்னர்களுக்குள் தீபம் போல் விளங்குகிற விக்ரமன்; புறங்கடை வந்து நின்றான்: அதோ வாசனாக்கு வெளியே நிற்கிறான்; திருப்புகு வச் சாபம்: திருப்புகுவமாகிய வில்; எளிதோ நம் குடிப்பிறப்பே: பாண்டிய குலம் அல்லவா நம்முடைய குலம்—எதையும் மன்னிக் கிற கபாவம் அல்லவா நம்முடைய கபாவம்.]

பாடல் ராணியின் உள்ளத்தை அப் படியே உருக்கி விட்டது. மன்னனை உள்ளே வரவழைத்து உபசாரம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டான்.

இரண்டு பாடல்களும் பாத்திரங்க ளுக்குத் தக்கவாறு அழகான வேறு வேறான பாவங்களோடு ஒலிக்கின்றன. அபூர்வமான நாடகம்.

ஆதார சக்தி

நீங்களும் பெறுக

வாட்டர்பரீஸ் காம்பவுண்ட்

நீளாகிய போலிவந்திருக்கும் பித்த குதிரையான வாட்டர்பரீஸ் காம்பவுண்டும் வாட்டர்பரீஸ் வந்தால் சாற்பகலாத்திரமேயே தேன்பும் திடமும் அதிகரிப்பதை காண்பீர்கள். தேக உறுப்பு களுக்கு அறுவட்ட அகலியமான பொருள்கள் திறந்த வாட்டர்பரீஸ் காம்பவுண்ட் உங்களுடம்பில் திராணி அதிகரிக்கச் செய்யும். களைப்பெற்படாமல் தேன்பூட்டி ஜனநோஷம், இதுமல் வராமலிருக்க அதிக பதிப்பு சக்தியும் பெற உதவுகிறது. இனியோர், மூதியோர் யாவருக்கும் திறந்த ஆரோக்கிய டானிக்.

தயவுசெய்து கவனிக்கவும் :

பக்கப் பட்டத்தில் காட்டியுள்ள வேரிலில் சித்தி மாறாத தற்போது செய்யப் பட்டுள்ளது. மாறாத செய்யப்பட்டுள்ள வேரிலில் ஒரு ஜோடி தீயான டீலரிட்கள் உள்ளன. ஆளுல் தயாரிப்பு மூலையில் ஒரு மாறதளம் இல்லை.

ஆனந்த மடம்

“வந்தே மாதரம் என்போம்—எங்கள் மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம்”

என்று மகாகவி பாரதியார் முழக்கினார். நாடெங்கும் விடுதலை வெறி மூண்டது. அன்னிய ஆட்சியை ஒழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு எண்ணிறந்த தேச பக்தர்கள் தியாகத் தீயில் குதித்தனர்; சிறை புகுந்து சொல்லொணாக் கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாயினர்; உயிர்த்த தியாகமும் புரிந்தனர்.

தேச பக்திக் கனலை மக்களிடையே மூட்டி அவர்களை விழிப் படைபச் செய்த ஆதிதாரக மந்திரமான “வந்தே மாதரம்” என்னும் கோஷத்தை இந்திய மக்களுக்கு அளித்தவர் அமரர் பங்கிம் சந்திரர்.

வங்க இலக்கியத்துக்கு பங்கிம் சந்திரர் புத்துயிரும் புது வாழ்வும் அளித்தார்; அறிபுதமான பல நவீனங்களை இயற்றி வங்க மொழிக்கு இறவாத புகழைத் தேடித் தந்தார். அவற்றில் மிக முக்கியமானது “ஆனந்த மடம்” என்னும் சரித்திர அடிப் படைகொண்ட நவீனம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்குச் சற்று அதிகமாகவே நாம் பின்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும். அதாவது 1770-ம் ஆண்டு வங்காளத்தில் கொடிய பஞ்சம் தலைவிரித்து ஆடியது. மக்கள் பட்டினியாலும் பசிப் பிணியாலும் மாண்டனர்; பச்சைக் குழந்தைகளைப் பசியின் கொடுமையினால் விரிநனர்; மாடு கன்றுகள் தீவனம் இல்லாமல் மடிந்தன; அப்போது நாட்டை ஆண்ட நவாப்புக்கள் இன்பக் கேளிக்கையில் ஈடுபட்டு நாட்டையும் தங்களையும் மறந்திருந்தனர்; போதாக் குறைக்குக் கிழங்கிந்தியக் கம்பெனிக் காரர்களான வெள்ளையர்களின் ஆர்ப்பாட்டல்கள் வேறு சேர்ந்துகொண்டன. மக்கள் சொல்லொணாக் கொடுமைகளுக்கும் உள்ளாகி, பஞ்சத்தில் அல்லற்பட்டதோடு ஆட்சியாளர்களின் கொடுமைக்கும் ஈடு கொடுக்க வேண்டி வந்தது.

ஆட்சியாளர்கள் கத்தி முனையிலும் துப்பாக்கி முனையிலும் மக்களிடமிருந்து இரக்கமற்ற முறையில் வரி வசூல் செய்தனர்.

இந்தக் கொடுரப் பின்னணி கான் ஆனந்த மடம் என்னும் தேச விடுதலை ஸ்தாபனம் நிறுவவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. பிரம்மச்சாரி சத்தியானந்தர் என்னும் தீவிர தேச பக்தர் ஆனந்த மடம் என்னும் புரட்சிப் பவி பிடத்தை நிறுவி, அதில் பல வாலிபர்களை ஈடுபடுத்தி நாட்டின் சுதந்திரப் போருக்கு ஆயத்தப்படுத்தி அங்குராப்பணமும் செய்த சரித்திரம் எல்லோரும் அறிந்ததே.

இந்தச் சரித்திர சம்பவத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பங்கிம் சந்திரர் ஆனந்த மடம் என்னும் நவீனத்தைக் கவியூறப் புனைந்தார்; தம் எழுத்தின் சத்தியால் மக்கள் உள்ளத்தில் தேச பக்திக் கனல் தெறிக்கச் செய்தார். அமரர் ரவீந்திரருக்கு முன்பே வங்கத்தின் ஆதி இலக்கிய கீர்தாவாக பங்கிம் சந்திரரைக் குறிப்பிட வேண்டும். “விஷ விருஷம்”, “தேவி செனது ராணி”, “ஆனந்த மடம்” முதலிய இணையற்ற நவீனங்களை இயற்றி பங்கிம் சந்திரர் இலக்கிய சேவையிலும் தேச சேவையிலும் முன்னணியில் நின்று, பாரதத்தின் சுதந்திரத்துக்கு வித்துன்றினார்.

“ஊஜலம் கபலாம் மலயஜ சீதலாம் சல்ய சியாமலாம் மாதரம் (வத்)”

என்று தொடங்கும் பிரசித்தி பெற்ற வந்தே மாதர தேத்தை இயற்றினார்.

இந்த அமர தேத்தைக் கவிஞர் பெருமான் பாரதியார் தீர்தமிழ்க் கவியாக மொழி பெயர்த்துத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கினார்.

“இவிய நீப் பெருக்கின! இன்கனி வசத்தின! தவி தந மலயத் தன் காந் சிரப்பின! வபத்திரப் பழனம் பாவிய வடிவின்” (வந்தே)

இந்த உணர்ச்சி மயமான கதையில் காதல், வீரம், தியாகம், பிரிவு, போர், புயல், முதலிய பல ரஸங்களும் தனம்புகின்றன. ஆனந்த மடத்தைப் படமாகத் தயாரிக்க முன் வந்த பிரிவிஸ்தான் கம்பெனியார் இந்த ரஸ பாவங்களை யெல்லாம் பாராட்டத்தக்க முறையில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்.

“ஆனந்த மடம்” படத்தை முதலில் ஸ்ரீ தீயில்க் எடுத்த மேஜை தயிலை ஒட்டி விருக்கினர்கள். இந்த ஒட்டும் வேலை (டப்பீஸ்) படத்தை விழுங்கப் பார்த்தும் படம் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறது.

சுவாமி சத்தியானந்தரின் சீடர்களில் ஒருவனான ஜீவானந்தன் அவன் அருமை மனைவி சாந்தியைப் பிரிய கோடுகிறது. ஆனந்தமடத்தின் விதிகளில் "சத்திரப் போரில் வெற்றி காணும் வரையில் மனைவியின் முகத்தையும் காணுவது கூடாது" என்பது கடுமையான விதி. அந்த விதியை மீறிக் காதல் வேலை செய்கிறது.

இந்தச் சுவாசம்யுதான கட்டங்களில் எல்லாம் சாந்தியாக நடிக்கும் கிராபி மிகவும் உணர்ச்சியுடன் நடித்திருக்கிறார்.

ஆசைக் கணவனைக் கண்டதும் அன்பு சிறைந்த மனைவியின் முகத்தில் உண்டாகும் ஒரு முக மலர்ச்சியை அவரிடம் நாம் நன்றியுடன் காண முடிகிறது; கணவனைப் பிரியும் போது உண்டாகும் வேதனைச் சாயை அவரிடம் ஒரு கணத்தில் குடி கொண்டு விடுகிறது. இன்பமும் தன்பமும், இருளும் ஒளியும் போல் அவர் முகத்தில் மாறி மாறிப் பிரதி பவிக்கின்றன.

வனப் பிரதேசத்தில் சாந்தி மரத்தின்மீது அமர்ந்து உல்லாசமாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த வெள்ளைக்காரன் ஒருவனோடு சாமர்த்தியமாகப் பேசி அவனை விரட்டுவது மிகவும் நன்றியுடையது; படத்தில் ஹால்ய கட்டத்துக்குச் சிறிதளவு உதவியும் புரிகிறது.

இந்தப் பொன்னான கதையைத் தமிழில் 'டப்' (Dub) செய்திருப்பதுதான் கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கிறது. தமிழ்ப் பேச்சு உணர்ச்சியோடு இருக்கிறது. ஆனால் பேசுகிறவர்கள் அந்த உணர்ச்சியை உணர்ந்து பேசுவதாகத் தெரிய வில்லை. சொல் பிறப்பதற்கும் உட்கொள் அசைவதற்கும், ஓரளவு பல இடங்களில் சரியான தொடர்பு இல்லை. இந்தப் படத்தில் எல்லா நடிக்காளையும் இந்தக் குறைபாதித்திருக்கிறது.

மேற்படி குறைக்கு அகப்படாமல் தப்பியவர் சுவாமி சத்தியானந்தராக நடிக்கும் பிருத்வி ராஜ்நாத். அதற்கும் அவரையே முழுப் பொறுப்பாக்க முடியாது. அவருடைய அருமைத் தாடியைத்தான் பொறுப்பாக்க வேண்டும். உதட்டு அசைவுக்கும் சொல்லுக்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமையைத் தாடி ஆபத்தாத்தவனாக யிருந்து மறைத்துக் காப்பாற்றுகிறது! மற்றப்படி அவர் நடிப்பு பிரமாதம். அந்தப் பாத்திரத்துக்கு ஏற்ற கம்பிரமான தோற்றம் அவரிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது.

இந்தப் படத்தின் ஆரம்பத்தில், கனகத்த காரமான வனப் பிரதேசம் வருகிறது.

"நறங்கு கால்புகா, கதிரவன் ஒளி புகா" என்ற கம்பர் வாக்குப்படி அந்த இருண்ட வனப் பிரதேசத்தில் ஒரு இடையும் அசையவில்லை. அப்போது அந்த இருட் படலத்துக்கு மத்தியிலிருந்து "நான் மனத்தில் கொண்டு கோரிக்கை சிறைவேறுமா?" என்று கம்பிரமான குரல் கேட்கிறது. இன்னொரு குரல், "நீ என்ன பணயம் வைப்பாய், உன் கோரிக்கை சித்தியடைய வேண்டுமானால்?" என்று கேட்கிறது.

"பணயமா?—என் வாழ்வைத்தான்—என்னுடைய ஆவியை!" என்று மிகவும் உறுதியாகப் பதில் கொடுத்தது முதல் குரல்.

"உனது வாழ்வா? அது துச்சமானது. அதைத் துறக்க யாராவதான் முடியாது?" என்றது இரண்டாவது குரல்.

"அதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டது முதலாவது குரல்.

"பக்தி!" என்று மிகவும் கம்பிரமாக விடை அளித்தது இரண்டாவது குரல்.

திருப்தி சிலவும் முகத்தில் அமைதியும் ஆனந்தமும் பொங்க, சுவாமி சத்தியானந்தர் அரண்யப் பிரதேசத்தில் வெளிப்பட்டுக் கம்பிரமாக நடந்து செல்கிறார்.

உணர்ச்சி யூட்டும் இந்தக் கட்டம் ஆனந்தமடம் நூலின் முன்னுரையாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த அற்புதமான காட்சிக்குத் தகுந்த சூழ்நிலைபை ஆசிரியர் பங்கிம் சந்திரர் தம் நூலில் வர்ணித்திருப்பது போலவே காட்சி நோட்டை செய்து, புவ பூர்வமாகப் படமாக்கி யிருக்கிறார்கள்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த வெள்ளையர்கள் புரிந்த அட்டுழியச் செயல்களும், அவர்களுடைய குதிரைப் படைகள் துவைத்துத் துவம்சம் செய்த காட்சிகளும் நேருக்கு கேர் பார்ப்பதுபோல் மிகவும் தற் குபமாகப் படம் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இறுதியில் நடந்த போரில் இடத்துவிட்ட ஜீவானந்தனின் சடலத்தை யுத்தகளத்தில் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும் சாந்தி நம் உள்ளங்களில் எல்லாம் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை உண்டாக்கி விடுகிறாள். அங்கே சுவாமி சத்தியானந்தர் சாந்திக்குக் கூறும் ஆறுதல் மொழிகள் அற்புதமா யிருக்கின்றன.

சத்திரப் போரின் ஆரம்ப உத்வேகத்தை மனத்திற் கொண்டு படத்தைப் பார்த்தால் படம் அந்த உணர்ச்சியைப் பார்ப்பவர்களுடைய உள்ளங்களிலும் சிரப்பும்.

அதீர்ஷ்டக் குழந்தை

9. அரண்மனை உத்தியோகம்

உபாத்தியாயர் நித்தியானந்தமும் அந்த இரண்டு விருந்தாளிகளும் மிகவும் மெதுவான குரலில் பேசிக் கொண்டனர். ராஜா கவனமாய்க் கேட்டான்.

“அப்படியானால் ராஜா உம்முடைய சொந்தப் பிள்ளை இல்லையா? காட்டாற்று வெள்ளத்தில் ஒரு பெட்டியில் மிதந்து வந்தா னென்று சொல்லுகிறீர், அந்தப் பெட்டி இருக்கிறதா?!” எவ்வாறு, வந்த இருவரில் கம்பீரமாக விருந்த மனிதன்.

உடனே நித்தியானந்தம் உள்ளே போய் மரப் பெட்டியை எடுத்து ‘வந்தார்’. விருந்தாளிகள் இருவரும் ஆவலோடு பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தனர்; அப்பொழுது அவ்விருவருடைய முகங்களும் விகாரமாக மாறி விட்டன. இருவரும் பேச்சற்று ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

ராஜா அந்தப் பெட்டியையும் அவர்களையும் கவனித்துப் பார்த்தான்.

நித்தியானந்தம் சொன்னார்: “நான் இதுவரையில் யாரிடமும் இந்த ரகசியத்தைச் சொன்னதில்லை. என் மகன் ராஜா விடம் கூடச் சொன்னதில்லை!”

“அதனால் பாதகமில்லை. இந்த ரகசியத்தை அவனுக்கு நன்றாக விவரம் தெரிந்த பிறகு சொல்லுவதுதான் நல்லது. நாளைக்கு நாங்கள் ஒரு அடையாளமோதிரம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறோம். ராஜாவிடம் அதைக் கொடுத்து அவனை அரண்மனைக்கு அனுப்பி வைப்புகள். அவனுக்கு அங்கே நல்ல உத்தியோகம் பண்ணி வைக்கிறோம்!” என்று அந்தக் கம்பீரமான மனிதன் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் நித்தியானந்தத்தின் சந்தோஷத்துக்கு எல்லையே யில்லை. பிறகு அவர்கள் மூவரும் ஏதேனோ பல விஷயங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ராஜா மீண்டும் படுத்தான். அவனுக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அவனைப் பற்றி அவன் கேட்ட ரகசியம் அவன் மனசை ரொம்பவும் துன்புறுத்தியது.

‘நித்தியானந்தம் என் வளர்ப்புத் தந்தையா? பின்பு நான் யாருடைய மகன்? என் தாய் தந்தையர்கள் எங்கே? என்னை ஏன் கொஞ்சங்கூட இரக்கம் இல்லாமல் பெட்டியில் வைத்துக் காட்டாற்று வெள்ளத்தில் விட்டனர்? இந்தக் கொடிய தண்டனைக்கு நான் அந்தக் குழந்தைப் பருவத்தில் செய்த குற்றம் என்ன?’ என்று ராஜா தன் மனசையே பல கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டான். பிறகு அனுப்பு மிகுதியில் தூங்கி விட்டான்.

“ராஜா, ராஜா!” என்று நித்தியானந்தம் அவனை எழுப்பினார்.

பொழுது விடிந்து வெகு நேரம் ஆகியும் கூடத் தான் தூங்கிக் கொண்டிருந்து விட்டது ராஜாவுக்கே வெட்கமாயிருந்தது.

படுக்கையை விட்டெழுந்ததும் ராஜா நாளாபுறமும் பார்த்தான். அவன் கண்கள் யாரையோ அவ்வளவு அக்கரையாகத் தேடின. ஆமாம்! அந்த இரண்டு விருந்தாளிகளைத்தான் அவன் தேடினான். நேற்று வந்த விருந்தாளிகள் இருவரும் வந்த கவனம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டே, நேற்று விருந்தாளிகள் வந்தது,

வட ஆற்காடு ஜில்லா, வாலாஜாபேட்டை காந்தி மிஷன் சொஸைட்டி சார்பில் அதன் ஸ்தாபகர் ஸ்ரீ சிர்மலானந்த பிகு- அவர்களால் 'தீனபந்து ஆசிரமம்' என்ற பெயரில் அனாதை விடுதி ஒன்று ஆரம்பித்து நடத்தப் பட்டு வருகிறது. இந்த ஆசிரமத்தில் சுமார் அறுபது ஏழைச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் இருக்கின்றனர். இந்த ஆசிரமத்தை கன கட்டிடத்தை

வாலாஜாபேட்டையில் வசிக்கும் செட்டிமார்சுக் கொடுத்து உதவி புள்ளனர். மேயர் கம்பெனி ஸ்ரீ ஆர். மாசிலாமணி முதலியார் மூலம் நின்று எல்லாவித உதவிகளும் செய்திருக்கிறார். சென்ற எட்டுமாத காலமாக காந்தி மிஷன் சொஸைட்டியார் வாலாஜா தாலூக்காவில் இருக்கும் சுமார் 150 கிராமங்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்கள். கார்ப்பது கிராமங்களில் பஞ்சத்

அவர்களிடம் நன் தகப்பனார் நன்னைப் பற்றிய மர்மமான விஷயங்களைச் சொன்னது எல்லாமே கனவோ என்று அவனுக்குப் பலத்த சந்தேகம் உண்டாகி விட்டது.

“ராஜா, நேற்று வந்த விருந்தாளிகளைத் தேடுகிறாயா? அவர்கள் இருவரும் அநிகாஸியில், இருள் பிரியும் முன்பு எழுந்திருந்து குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டு வாயு வேகமாகப் பறந்து விட்டனர். அவர்களுக்கு அவகாசம் இல்லாததால் உள்ளிடம் சொல்லிக் கொண்டு போக வில்லை. நீயும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாய். உள்ளிடம் சொல்லி விடும்படி சொல்லி விட்டு அவர்கள் இருவரும் போய் விட்டார்கள். உன்னை அரண்மனைக்கு வரச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்த அடையாள மோதிரத்தையும் கொடுத்தார்கள்!” என்று சொல்லி நித்தியானந்தம் ஒரு மோதிரத்தையும் அவனிடம் கொடுத்தார்.

அவசரம் அவசரமாகக் காலைக் கடன் முடித்துக் கொண்டு சிறுநாடி அருந்தி விட்டு, தன் குதிரை லாயத்தை நோக்கிச் சென்றான் ராஜா.

ராஜாவைக் கண்டதும் அவன் குதிரை ஒரு முறை களைத்துத் தன் உற்சாகத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டது. அடுத்த நிமிஷம் ராஜா, அதைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு, லாகவமாக அதன் மீது ஏறிச் சென்றான்.

சித்தனையின் வேகத்தில் ராஜாவுக்குக் கௌசல்யாவின் விடு வந்து விட்டது கூடத் தெரிய வில்லை.

“ராஜா!” என்ற கௌசல்யாவின் இனிமையான குரலைக் கேட்டுக் குதிரையின் லகாளை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

“எங்கேயோ மனசை அடைய விட்டு விட்டு, நீங்கள் பாட்டுக்குப் போய்க்

கொண்டே யிருக்கிறீர்களே! எங்கேயாவது அவசர காரியமோ?” என்று கேட்டான் கௌசல்யா.

“இல்லை, இல்லை. உள்ளிடம் வருவதற்குத்தான் புறப்பட்டேன். மனம் எங்கே லாமோ அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்ததால், நான் இங்கே இறங்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தேன்” என்றான் ராஜா.

கௌசல்யா, உடனே உள்ளே ஓடிவாளை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். ராஜா குதிரை மீது அவளையும் லாகவமாக ஏற்றிக் கொண்டான். இருவரும் வழக்கமாக வான் பயிற்சி செய்யும் இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு, இருவரும் அற்புதமாக வான் போர் புரிந்தனர். இரண்டு கத்திகளும் மின்னலைப் போல் சுழன்றன.

கத்திச் சண்டைப் பயிற்சி முடிந்ததும், இருவரும் வழக்கம் போல் மகிழ் மரத்தடியில் உட்கார்ந்தனர்.

“ராஜா, இன்று என்ன உங்கள் முகம் வாடி யிருக்கிறது? என்ன காரணம்? உள்ளிடம் உங்களுக்கு ஏதாவது கோபமா?” என்று கேட்டான் கௌசல்யா.

“உள்ளிடம் என்னத்துக்காகக் கோபம் வரப்போகிறது, கௌசல்யா? நேற்றைக்கு எங்கள் விட்டுக்கு இரண்டு விருந்தாளிகள் வந்திருந்தனர். அவர்கள் அரண்மனையில் மிகவும் அந்நல்துள்ள அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்கள். அவர்கள் என்னை அரண்மனைக்கு வரச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். உத்தியோகம் செய்து வைப்பதாகவும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். நான் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் புறப்பாட வேண்டும்!”

“ஓகோ! அப்படியா சாமாசாரம்! அரண்மனை வாழ்வும் அரசு போகவும் வரும்

ஆசிரமம்

தால் வாடும் மக்களில் இரண்டு வட்சம் ஏழைகளுக்கு உணவும் இரண்டாயிரம் மக்களுக்கு உடையும் கொடுத்து உதவி யுள்ளனர். இந்தப் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக முன்நின்ற நடத்தி வருவதுடன், தீர்ப்பு ஆசிரமம் ஏற்படுத்தவதற்கும் காரணமா யிருந்தவர்கள் ஸ்ரீ கே. ஆ. கல்யாண ராமய்யரும், ஆக்கூர் ஸ்ரீ அணந்தாச்

சாரியாரும் ஆவார்கள். அவர்கள் ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றி வரும் மேற்படி புனித கைக்கரியத்துக்கு வட ஆற்காடு ஜில்லாவாசிகள் வேண்டிய உதவி புரிவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

தீர்ப்பு ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளையும், அந்த ஆசிரமத் திறப்பு விழாவின் போது கலந்து கொண்ட பிரமுகர்களையும் மேலே இரண்டு பக்கங்களிலும் உள்ள படங்களில் காணலாம்.

போடுதென்மீது வேறுபு வந்து விட்டதா? இனிமேல் என்னை மறந்து விடுவீர்கள்!"

"கௌசல்யா, உன்னை மறப்பதாவது! உன்னை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே என்று பார்க்கிறேன். ஆனால், உன்னைப் பற்றியும் உன் தாயார் ராணியைப் பற்றியும் அரசனிடம் சொல்ல ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். இனிமேல் நம் கஷ்டம் விடிந்தது!"

"ராஜா, என் தாயார் மகா ராணியா யிருந்து விட்டு, இப்போது எளிய குடிசையில் வாழ்வது மிகவும் கஷ்டமா யிருக்கிறது. அதை நினைத்தால் நாங்கள் அரண்மனை உத்தியோகத்தை ஏற்படுத்துதான் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது!"

"அதைத்தான் நானும் நினைத்தேன். அரண்மனைக்குச் சென்று, உன்னை ராஜகுமாரி என்று நிகழ்த்தி பிறகு நீ எனக்கு எட்டாக் களியாகி விடுவாய். அதுதான் என் மனக் கவலைக்குக் காரணம். ராஜகுமாரியாகிய உன்னை இந்த வழை ராஜாவுக்கு அரசன் கொடுக்க இடையா?"

"ராஜா, ஏற்கெனவே உங்களிடம் புக நடவை சொன்னதையே மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். அரசனாகிய என் தந்தை எவ்வளவு தடுத்தாலும் நான் உங்களைத் தவிர யாரையும் மணந்து கொள்ள மாட்டேன். இது சந்தியம். இதோ இருக்கும் என் வீர வாளின் மீது ஆணை!" என்று கௌசல்யா வீரத்தோடு சொன்னாள்.

ராஜாவுக்கு மெய் சிலிர்த்தது. "கௌசல்யா, போதும், போதும்! உன் வீரமும் அன்பும் எனக்குத் தெரியாதவையா? இப்படி அடிக்கடி உன்னைச் சோதிப்பது நம்முடைய அன்பை இன்னும் உறுதிப் படுத்திக் கொண்டவதற்காகத் தான். நானும் உன்னைப் போலவே உறுதியோடு இருக்கிறேன். சரி, நேரம் ஆகிறது. நான்

பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களோடு வந்து உன் அம்மாவிடமும் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்!" என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டாள். கௌசல்யாவுடன் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு அவளை அவள் விட்டியல் விட்டு விட்டு, தன் விட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான் ராஜா.

ராஜா அரண்மனைக்குச் செல்லும் பாதையில் குதிரையில் வெகு வேகமாகச் சென்றான். இரண்டு நாள் பிரயாணத்தில் அரண்மனை வெளிப் புறத்துக் கோட்டை மதிலை அடைந்தான்.

அட்டையப்பா! பட்டண வாழ்வுக்கும் பட்டிக்கு காட்டு வாழ்வுக்கும் தான் எத்தனை வித்தியாசம்! பட்டணத்துப் பக்கமே வந்து பறக்கம் இல்லாத ராஜாவுக்கு அந்தப் பெரிய மதிலையும் அகழியையும், விசால மான ராஜ வித்யையும், மாட மாளிகைகளையும் கூட கோபுரங்களையும் பார்த்த போது ஒரே வியப்பா யிருந்தது.

உள் புறத்து மதிலை நெருங்கிக் கோட்டையின் பிரதான வாயிலை அடைந்த போது ராஜாவைக் காவலர்கள் நிறுத்தினர். ராஜா முத்திரை மோதிரத்தை அவர்களிடம் காண்பித்தான். உடனே அவர்கள் அங்கு கப்பிரமாக அமர்ந்திருந்த சேனாதிபதியிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அவன் ராஜாவின் மோதிரத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவனை வியப்புடன் பார்த்தான். பிறகு இரண்டு சிப்பாய்களை அழைத்து ராஜாவை அவர்களிடம் ஒப்புவித்தான். ராஜாவை அவர்கள் ஒரு கல் கோட்டைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவன் குதிரையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு, ராஜாவை உள்ளே நள்ளினர். அடுத்த நிமிஷம் 'தடா' என்ற சத்தத்துடன் கதவுகள் மூடிக் கொண்டன. (தொடரும்)

நெஜீரா கொப்தத்தின் மூன்றாவது நூற்ருண்டில் - அராவது கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் - தென்னிந்தியாவில் ஓர் மூகம்மதிய ஜனமூகம் வந்ததென்பது அவர்கள் எப்படி வந்தார்கள், எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்பது என்ன எனவும் புரியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எந்த ஜனங்களுடைய வாழ்வதற்காக வந்தார்கள் அல்லது அவர்களில் அநேகம் பேரை தங்களுடைய இஸ்லாம் மதத்தைத் தருவதற்காக செய்து விட்டார்கள் என்பது உண்மை. இந்த ஜனங்களின் எந்தநியாசம் - இங்கே இருக்கும் எந்திரியும் ஒருத்தி - இங்கு தங்கி மாப்பிளாக்கள் என்ற பெயருடன் மலை மான நாட்டில் வளர்ந்து வாழ்ந்து வரும் ஓர் சமூகம், மதப்பற்றுதலோடு கூட அவர்களிடம் சிக்கலும், எளிதமையும், அபரமண தேகவலியும், கடின வேலைகள் செய்யக்கூடிய சக்தியும் உண்டு. இவைகளை அவர்களிடத்தில் கண்டப் பிரிட்டுகாரர்கள் ஒரு மாப்ளா சேனைப்பகுதியைத் திரட்ட நினைத்த காலமும் உண்டு. ஆனால் இம்முயற்சியில் கைவிட்டோ, ஏனெனில் இத்திட்டகத்திரமாவ ஜனங்களின் கடுமையான மனப்பான்மை கட்டுப்பாட்டின் தாண்டி வராமல் விரும்பவில்லை.

நாங்கள் இந்தியாவின் மூன்று மூடுக்குகளில் ஏன்வ அநேகம் சமூகங்களோடு உறவாடிக் கொள்படுகிறோம். அவர்கள் எங்களை நம்பி இருக்கிறார்கள். நாங்களும் அவர்களுக்கு பணி செய்வதில் பெருமை அடைகிறோம்.

பர்மா-ஷெல்...

பாரத நாட்டின் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிறது

பொன்னியின் விசல்வன்

ஐந்தாம் பாகம்

தீபாவளி
தின்றாள்

பிரயான்வியின்

பூர்வ கதை

இன்றைக்கு ஆயிரத்து என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விஜயாசைய சோழன் இரண்டாவது சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு அடிகோலினான். சோழ நாட்டின் சேனா வீரர்கள் நானூ திசைகளிலும் படை எடுத்துச் சென்று வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி அடைந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லை விரிவாக்கிப் படுத்தி வந்தார்கள். சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் மதுரைப் பாண்டிய குலத்தின் கடைசிப் பிரதிநிதியான வீரபாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். பாண்டிய நாடு சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் முற்றிலும் ஐக்கியம் அடைந்தது.

சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்வனும் வீர பாண்டியனுடைய நிலை கொண்டவனுமான ஆதித்த கரிகாலன் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாக முடி சூட்டப் பெற்றான். வட திசைச் சைன்யத்துக்கு மாதண்ட நாயகனாகக் காஞ்சியைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டான். காஞ்சியில் புதிதாகப் போன் மானிகை கட்டித் தன் தந்தையை அங்கு வந்து இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு, பழைய வானர் குடியில் பிறந்த வந்தியத்தேவன் என்னும் வீரனிடம் ஒலி கொடுத்து அனுப்பினான்.

சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அரண்மனையில் பாரிச வாயுவீனல் பிடிக்கப் பட்டு நடமாட்டமின்றிப் படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். உடல் தோயைக் காட்டி

லும் அதிகமாக மன நோயினால் சுந்தர சோழர் பிடிக்கப் பட்டிருந்தார்.

இளம் பிராயத்தில் சம நாட்டை அடுத்திருந்த ஒரு சிறுநீவில் சுந்தர சோழர் தங்கியிருக்க நேர்ந்தபோது கரையர் குலத்தைச் சேர்ந்த ஊமைப் பெண் ஒருத்தியினால் கரடியின் வாயிலிருந்து காப்பாற்றப் பட்டார். அந்தப் பெண்ணிடம் காநல் கொண்டார். சில காலம் இருவரும் அந் தீவில் ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

அப்போது சுந்தர சோழர் தாம் ஒரு காலத்தில் சக்கரவர்த்தியாகக் கூடும் என்று எதிர் பார்க்கவில்லை. அவர் பாட்டனாரான புகழ்பெற்ற பராந்தக சக்கரவர்த்தி அனுப்பிய வீரர்கள் அவரைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துப் போனார்கள்.

பராந்தக சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்வர் இராஜாதித்தர் தக்கோலத்தில் இரட்டை மண்டலச் சைன்யத்துடன் நடந்த பெரும் போரில் வீர சோர்க்கம் அடைந்தார். அவருக்கு அடுத்த கண்டராதித்தருக்கு அச்சமயம் மக்கள் இல்லை. அவருக்கு இடையவரான அரிகுசைய சோழர் வைதும்பராயன் மகளாகிய அழகிற் சிறந்த கஸியானியை மணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய ஏக புதல்வர் சுந்தரசோழர். பராந்தக சக்கரவர்த்தி மாணத் தறுவாயில் தமக்குப் பின் கண்டராதித்தருர் அவருக்குப் பிறகு சுந்தர சோழரும் சிர்மாதனம் ஏற வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுக் களமானார்.

செல்வன்

சிவ தேசச் செல்வரான கண்டராதித் தர் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு செம்பியன்மா தேவி என்று சரித்திரப் புகழ் பெற்ற மழவரையர் மகளை மணந்தார். அவர்களுக்கு மதுராத்தகன் என்னும் மகன் பிறந்தான். ஆயினும் கண்டராதித்தருக்குப் பின்னர், அவருடைய சகோதரர் அரிஞ்சய சோழர் ஒரு வருஷம் ஆட்சி புரிந்து இறந்த பிறகு, சுந்தரசோழர் சிம்மாநாம் ஏறினர்.

பாட்டனார் விருப்பத்தின்படியும் மற்றும் இராஜ குடும்பத்தினர் அனைவருடைய சம்பந்தத்தின் பேரிலும் சுந்தர சோழர் சக்கரவர்த்தியானார். அவர் திருக்கோவலூர் மலையமான் மகளை மணந்தார். அவர்களுக்கு இரு வீரப் புதல்வர்களும் ஓர் அருமை மகனும் பிறந்தார்கள். சுந்தர சோழரின் சாம்ராஜ்யம் விரிந்தது போலவே அவருடைய புதலும் தான தசையிலும் பரவியது. ஆறாம் அவர் மனதிற்குள் மதுராத்தகனுக்குப் பட்ட மல்லாமல் செய்த குற்றம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. நோய்வாய்ப் பட்டுப் படுத்த பிறகு அவருடைய மனச்சாட்சி அவரை அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்தது. இது போதாது என்று, சமீபத் தீவைச் சேர்ந்த ஊமைப் பெண் ஆவி வடிவத்தில் வந்து அவரைத் துன்புறுத்தியதாக எண்ணிப் பிரமை கொண்டிருந்தார். இந்தக் காரணங்களினால் அவர் மது குமாரர்களாகிய ஆதித்த கரிகாலனுக்கும் அருள் மொழி வர்மனுக்கும் சமாதானம் கூறி

விட்டு மதுராத்தகனுக்கே மூக்குப் பின்னால் பட்டம் கட்டி விட்டால் நல்லது என்று கருதத் தொடங்கினார்.

விஜயாலய சோழர் காலத்திலிருந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் பழுவேட்டரையர் வம்சத்தினர் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கி வந்தனர். சுந்தர சோழரின் காலத்தில் பெரிய பழுவேட்டரையர் சோழ நாட்டின் தனாதிக்காரியாகவும் சின்னப் பழுவேட்டரையர் தஞ்சைக் கோட்டையின் தளபதியாகவும் பதவி வகித்து வந்தார்கள்.

அவர்களிடம் சுந்தர சோழர் பரிபூரண தம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு மாடுக எதுவும் செய்ய அவர் விருப்பவில்லை.

பழுவேட்டரையர்களும், மற்றும் சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் பலரும், முரட்டுச் சபாவம் கொண்டவனாகிய ஆதித்த கரிகாலனை வெறுத்தார்கள்.

கரிகாலனுடைய சகோதரி குந்தவைப் பிராட்டியும் சகோதரன் அருள்மொழி வர்மனும் சோழ நாட்டு மக்களின் அன்பைப் பூரணமாகக் கவர்ந்திருந்தார்கள்.

இதனால் அவர்கள் பேரிலும் சிற்றரசர்கள் அஞ்சை கொண்டிருந்தார்கள். இக் காரணங்களினால் சிற்றரசர்கள் குல முறைச் சட்டத்தை அனுசரித்து மதுராத்தகத் தேவனைச் சிம்மாநாதத்தில் ஏற்ற விரும்பினார்கள். கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் உள்ள கடம்பூர் சப்புவரையர் அரண்மனையில் அந்தரங்கக் கூட்டம் நடத்தி அவ்விதம் தீர்மானம் செய்தார்கள். இந்த அந்தரங்கக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை வானர் குலத்தைச் சேர்ந்த வந்தியத் தேவன் என்னும் வீரன் தெரிந்து கொள்ளும்படி தேர்ந்தது.

கல்கி

சூந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியிடம் வந்தியத் தேவன் கரிகாலருடைய ஓலையைச் சேர்ப்பித்து விட்டுப் பழையாறையில் இளைய பிராட்டி. குந்தவையைச் சந்தித்தான். முற்பிறவியின் தொந்தர்த்தினால் அவர்களுடைய உள்ளங்கள் ஒத்து ஒன்று யின. குந்தவையின் விருப்பத்தின்படி அவளுடைய தம்பி அருள்மொழி வர்மனை அழைத்து வர வந்தியத்தேவன் இலங்கை சென்றான். பூங்குழலி என்னும் ஓடக் காரப் பெண் அவனைப் படகிலேற்றிக் கொண்டு போய் சமுதாட்டில் சேர்த்தான். இலங்கையில் அநுராதுபுரத்துக்கு அப்பால் வந்தியத்தேவன் அருள் மொழி வர்மனைச் சந்தித்துக் குந்தவையின் ஓலையைக் கொடுத்தான். அதில் "பொன்னியின் செல்வ! இராஜ்யத்துக்கு அபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது. உடனே திரும்பிவரவும்" என்று எழுதியிருந்தது.

அருள்மொழி வர்மன் குழந்தைப் பிராயத்தில் காவேரி நதியில் நாய் தந்தையருடைய உல்லாசப் படகிலே சென்று கொண்டிருந்தபோது தவறி நதியின் வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டான். விழுந்த சமயத்தில் அதைப் படகில் இருந்தவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை. கரையிலேயிருந்த பெண் ஒருத்தி நதி வெள்ளத்தில் பாய்ந்து குழந்தையைக் காப்பாற்றிப் படகிலிருந்தவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு உடனே மறைந்து விட்டான். காவேரி அன்னைதான் அவ்வாறு இளவரசனைக் காப்பாற்றி மறைந்தான் என்று பலரும் கருதினார்கள். இதன் காரணமாக, அருள்மொழி வர்மனுக்குப் 'பொன்னியின் செல்வன்' என்ற பட்டப் பெயர் ஏற்பட்டது.

பிற்காலத்தில் இராஜ ராஜ சோழன் என்று சரித்திரப் பிரசித்தி அடைவதற்கிருந்த பொன்னியின் செல்வன் அப்போது சமுத்துப் போரில் ஈடுபட்டிருந்தான். மகிந்தன் என்னும் இலங்கை மன்னன் போரிலே தோற்று ஓடி மகிஷப் பிராந்தியத்தில் ஓளிந்து கொண்டான். புத்த பீஷுக்களில் ஒரு பகுதியார் அருள்மொழி வர்மனை இலங்கை அரசனாக மணி மகுடம் சூட்டிக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். பொன்னியின் செல்வன் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டான்.

அருள்மொழி வர்மன் சமுதாட்டிலிருந்த போது, காடுகளில் பிச்சியைப் போல்திரிந்து கொண்டிருந்த ஊமைச் செவிட்டு ஸ்திரீ ஒருத்தியைப் பார்த்தான். அவள் இளவரசனைச் சில அபாயங்களிலிருந்து காப்பாற்றினாள். அவளை நன்னைப் பொன்னி நதியின் வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்றியவள் என்றும் அறிந்து கொண்டான். அவள் சித்தர்களின் புரட்சி தன்னுடைய பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அதிலிருந்து மந்தர்களிக்கும் சுந்தர

சோழருக்கும் இளம் பிராயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த இடையில்கூட அன்பைக் குறித்து இளவரசன் அறிந்து கொண்டான்.

இப்போது வந்தியத் தேவனும் அந்த ஸ்திரீயை சமுதாட்டில் பார்க்க நேர்ந்தது. அவருக்கும் பெரிய பழுவேட்டரையரின் இளைய ராணி நந்தினிக்கும் உருவப்போலில் இருந்த ஒற்றுமையைக் கண்டு அவன் வியந்தான். அதைப் பொன்னியின் செல்வரிடமும் தெரியப்படுத்தினான்.

நந்தினி என்பவள் குழந்தைப் பிராயத்தில் பழையாறையில் ஆசைய பட்டர் வீட்டில் வளர்ந்தான். அவளிடம் ஆதித்த கரிகாலன் பிரியம் கொண்டான். குந்தவையோ அவளுடைய அழகைக் கண்டு அருமை கொண்டான். செம்பியன்மாதேவியின் கட்டளையினால் நந்தினி குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்.

ஆதித்த கரிகாலன் இறுதியான பாண்டியர் யுத்தத்தில் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்று வைகை. நதிக்கரையில் நந்தினி வாழ்ந்த சிறிய குடிசையில் கண்டு பிடித்தான். நந்தினி வீரபாண்டியன் உயிரைக் காப்பாற்றும்படி இரந்து மன்றாடினாள். கரிகாலன் அதைக் கேளாமல் வீரபாண்டியனுடைய தலையை வெட்டிக் கொள்ளான்.

பின்னர், நந்தினி வயது முதிர்ந்த பெரிய பழுவேட்டரையரை மணம் புரிந்து கொண்டாள். வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிப் படைபையச் சேர்ந்த ரவிதாஸன், தேவ தாஸன், சோமன் சாம்பவன், கிரம வித்தன் முதலிய சதிகாரர்கள் வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப் பழி வாங்கும் பொருட்டுச் சுந்தர சோழரின் குலத்தை அடியோடு கருவழிப்பதாகச் சபதம் செய்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பழுவேட்டரையரின் இளைய ராணியாகிய நந்தினி இரகசியமாக உதவி புரிந்து வந்தாள்.

கொள்ளிடக் கரைக் காட்டில் சதிகாரர்கள் கடைசி முறை இரகசியமாகக் கூடிப் பாண்டிய குலத்துச் சிறுவன் ஒருவனுக்குப் பட்டமும் கட்டினார்கள். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லும் பொறுப்பை நந்தினியே ஏற்றுக் கொண்டாள். அதே சமயத்தில் சுந்தர சோழரையும் பொன்னியின் செல்வனையும் கொன்று விட வேண்டும் என்றும் சதிகாரர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

பொன்னியின் செல்வன் சமுதாட்டிலிருந்து கோடிக் கரைக்குப் பிரயாணமாகி வந்தபோது நடுக் கடலில் கப்பல் சுழிக் காரத்தில் அகப்பட்டு முழுகியது. அருள்மொழியும் வந்தியத் தேவனும் பூங்குழலியினால் உயிர் தப்பிக் கரை ஏறினார்கள். ஆனால் சமுதாட்டில் அப்போது பரவியிருந்த கோடியைத் தோற்று சுரம் பொன்னி

யின் செல்வனைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது. கரை ஏறும்போது அவன் பிரகங்கை அற்றிருந்தான். அவனைப் பூங்குழலியும் அவளுடைய இன்னொரு அத்தை மகனாகிய சேந்தன் அமுதனும் படகில் ஏற்றி நாகைப்பட்டினம் குடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

குந்தவைப் பிராட்டியும் கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதியும் நாகைப்பட்டினத்துக்கு வந்து குடாமணி விஹாரத்துக்கு அருகில் கால்வாய்க் கரையில் இருந்த நந்தி மண்டபத்தில் அருள்மொழியைச் சந்தித்தார்கள். சோழ நாடெங்கும் சதியும் குழப்பமும் இருப்பதால் இன்னும் சில நாள் குடாமணி விஹாரத்திலேயே தங்கிப் பூனை உடல் வலிவு பெறும்படி குந்தவை அருள் மொழியைக் கேட்டுக் கொண்டாள். சகோதரியிடம் எக்ஷயற்ற மரியாதை வைத்திருந்த பொன்னியின் செல்வன் அந்தப் பிணங்கொண்.

ஊமை ஸ்திரீ மந்தாகினி உயிரோடிருப்பதை அறிந்த குந்தவை அவளை எப்படியாவது சுந்தர சோழரிடம் சேர்ப்பிக்க விருப்பினாள். மந்தாகினி பொன்னியின் செல்வனைப் பார்ப்பதற்காகக் கோடிக்கரை வந்தாள். முதன் மந்திரி அநிருத்தரீன் கட்டளைப்படி அவளைப் பவவந்தமாகக் கைப் பற்றித் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். தஞ்சைக்கு அருகில் அவள் தப்பி ஓடி விட்டாள். சதிகாரர்களான ரவிநாஸனும் சோமன் சாம்பவனும் பழுவூர் அரண்மனையில் புகுவதைப் பார்த்து மந்தாகினி அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தாள். போக்கிஷ நிவாரை வழியாகச் சுந்தர சோழர் அரண்மனையை அடைந்தான். அவர் தூங்குகிறார் என்று எண்ணி அருகில் நெருங்கினாள். சுந்தர சோழர் அவளை மந்தாகினியின் ஆணி உருவம் என்று எண்ணி விளக்கை எடுத்து அவள் மீது எறிந்தார். குந்தவையும் மற்றவர்களும் ஓடி வந்து அவருக்கு உண்மையைத் தெரிவித்தார்கள். சுந்தர சோழர் அவள் மீண்டும் தம் வாழ்க்கையில் வந்ததை விரும்பவில்லை. அதை அறிந்தோ அறியாமலோ மீண்டும் மந்தாகினி மறைந்தாள்.

சுடம்பூர் சம்புவரையர் அரண்மனைக்குப் பெரிய பழுவேட்டரையரும் இளைய ராணி நந்தினியும் விஜயம் செய்தார்கள்.

முதல் அத்தியாயம்

மூன்று குரல்கள்

புரிகைப்பட்டினம் குடாமணி விஹாரத்தில் பொன்னியின் செல்வர் பொறுமையுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தார். தஞ்சைக்குச் சென்று தந்தை தாயாரைப்

அவளுடைய ஓலையைப் பார்த்து விட்டு ஆதித்த கரிகாலர் அங்கு வந்தார். வந்தியத் தேவன் வழியிலே அவரைச் சந்தித்துக் கடம்பூர் போகாமல் தடுப்பதற்கு முயன்றான். அவருக்கு எதிராக நடக்கும் சதிகளைப் பற்றிக் கூறினான். நந்தினிக்கும் அவருக்கும் சகோதர உறவு உண்டு என்பதையும் தெரியப்படுத்தினான். கரிகாலர் அவன் தடுத்ததைக் கேளாமல் கடம்பூர் சென்றார்.

கூடுமானால் உள் நாட்டுக் குழப்பம் ஏற்படாமல் தடுக்கச் சிற்றரசர்கள் விரும்பினார்கள். ஆகையால் கரிகாலனிடம் சமரசம் பேசினார்கள். பெண்ணியாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள சாம்பராய்ப் பகுதியை அவனுக்கு அளிப்பதாகவும் மதுராந்தகனுக்குத் தென்பகுதியை அளிப்பதாகவும் கூறினார்கள். கரிகாலன் அதற்கு ஒருவாறு இணங்குவதுபோலப் பேசினான். மதுராந்தகனை அழைத்து வந்தால் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று கூறினான். மதுராந்தகனை அழைத்து வரப் பெரிய பழுவேட்டரையர் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார்.

கரிகாலனும் வந்தியத்தேவனும் வீரநாராயண ஏரீக்கரையின் மேற்குக்கரையிலிருந்த பெரும் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றார்கள். ஏரீக்கரைத் தீவு ஒன்றில் நீர் விளையாடிவிட்டு வன போஜனம் செய்வதற்காக நந்தினியும் சம்புவரையர் மகள் மணிமேகலையும் சென்றார்கள். ஏரீக்கரையில் இந்த நால்வரும் சந்தித்தார்கள்.

மணிமேகலை பூன்னிமே வந்தியத்தேவனிடம் காநல் கொண்டிருந்தாள். அவளை ஒரு சமயம் பெரும் அபாயத்திலிருந்து அவள் நப்புவித்திருந்தாள்.

கரிகாலன் நந்தினியைச் சிறிது நேரம் தனியாகச் சந்திக்க நேர்ந்த போது "நீ என் சகோதரி" என்று தெரிவித்தான். அதுவும் ஒரு சதி என்று கூறி மறுத்தான். மணிமேகலை யாழ்சையுடன் தனது இனிய குரலிசையைச் சேர்த்துப் பாடினாள். காந இன்பத்தில் அவர்கள் மெய்மறந்திருந்த போது புயற்காற்று வீசத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஏறி வந்த படகு மிதந்து போய் விட்டது. மாலையில் சம்புவரையர் பெரிய படகுகளால் அங்கு வந்து அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

இனி, இச்சரித்திரக் கதையின் இறுதிப் பகுதியாகிய ஐந்தாம் பாகத்தை நேயர்கள் படிக்கத் தொடங்கலாம்.

பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவர் உள்ளத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவங்கையின் அரசைத் தாம் கவர எண்ணியதாகத் தம்மீது சாட்டப்பட்ட

குற்றம் ஆதாரமற்றது என்று நிரூபிக்க அவர் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். தந்தையின் வாக்கை மீறி நடந்ததாகத் தம்மீது ஏற்படக்கூடிய அபவாதத்தைக் கூடிய விரைவில் போக்கிக் கொள்ளவும் அவர் விரும்பினார்.

ஆயினும், தமது ஆர்வத்தை யெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு, தமக்கையாரிடமிருந்து செய்தி வந்த பின்னர்தான் தஞ்சைக்குப் புறப்பட வேண்டுமென்று உறுதியாக இருந்தார்.

பொழுது போவது என்னமோ மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. புத்த பிஷுக்கள் தினந்தோறும் நடத்திய ஆராதனைகளிலும் பூஜைகளிலும் கலந்து கொண்டு சிறிது நேரத்தைப் போக்கினார்.

குடாமணி விஹாரத்தின் சுவர்களிலே திட்டப்பட்டிருந்த அருமையான சித்திரக் காட்சிகளைப் பார்ப்பதில் சிறிது நேரம் சென்றது.

பிஷுக்களுடன், முக்கியமாகச் குடாமணி விஹாரத்தின் ஆச்சாரிய பிஷுவுடன் சம்பாஷிப்பதிலே கழிந்தபொழுது அவருக்கு உற்சாகத்தை அளித்தது.

ஏனெனில் குடாமணி விஹாரத்தின் தலைமைப் பிஷு கீழ்த்திசைக் கடலுக்கு அப்பாலுள்ள பற்பல நாடுகளிலே வெகு காலம் யாத்திரை செய்தவர். சீன தேசத்திலிருந்து சாவகத் தீவு வரையில் பல ஊர்களுக்கும் சென்று வந்தவர். அந்தந்த நாடுகளைப் பற்றியும் அவற்றிலுள்ள நகரங்களைப் பற்றியும் ஆங்காங்கு வசித்த மக்களைப் பற்றியும் அவர் நன்கு எடுத்துக்கூற வல்லவராயிருந்தார்.

சீன தேசத்துக்குத் தெற்கே கடல் குழந்த பல நாடுகள் அந்நாளில் ஸ்ரீ விசயம் என்னும் சாம்ராஜ்யத்தில் அடங்கியிருந்தன. அருமண நாடு, காம்போஜ தேசம், மானக்கவாரம், தலைத் தக்கோலம், மாபப்பாளம், மாயிருடிங்கம், இலங்காசோகம், தாமரலிங்கம், இலாழரி தேசம் முதலிய பல நாடுகளும் நகரங்களும் ஸ்ரீ விஜய சாம்ராஜ்யத்துக்கு உட்பட்டோ, நேசப்பான்மையுடனே இருந்து வந்தன. இவற்றுக் கெல்லாம் நடுநாயகமாகக் கடலும் என்னும் மாநகரம் இணையற்ற சீர் சிறப்புக்களுடனும் செல்வ வளத்துடனும் விளங்கி வந்தது.

அந்த நாடு நகரங்களைப் பற்றி விவரிக்கும்படி ஆச்சாரிய பிஷுவுக்கு ஓய்வு கிடைத்த போதெல்லாம் பொன்னியின் செல்வன் அவரைக் கேட்டு வந்தான். அவரும் அ லு ப் பு ச் ச லி ப் பில்லாமல் சொல்லி வந்தார். அந்நாடுகளில் உள்ள

இயற்கை வளங்களைப் பற்றியும் வர்த்தகப் பெருக்கத்தைப் பற்றியும் கூறினார். பொன்னும் மணியும் கொழித்துச் செந்நெல்லும் கரும்பும் செழித்துச் சோழ வள நாட்டுடன் எல்லா வகையிலும் போட்டியிடக் கூடிய சிறப்புக்களுடன் அந்நாடுகள் விளங்குவதைப் பற்றிக் கூறினார். பழைய காலத்திலிருந்து தமிழகத்துக்கும் அந்த நாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றிக்கூறினார். பல்லவ நாட்டுச் சிற்பிகள் அந்த தேசங்களுக்குச் சென்று எடுப்பித்திருக்கும் அற்புத சிற்பத்திறமை வாய்ந்த ஆலயங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். தமிழகத்திலிருந்து சென்ற சித்திர, சங்கீத, நாட்டியக் கலைகள் அந்நாடுகளில் பரவி யிருப்பதைப் பற்றியும் கூறினார். இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய இதிகாசங்களும், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சிவன், பார்வதி, திருமால் ஆகிய தெய்வங்களும், புத்த தர்மமும் அந்த தேசத்து மக்களின் உள்ளங்களில் கலந்து குடி கொண்டிருப்பதையும், ஒன்றோ டொன்று பிரித்து உணர முடியாதவர்களாக அந்நாட்டு மக்கள் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வணங்கி வருவதையும் எடுத்துச் சொன்னார். தமிழ்மொழியின் தந்தையாகிய அகஸ்திய முனிவருக்கு அந்த நாடுகளில் விசேஷ மரியாதை உண்டு என்பதையும், அம் முனிவருக்குப் பல கோயில்கள் கட்டியிருப்பதையும் கூறினார்.

இதையெல்லாம் நிரும்பத் திரும்ப அருள்மொழிவர்மர் கேட்டுத் தெரிந்து மனதிலும் பதிய வைத்துக் கொண்டார். அந்தந்த தேசங்களுக்குத் தரை வாய்ந்த மார்க்கங்களையும் கடல் வாய்ந்த மார்க்கங்களையும் இளவரசர் நன்கு விசாரித்து அறிந்தார். வாயில் உள்ள அபாயங்கள் என்ன, வசதிகள் என்ன என்பதையும் கேட்டு அறிந்தார்.

“சுவாமி! அந்த நாடுகளில் மறுபடியும் தாங்கள் யாத்திரை செய்யும்படியாக நேரிடுமா?” என்று வினவினார்.

“புத்த பகவானுடைய சித்தம்போல் நடக்கும். இளவரசே! எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?” என்றார் பிஷு.

“நானும் தங்களுடன் வரலாம் என்ற ஆசையினுல்தான்.”

“நான் உலகத்தைத் துறந்த சந்நியாசி; தாங்கள் புவி ஆளும் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர். தாங்களும் நானும் சேர்ந்து யாத்திரை செய்வது எப்படி? தங்களைச் சிலநாள் இந்த விஹாரத்தில்

வைத்துக் காப்பாற்றும் பொறுப்பே எனக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்கிறது. எப்போது என்ன நேருமோ என்று நெஞ்சு திக், திக் என்று அடித்துக் கொள்ளுகிறது....."

"சுவாமி! அந்தப் பாரத்தை உடனே நிவர்த்தி செய்ய விரும்புகிறேன். இந்தக் கணமே இங்கிருந்து....."

"இளவரசே! ஒன்று நினைத்து ஒன்றைச் சொல்லி விட்டேன். தங்களை இங்கு வைத்துக் கொண்டு இருப்பது பாரமாயிருந்தாலும் அதை ஒரு பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். தங்கள் தந்தையாகிய சக்கரவர்த்தியும் தமக்கையார் இளைய பிராட்டியும் புத்த தர்மத்துக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நாங்கள் பட்டிருக்கும் நன்றிக் கடலில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குக்குக் கூட இப்போது நாங்கள் செய்வது ஈடாகாது. தாங்கள் புத்த தர்மத்துக்குச் செய்திருக்கும் உதவிதான் அற்ப சொற்பமானதா? அநுராதபுரத்தின் சிநிலமான ஸ்தூபங்களையும் விஹாரங்களையும் செப்பனிடச் செய்த கைங்கரியத்தை நாங்கள் மறக்க முடியுமா? அதற்கெல்லாம் இளையான பிரதி உபகாரமாக ஈழநாட்டின் மணி மகுடத்தையே தங்களுக்கு அளிக்கப் பிஷுுகள் முன்வந்தார்கள். இளவரசே! அதை ஏன் மறுத்தீர்கள்? இலங்கையின் சுதந்திர சிங்காதனத்தில் தாங்கள் ஏறியிருந்தால், நூறு நூறு கப்பல்களில் ஏராளமான பரிவாரங்களுடனே கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குத் தாங்கள் போய் வரலாமே? இந்தப் பிஷுுவைப் பின் தொடர்ந்து யாத்திரை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமே தங்கள் மனதில் தோன்றியிராதே?" என்றார் ஆச்சாரிய பிஷுு.

"குருதேவரே! இலங்கை இராஜ குலத்தின் சரித்திரத்தைக் கூறும் 'மகாவம்சம்' என்னும் கிரந்தத்தைத் தாங்கள் படித்ததுண்டா?" என்று இளவரசர் கேட்டார்.

"ஐயா! இது என்ன கேள்வி? 'மகாவம்சம்' படிக்காமல் நான் இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்தின் தலைவனாக ஆகியிருக்க முடியுமா?"

"மன்விக்க வேண்டும். 'மகாவம்சம்' படித்ததுண்டா?" என்று தங்களிடம் கேட்டது. தங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியுமா என்று கேட்பது போலத்தான். ஆனால், அந்த மகாவம்சம் கூறும் அரச பரம்பரையில் யார் யார் என்னென்ன பயங்கரமான கொடும் பாவங்களைச்

செய்திருக்கிறார்கள் என்று தங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா? மகன் தந்தையைச் சிறையில் அடைந்தான்; தந்தை மகனை வெட்டிக் கொன்றான்; தாய் மகனுக்கு விஷமிட்டுக் கொன்றாள்; தாயை மகன தியிலே போட்டு வதைத்தான்!..... பெற்றோர்களுக்கும் பெற்ற மக்களுக்கும் உறவு இப்படி என்றால், சித்தப்பன் மார்கள், மாமன்மார்கள், சிற்றன்னை பெரியன்னைமார்கள், அண்ணன் தம்பிகள்—இவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குருதேவரே! இப்படிப்பட்ட கொடும் பாதகங்களை இலங்கை அரச குலத்தினர் செய்தனர் என்று 'மகாவம்சம்' கூறுகிறதல்லவா?"

"ஆம், ஆம்! அத்தகைய தீச்செயல்களுக்கு அவரவர்கள் அடைந்த தண்டனைகளையும் கூறுகிறது. அந்த உதாரணங்களைக் காட்டி மக்களைத் தர்ம மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி 'மகாவம்சம்' உபதேசிக்கிறது. அதை மறந்து விட வேண்டாம்! மகாவம்சம் புனிதமான கிரந்தம். உலகிலே ஒப்புயர்வற்ற தர்ம போதனை செய்யும் நூல்!" என்று ஆச்சாரிய பிஷுு பரபரப்புடன் கூறினார்.

"சுவாமி! 'மகாவம்சம்' என்ற நூலை நான் குறை சொல்லவில்லை. இராஜ்யாதி கார ஆசை எப்படி மனிதர்களை அரக்கர்களிலும் கொடியவர்களாக்கி விடுகிறது என்பதைப் பற்றித்தான் சொன்னேன். அத்தகைய கொடும் பாவங்களினால் களங்கமடைந்த இலங்கைச் சிம்மாதனத்தை நான் மறுதளித்தது தவறாதுமா?"

"மகா புத்திமான்களான புத்த சங்கத்தார் அதனாலேதான் இலங்கை அரச வம்சத்தையே மாற்ற விரும்பினார்கள். தங்களை முதல்வராகக் கொண்டு புதிய வம்சம் தொடங்கட்டும் என்று எண்ணினார்கள். தாங்கள் அதை மறுத்தது தவறுதான். இலங்கைச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து அசோக வர்த்தனரைப் போல் உலகமெல்லாம் புத்த தர்மத்தைப் பரப்பிப் பாதுகாக்கும் வாய்ப்பு தங்களுக்குக் கிடைத்தது....."

"குருதேவரே! பரத கண்டத்தை ஒரு குடை நீழலில் ஆண்ட அசோக வர்த்தனர் எங்கே? இன்று இந்தப் புத்த விஹாரத்தில் ஓளிந்து கொண்டு தங்கள் பாதுகாப்பை நாடி யிருக்கும் இந்தச் சிறுவன் எங்கே? உண்மையில், தங்கள் சீடனாகக் கூட நான் அருகதையில்லாதவன். புத்த தர்மத்தை எப்படிப் பாதுகாக்கப் போகிறேன்?....."

“இளவரசே! அவ்விதம் சொல்ல வேண்டாம். தங்களிடம் மறைந்து கிடக்கும் மகா சக்தியைத் தாங்கள் அறிய வில்லை. தாங்கள் மட்டும் புத்த தர்மத்தை மனப் பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டால் அசோகரைப் போல் புகழ் பெறுவீர்கள்.....”

“என் உள்ளத்தில் இளம்பிராயத்திலிருந்து விநாயகரும் முருகனும் பார்வதியும் பரமேசுவரனும் நந்தியும் பிருங்கியும் சண்டிகேசுவரரும் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி விட்டல்லவா புத்த தர்மத்துக்கு இடங் கொடுக்க வேண்டும்? குருதேவரே! அடியேனை மன்னியுங்கள். தங்களுடனே நான் யாத்திரை வருகிறேன் என்று சொன்ன போது புத்த தர்மத்தில் சேர்ந்து விடுவதாக எண்ணிச் சொல்லவில்லை. கடல்களைக் கடந்து தூர தூர தேசங்களுக்குப் போய்ப் பார்க்கும் ஆசையினால் தங்க

ளுடன் வருவதாகச் சொன்னேன்! ஆனாலும் மறுபடி யோசிக்கும் போது.....”

“இளவரசே! தங்கள் வார்த்தையை நான் தவறாகத்தான் புரிந்து கொண்டேன். ஆனாலும் புத்த தர்மத்துக்கும் தங்களுக்கும் தொடர்பு இல்லாமற்போக வில்லை. புத்த பகவானுடைய பூர்வ ஜன்மம் ஒன்றில் அவர் சிபிச் சக்கரவர்த்தியாக அவதரித்திருந்தார். புராணின் உயிரைக் காப்பாற்று வதற்காகத் தமது சதையை அவர் அரிந்து கொடுத்தார். அந்தச் சிபியின் வம்சத்திலே வந்தவர்கள் சோழ குலத்தினர். ஆகையினாலே தான் உங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குச் ‘செம்பியன்’ என்ற பட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தாங்கள் மறந்து விட வேண்டாம்.”

“மறக்கவில்லை, குருதேவரே! மறந்தாலும் என் உடம்பில் ஓடும் இரத்தம் என்னை மறக்க விடுவதில்லை. ஒரு பக்கத்தில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் மனுரீதிச் சோழரும் என்னுடைய இரத்தத்திலேயும் சதையிலேயும் எலும்பிலேயும் கலந்திருந்து, ‘பிறகு உபகாரம் செய்; மற்றவர்களுக்காக உன்னுடைய நஷ்டங்களைத் த்யாகம் செய்!’ என்று வற்புறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் கரிகால் வளவரும் விஜயாலய சோழரும் பராந்தக சக்கரவர்த்தியும் என்னுடைய இரத்தத்திலே சேர்ந்திருந்து ‘கையில் கத்தைய எடு! நால்வகை மரணியத்தைத் தீரட்டு! நானு நீசவியும் மடல எடுத்துப் போ! கடல் கடந்து போ! சோழ சாம்ராஜ்யத்தை விந்தித்து உகைம் காணாத மகோத்தமம் அடையச் செய்!’ என்று இடித்துக் கூறுகிறார்கள். இன்னொருபுறத்தில் சிவனடியார் கோச் செங்கணரும், தொண்டை மண்டலம் பரவிய ஆதித்த சோழரும், மகானாகிய கண்டராதித்தரும் என் உள்ளத்தில் குடி கொண்டு ‘ஆயத்த நீடுப்பனி செய்! பெரிய பெரிய தீவாயங்களை எழுப்பு! மெரு மகிபோல் வானவாசி நீற்கும் கோபுரங்களை யுடைய கோலங்களை நீர்யாணி!’ என்று உபதேசித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். என் முன்னோர்கள் இவ்வளவு பேருக்கும் நடுவில் கிடந்து நான் திண்டாடுகிறேன். குருதேவரே! அவர்களுடைய தொந்தரவுகளைப் பொறுக்க முடியாமல் உண்மையாகவே சிவசமயம் எனக்குப் புத்த சமயத்தை மேற்கொண்டு பிஷுவாகி விடலாம் என்றுகூடத் தோன்றுகிறது. கருணை கூர்ந்து எனக்குப் பெளத்த சமயத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். புத்த

பகவானைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்!"
என்றார் பொன்வியின் செல்வர்.

இதைக் கேட்ட பிஷூவின் முகம்
மிக்க மலர்ச்சி யடைந்து விளங்கியது.

"இளவரசே! பெளத்த மதத்தைப்
பற்றியும் புத்த பகவானைப் பற்றியும்
தாங்கள் அறியாதது என்ன இருக்கக்
கூடும்?" என்றார்.

"அதோ அந்தச் சுவர்களில் காணப்
படும் சித்திரக் காட்சிகளை விளக்கிச்
சொல்லுங்கள். அங்கே ஓர் இராஜ
குமாரர் இரவில் எழுந்து போகப் பிர
யத்தனப்படுவது போல் ஒரு சித்திரம்
இருக்கிறதே? அது என்ன? அவர்
அருகில் படுத்திருக்கும் பெண்மணி யார்?
தொட்டிலில் தூங்கும் குழந்தை யார்?
அந்த இராஜகுமாரர் முகத்தில் அவ்
வளவு கவலை குடிகொண்ட தோற்றம்
ஏன்?" என்று இளவரசர் கேட்டார்.

"ஐயா! புத்த பகவான் இளம் பிரா
யத்தில் தங்களைப் போல் இராஜ குலத்
தில் பிறந்த இளவரசராக இருந்தார்.

யசோதரை என்னும் நிகரற்ற அழகு
வாய்ந்த மங்கையை மணந்திருந்தார்.
அவர்களுக்கு ஒரு செல்வப் புதல்வன்
பிறந்திருந்தான். தகப்பனர் இராஜ்ய
பாரத்தை அவரிடம் ஒப்புவிக்கச் சித்
தமா யிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில்
சித்தார்த்தர் உலகில் மக்கட் குலம்
அநுபவிக்கும் துன்பங்களைப் போக்
குவதற்கு வழி கண்டு பிடிக்க விரும்பி
னார். இதற்காக அருமை மனைவியையும்
செல்வக் குழந்தையையும் இராஜ்யத்தை
யும் விட்டுப் போகத் தீர்மானித்தார்.
அவர் நள்ளிரவில் அரண்மனையை விட்
டுப் புறப்படும் காட்சிதான் அது. இள
வரசே! இந்த வரலாற்றைத் தாங்கள்
முன்னம் அறிந்ததில்லையா?"

"ஆம், ஆம்! பலமுறை கேட்டு
அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆனால்
இந்தச் சித்திரத்தில் பார்க்கும்போது
மனதில் பதிவதுபோல் வாயினால் கேட்ட
வரலாறு பதியவில்லை. தூங்குகின்ற
யசோதரையை எழுப்பி 'சித்தார்த்தர்
உன்னை விட்டுப் போகிறார்; அவரைத்

தடுத்து நிறுத்து!" என்று எச்சரிக்கத் தோன்றுகிறது. சரி; அடுத்த சித்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்!"

புத்த பகவானுடைய வரலாற்றைக் குறிப்பிட்ட மற்றச் சித்திரங்களையும் ஒவ்வொன்றாக ஆச்சாரிய பிஷு எடுத்து விளக்கி வந்தார். அருள்மொழி வர்மர் புத்த தர்மத்தைத் தழுவினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் என்ற ஆசை பிஷுவின் இதய அந்தரங்கத்தில் இருக்கத்தான் இருந்தது. ஆகையால் மிக்க ஆர்வத்துடனே சித்தார்த்தருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லி வந்தார். கடைசியில், சித்தார்த்தர் போதி விருட்சத்தின் அடியில் அமர்ந்து தவம் செய்து ஞான ஒளி பெறும் சித்திரத்துக்கு வந்தார்.

அந்தச் சித்திரத்தைக் குறித்து அவர் சொன்ன பிறகு பொன்னியின் செல்வர், "குருதேவா! தங்கள் கருத்துக்கு மாறாக நான் ஏதேனும் சொன்னால் தங்களுக்குக் கோபம் வருமா?" என்று கேட்டார்.

"இளவரசே! நான் ஐம்புலன்களை வென்று மனதை அடக்கவும் பயின்றவன். தங்கள் கருத்தைத் தாராளமாகச் சொல்லலாம்" என்றார் பிஷு.

"போதி விருட்சத்தின் அடியில் வீற்றிருந்தபோது சித்தார்த்தர் ஞான ஒளி பெற்றார் என்பதை நான் நம்பவில்லை."

ஐம்புலன்களையும் உள்ளத்தையும் அடக்கியவரா யிருந்தபோதிலும் பிஷுவின் முகம் கருங்கியது.

"இளவரசே! மகா போதி விருட்சத்தின் ஒரு கிளை அசோக வர்த்தனரின் காலத்தில் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டது. அந்தக் கிளை வேர் விட்டு வளர்ந்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இன்றைக்கும் பட்டுப்போகாமல் அநுராதபுரத்தில் விசாலமாகப் படர்ந்து விளங்கி வருகிறது. அந்தப் புனித விருட்சத்தைத் தாங்களே அநுராதபுரத்தில் பார்த்திருப்பீர்கள். பின்னர், 'நம்பவில்லை' என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"குருதேவரே! போதி விருட்சமே இல்லை என்று நான் சொல்ல வில்லை. அதனடியில் அமர்ந்து சித்தார்த்தர் தவம் செய்ததையும் மறுக்கவில்லை. அங்கே தான் அவர் ஞான ஒளி பெற்றார் என்பதைத்தான் மறுத்துக் கூறுகிறேன். என்றைய தினம் சித்தார்த்தர் மக்களுடைய துன்பத்தைத் துடைக்க வழி காண்பதற்காகக் கட்டிய மனைவியையும் பெற்ற

மகனையும் உரிமையுள்ள இராஜ்யத்தையும் தியாகம் செய்து நள்ளிரவில் புறப் பட்டாரோ, அப்போதே அவர் ஞான ஒளி பெற்று விட்டார் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். அதைக் காட்டிலும் ஓர் அற்புதமான செயலை நான் எந்த வரலாற்றிலும் கேட்ட தில்லை. இராமர்தன் தந்தையின் வாக்கைப் பரிபாலனம் செய்வதற்காக இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்தார். பரதர் தம் தமையனிடம் கொண்ட பக்தியினால் 'இராஜ்யம் வேண்டாம்' என்றார். அரிச்சந்திர மகாராஜாதாம் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்காக இராஜ்யத்தைத் துறந்தார். சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் புறாவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்ட காரணத்தினால் தன் உடலை அறுத்துக் கொடுத்தார். ஆனால் சித்தார்த்தர் யாருக்கும் வாக்குக் கொடுக்கவில்லை; யாரையும் திருப்தி செய்ய விரும்பவில்லை. மனித குலத்தின் துன்பத்தைப் போக்க வழிகண்டு பிடிக்கும் பொருட்டுத் தாமாகவே எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டார். புத்த பகவான் போதி விருட்சத்தின் அடியில் ஞான ஒளி பெற்ற பிறகு இதைக் காட்டிலும் அற்புதமான செயல் ஏதேனும் செய்த துண்டா? ஆகையால் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட போதே அவர் ஞான ஒளி பெற்று விட்டார் என்று சொல்வது தவறாதுமா?"

இவ்விதம் பொன்னியின் செல்வர் கூறிய மொழிகள் ஆச்சாரிய பிஷுவின் செவிகளில் அமுதத் துளிகளைப் போல் விழுந்தன.

"ஐயா! தாங்கள் கூறுவதில் பெரிதும் உண்மையிருக்கிறது. ஆயினும் போதி விருட்சத்தி னடியிலேதான் மக்களின் துன்பங்களைப் போக்கும் வழி இன்ன தென்பது புத்த பகவானுக்கு உதயமாயிற்று. அதிலிருந்துதான் மக்களுக்குப்பகவான் போதனை செய்யத் தொடங்கினார்."

"கவாமி! புத்த பகவானுடைய போதனைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த போதனைகளைக் காட்டிலும் அவருடைய தியாகச் செயலிலேதான் அதிக போதனை நிறைந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. மன்னிக்க வேணும். நானும் அவருடைய செயலைப் பின்பற்ற விரும்புகிறேன். சற்று முன்னால், என் முந்தையரின் மூன்று விதக் குரல்கள் என் உள்ளத்தில் ஓயாமல் ஒலித்து என்னை வாதனைப் படுத்துவதாகச் சொன்னேன்

காரைக்குடியில் ஜனாதிபதி ராஜேந்திரப் பிரசாத் பிரயாசி மாடம் 18-ஆ தேதி அழகப்பா இன்ஜினியரின் கட்டுரைக்கு அன்பிவரக்கூடும் பரட்டினர். அந்தக் கட்டுரைக்கு விழா வைப்பதற்குப்போது ஜனாதிபதியை டாக்டர் அழகப்பா செட்டியார் அன்புடன் வரவேற்ற கட்டுரை.

அல்லவா! அந்தத் தொல்லையி் விருந்து விடுதலை அடைய விரும்புகிறேன். என்களைத் தங்கள் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!" என்றார் இளவரசர்.

"இளவரசே! தங்களை யொத்த சீடனைப் பெறுவதற்கு நான் எவ்வளவோ பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய தகுதியும் எனக்கில்லை; தைரியமும் இல்லை. இலங்கையில் புத்த மகா சங்கம் கூடும்போது தாங்கள் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளலாம்" என்றார் பிசுபு.

"தங்கள் தகுதியைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தைரியத்தைப் பற்றிச் சொள்வீர்களே, அது என்ன?"

"ஆமாம்; தைரியமும் இல்லைதான்! இரண்டு தினங்களாக இந்த நாகைப் பட்டினத்தில் ஒரு வதந்தி பரவிக் கொண்டு வருகிறது. அதை யார் கிளப்பி விட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. தாங்கள் இந்த விஹாரத்தில் இருப்பதாகவும், தங்களைப் புத்த பிசுபுவாக்க நாய்கள் முயன்று வருவதாகவும் ஜனங்கள் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக் கொள்கிறார்களாம். இதனால் அனேகர் கோபங்கொண்டிருக்கிறார்களாம். இந்த விஹாரத்தின்மீது மக்கள் படை எடுத்து வந்து உண்மையை அறியவேண்டும் என்றும் பேசிக் கொள்கிறார்களாம்..."

"ஆகா! இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? நான் புத்த மதத்தில் சேர்வது பற்றி ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு என்ன

கவலை? நான் காவித்துணி அணிந்து சந்திரயாச ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டால் இவர்கள் ஏன் கோபங்கொள்ள வேண்டும்? இத்தனைக்கும் எனக்குக் கலியாணம் கூட ஆகவில்லையே? மனைவி மக்களை விட்டுப் போகிறேன் என்று கூடக் குற்றம் சுமத்த முடியாதே?" என்றார் இளவரசர்.

"ஐயா! ஜனங்களுக்குத் தங்கள்மீது கோபம் எதுவும் இல்லை. தங்களை ஏமாற்றிப் புத்த பிசுபுவாக்க முயல்வதாக எங்கள் பேரிலேதான் கோபம். வெறும் வதந்தியே இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை உண்டாக்கி

யிருக்கிறது. உண்மையாகவே நடந்து விட்டால் என்ன ஆகும்? இந்த விஹாரத்தையே ஜனங்கள் தரை மட்டமாக்கி விடுவார்கள். ஏதோ தங்களுடைய தந்தையின் ஆட்சியில் நாங்கள் சீமமதியாக வாழ்ந்துவருகிறோம். தினந்தோறும்,

"போதியத் திருத்தம் புனைந்திற் பாலும்
மேதகு தந்த புரி மன்னி கத்தார்
சோழர் அண்மையும் அன்பும்
தீன்மையும் உககிற் சீர்த்து வாழ்கெனவே!"

எனப் பிரார்த்தனை செய்து வருகிறோம். இந்த நல்ல நிலைமையைக் கெடுத்துக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அதனால்தான் 'தைரியமில்லை' என்று சொன்னேன்" என்றார் பிசுபு.

அவர் கூறி வாய் மூடுவதற்குள்ளே அந்தப் புத்த விஹாரத்தின் வாசற்புறத்தில் மக்கள் பலரின் குரல்கள் திரண்டு ஒருமித்து எழும் பேரோசை கேட்கத் தொடங்கியது.

பிசுபு அதைச் செவி கொடுத்துச் சிறிது நேரம் கேட்டுவிட்டு, "இளவரசே! நான் கூறியது உண்மையென்று நிரூபிக்க மக்களை வந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. இதை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறேனோ, தெரியவில்லை! புத்த பகவான்தான் வழி காட்டியருள வேண்டும்!" என்றார்.

குடாமணி விஹாரத்தின் சுற்றுப்புறங்களில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் கூக்குரல் ஒலி கணத்துக்குக் கணம் அதிகமாகிக்கொண்டு வந்தது. (தொடரும்)

நாளுக்கு நாள் அதிக மிருதுவான எழிலோங்கும் சருமம்

ரெக்ஸோனாவின் **கேடில்** இந்த அற்புத வேலைபைச் செய்யட்டும்

ரெக்ஸோனாவின் கேடில் கலந்த நுரையை உங்கள் சருமத்தில் நன்றாகத்தேய்த்து, பிறகு கழுவுங்கள். உங்கள் சருமம் நாளுக்கு நாள் அதிக மழமழப்பும் தெளிவும் பெறுவதைக் காண்பீர்கள்.

ரெக்ஸோனா

கேடில் கலந்த சோப் இது ஒன்றே

* சருமத்திற்கு ஊட்டமளித்து மிருதுவாக்கும் எண்ணெய்களின் பிரத்தியேகக்கலவையின் ரேஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட பெயர்.

RP. 101-50 TM

ரெக்ஸோனா பரப்புவாட்டா கமிட்டெடுகோ இடிராயில் தயாரித்தது.

3½ %
வரியில்லாத
வட்டி
வருஷாவருஷம்
உங்களுக்குக்
கிடைக்கும்

10 வருஷ
டி ரெஷரி
சேமிப்பு
டிபாஸிட்டிகள்

பத்திரங்கள்
100 ரூபாய் பெருக்கத்தில் வழங்கப்படும்

முதலீட்டு எல்லை	எங்கே வழங்கப்படுகின்றன
ரூ.	
தனி நபர் 25,000	(i) கல்கத்தா, பம்பாய், மதராஸ், டெல்லியில் உள்ள இந்திய ரிசர்வ் பாங்கி ஆபீஸ்களிலும் மற்ற இடங்களில் சர்க்கார் டிரெஷரி அலுவல்களைக் கவனிக்கும் இந்திய இம்பீரியல் பாங்கி கிளை ஆபீஸ்களிலும்.
இருவர் சேர்ந்து 50,000	(ii) டிரெஷரி அலுவல்களைக் கவனிக்காத இந்திய இம்பீரியல் பாங்கி உள்ள "A" பாகத்திய ராஜ்யங்களில் உள்ள எல்லா ஜில்லா டிரெஷரிகளிலும்.
ஸ்தாபனங்கள் 50,000	(iii) "A" பாகத்திய ராஜ்யங்களில் உள்ள எல்லா சப்-டிரெஷரிகளிலும்.
நர்ம ஸ்தாபனங்கள் 1,00,000	(iv) பூஜ் (கட்பூ), இம்பால் (மணிப்பூரி), குடகு - மர்க்காரா (குடகு) இய்விடங்களில் உள்ள டிரெஷரிகளிலும்.
மைனர் குழந்தையின் பேரில் தகப்பனாரோ, தாயாரோ டிபாஸிட்ட செய்யும்போது, கார்டியன் சர்டிபிகேட்டு தேவையில்லை.	
<p>டிபாஸிட்டிகள் ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு எப்போது வேண்டுமானாலும் வட்டியில் கொஞ்சம் தள்ளுபடியாகத் திருப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியவை. வட்டியில் தள்ளுபடியே தவிர முதலீடு அப்படியே இருக்கிறது.</p>	

மேற்கொண்டு செய்திகளுக்காகவும் அல்லது இந்த முதலீட்டைக் குறித்த விதிகளுக்காகவும், "கார்ட்டன் காளில்", சிம்லா-3 என்னும் விலாசத்திலுள்ள நாஷனல் ஸேவிங்ஸ் கமிஷனருக்காவது, அல்லது உங்கள் ராஜ்யத்தின் மாகாண நாஷனல் ஸேவிங்ஸ் ஆபீசருக்காவது தயவு செய்து எழுதிக் கேளுங்கள்.

‘ரேக்களா’ வண்டி

புவை

திரைச்சீலை ஒலியம் போல ராசாத்தி எவ்வளவு நேரம்தான் அப்படி நின்று கொண்டிருக்கிறாளோ! அவளது வேதனைப் புயலினிருந்து விடுபட்டு இன்பத்தென்றால் பிறக்குமா என்ற நினைவு உள்ளத்தில் கோடு கிறுக்கிப் பாய்ந்தது. சுய உணர்வு பெற்றாள்; பெருமூச்சு வந்தது. ராசாத்தி கண்களில் அரும்பு கட்டிப் பின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்; உள்ளே நடைக்குள் அடியெடுத்து வைத்தாள்.

அடித்துப் போடப்பட்டவளைப் போல நீண்ட விழந்து படுக்கையில் கருண்டு கிடந்தான் ராசாங்கம். அவன் கண்கள் சும்பிக்கிடந்தன. உதடுகள் பானம் பானமாகப் பொலிந்திருந்தன. உடல் முழுதும் அப்படியே கிடிகொடுத்து நடுங்கியது.

கலைந்திருந்த கம்பளியை அவன் உள்ளங்காவி லிருந்து முகம் வரைக்கும் கன்றாக இழுத்து முடிப் போர்த்தி விட்டான் ராசாத்தி.

“ராசாத்தி!”

“அனாதியா, கண்ணே!”

“இல்லைக்கே, மச்சான்!”

“ஊஹூம், நீ போய் சொல்லு. இதோ பாரு, உன் கொழிக்கும் கண்ணீர் துளிகளை என் நெற்றியிலே.....”

கணவனுக்குப் போர்த்தி விட்ட சமயம், கரந்த கண்ணீர் அவன் முகத்தில் தெறித்திருக்க வேண்டும். அவன் கண்டானா?

“அது போகட்டும்; நீங்க தூங்குங்க மச்சான்..”

“எனக்கு ஒண்ணுமே இல்லை, ராசாத்தி. நீ கண்ணு கவங்கி, அப்பாலே காள் பொறுக்க மாட்டேன். அழுதுடுவேன்..”

“சரிங்க.....”

“ராத்திரிக்கு டாக்டர் எசுமான் வாடிக்கை போல வந்திருவாரில்லையா.....!”

“மச்சான், டாக்டர் ஐயா இங்கே வர முடியா தன்னுட்டாரு. இது வரைக்கும் பார்த்த நடப்புப் பணம் பூராவையும் கையே மெய்யுமா தூறு ரூபா என்னி அவருகிட்டே கொடுக்க வேணுமாம். அப்போத்தான் இந்தப் பக்கம் அடியெடுத்து வைப்பாராம். ஐயாவைப் பார்த்த கையோடதான் வந்தேன். உங்க காதியே இதை எப்படிப் போடுறதுன்னுதான் புரியாம மலைச்சிருந்தேன்...”

“என்னிடம் உசிரா இருந்த டாக்டர் கூட மனசு மாறிப் போயிட்டாரே.....காணி ஆத்தா, ஏதுக்கு இப்பிடி எங்களைச் சேர்த்திருக்கிறே!” என்று கா தழு தழுக்க விம்மினாள் ராசாங்கம்.

அவ்வளவுதான்; மறுகணம் அவனுக்கு மயக்கம், குளிர், நடுக்கம் எல்லாம் வந்து விட்டன. கடந்த ஒரு வாரமாக இப்படித்தான் அவன் நிலை இருந்தது. முறைக் காய்ச்சலாக வந்த கோய் கடைசியில் டபீள் ரிமோனியாவுக்குக் கொண்டுவந்தது. அவளை அண்டி அணைக்க ஆதரவு யாருமில்லை. புருஷனும் மனைவியும்தான் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவு. அவ்வூர் ஜில்லா போர்டு கிராம டாக்டர் ராசாங்கத்தின் மீது மனமிரங்கி வந்து பார்த்து, தம் பொறுப்பில் ஊசி, மருந்து முதலியவைகளை யும் வாங்கிவரச் செய்து அவனைக் கண் காணித்து வந்தார். அவருடைய அன்புக்கும் இப்போது சோதனை வந்து விட்டது.

ஆமாம்; சோதனைதான்! அப்படித்தான் அவளருகே மெத்தைமீது தவழ்ந்து கிடந்த அந்தச் சிறு சிறு வெள்ளிப் பதக்கங்கள் சில சொல்லின! இல்லையென்றால், புதுப்பட்டி ரேக்களா வண்டிப் பந்தயத்தில் வெற்றி மாலை குடி, வெள்ளிப் பதக்கம் பெற்று வந்து வீடு மிதித்த ராசாங்கம் இப்படி திடுதிப் பென்று பாயும் படுக்கையுமாகி விடுவானா!

கடத்துபோன ஒரு வாரமாகக் கண்ணோடு கண் பொருத்தவில்லை அவள். தன் ‘கேசு மச்சான்’ காய்ச்சல் என்று கருண்டு படுத்தது முதல் அவள் இதயத்தில் ஏறிக் கிடந்த துயரச் சுமைக்கல் துளிகூட இன்னும் இறங்கிக் குறைந்த பாட்டைக் காணும். ‘ராசாத்தி’ என்று வாய் ஓயாமல் பிதற்றிக் கொண்டிருந்த கணவனின் உப்பிரும் வாய் மொழிக்கு, ‘மச்சான்’ என்று வாய் நிறைந்த மறுமொழியைக் கேட்பதில் ராசாங்கம் கொள்ளை கொள்ளையான சிம்மதியைச் சீதனமாகப் பெற்றான். ஆனால் அவன் வீட்டில் போட்டுத் தல் கமோ, முழுசாக ஒரு ரூபாயோ சீதனமாகத் தஞ்சம் பெற்றிருந்தால் இங்கேயும் அவன் வியாதி குணம் பெற வழி பிறந்திருக்குமே.....!

எண்ண எண்ண ராசாத்திக்குத் தேக்கி வைத்திருந்த துக்கமெல்லாம் ஒரு முனிசுப்பட்டுப் பொரு மல்களாக வெடித்தன. அவன் பச்சைக் குழந்தையாக அழுதான். அண்டை அயலில் பாக்கி வைக்காமல் முகம் தெரிந்தவர்களிட மெல்லாம் அவன் தலனை சொல்லிக் கடன் கேட்டுப் பார்த்தான், உதிர்ந்த ரத்தக் கண்ணீரைத் தன் காயத்தாக்கு அச்சாரமாகி. கடைசியில் ஒருவராவது அவன் வேண்டதலுக்கு இணங்கவில்லை; ராசாத்தி மூச்சு விடக் கூட மறந்த நிலையில் தானோடு தானாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

அந்தி வந்தது; தோய்களுடன் பொன்னெளியில் குஷியாகக் கண்ணுமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

ராவுப் பொருது வரப்போவுதே. மச்சானுக்குக் குளிரும் காச்சலும் வந்து ஆணைப் போட்டு ஆடும் படைச்சிறுமே.....ஐயையோ..... என்று ஆத்திரம் அடைந்தான் ராசாத்தி. அதே சமயத்தில் ‘சவு இரக்கமத்தவங்கம்; ஒருத்தனுக்கம் சல்லிக் காசுகடக் கொடுக்க மாட்டேன்னுட்டாங்கணீ! அவங்களைக் குத்தம் சொல்லி என்ன பன்றது! எவ்வாத்துக்கும் மச்சான் நடத்தைதானே காரணம்’ என்ற எண்ணங்களும் அவளுக்கு நெஞ்சில் அலைகளாக ஆர்ப்பரித்தன.

ராசாங்கமும் நாறு பேரைப் போல வட்டாரத்தில் நாறு காசு வைத்திருந்தவன்தான். அந்தச் சமயத்தில்தான் அவனுக்கு இந்த ரேக்களாப் பைத்தியம் பிடித்துக் கொண்டது. அழகிய கவர்ச்சி மிக்க பெட்டி போல ஒரு சிறிய ரேக்களா வண்டியைத் தயார் செய்தான். அதற்குப் பொருத்தமாக ஒற்றைப் பூணிக் காணியையும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டான். ரேக்களாவின் பட்டு மெத்தை ஆசனத்தில் தனி ராசாவாக அமர்ந்து, கையில் தார்க் குச்சி ஆட்சிபாரம் செலுத்த, பூணி ‘ஜூஸ்’ என்று சுவைக்காத மிழைக்க ஊரெல்லாம் கற்றி வருவதில் ராசாங்கம் அடைந்த சந்தோஷத்திற்குக் கணக்கு வழக்கு இல்லை; இருக்கவும் முடியாது. அப்படிப்

டாக்டர்:—அடே, என்ன லைச் திது! எப் போழுது பார்த்தாலும் தூக்கமே வரவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்து விடுகிறீர்கள். உங்கன் ஆய்ந்து எப்போழுது தான் தூங்கி இருக்கிறீர்கள்?

கேரவா:—நினைவு வயசிக் பரீட்சைக்குப் படிக்கும் போதுதான் தூங்கி இருக்கிறேன்!

பட்ட பொண்ணை வேண்டிய தான் அவன் 'கண்' ராசாத்தியின் மேல் விழுந்தது. ஆசை வலி விரிக் கப்பட்டது. விரித்த கண்ணியில் கண்ணி அலங்காமல் குறுங்காமல் அகப்பட்டுக் கொண்டான். ராசாங்கம் குதித்துக் கும்மாளம் போட்டு விட்டான். ராசாங்கத்துக்கு ஏற்ற ராசாத்தி கிடைத்து விட்டானல்லவா! ராசாத்தி என்றால் சாமானியமா என்று! அந்தச் சீமையின் பதினாறு வட்டங்களிலும் இருக்க துஷ்பந்தர்களின் மனதை வெல்லாமல் இந்தச் சகுத்தலையல்லவா பேயாக ஆட்டிப் படைத்து வந்தான்! அழகு என்றால் செரக் கும் அழகு; பிறர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் செரிக் கித்தான் போவார்கள்!

ராசாத்தியும் ராசாங்கத்திடம் மணம் பறிபோய், சொக்கித்தான் போய் விட்டான். அவனுடைய கறுக்கு மீசையும், கருத்தழிக்கும் கடைக்கண் பார்வையும், கண் கவரும் கவர்ச்சி கணியும் முகத் தோற்றமும் அவன் இளம் பெண் உள்ளத்தைக் கொண்டா கொண்டன. ஆனால் தன் ஆசையில் மண்ணைப் போடக் காத்து நின்ற தன் முறைமை அந்தான் செய்கோடிகள் பற்றி நின்ற தன் சமயம் அவனுக்கு உலகமே அஸ்தமித்து விட்டதுபோலத் தோன்றியது. செய்கோடிகள் முறைப் பெண் அவன்; அவனிடம் பணமும் இருக்கிறது. அவனும் அவனிடம் தன் சேம நிதி யாக்கிக் கொள்ளத்தான் நானெல்லாம் இரவு பகலென்று பாராமல் கனவு கண்டான். கடைசியில் செய்கோடிகள் கனவு பகற் கனவாகி விட்டது. அவனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மறுத்து விட்டான் ராசாத்தி. தன் ஆசை மச்சான் ராசாங்கத்தை நாலு பேர் அறியக் கை பிடித்துத் தன் ஆசைக் கனவை வெற்றி பெறச் செய்து கொண்டான். கல்யாணச் சீராக இருந்து ரூபாயைச் சில்லறை யாக மாற்றி 'உட' கென்று ராசாத்தியிடம் அவன் சமர்ப்பித்த

கூணமே அவன் தாயாருக்கு வாயெல்லாம் பல்லா கிப் பூரித்துப் போய் விட்டான்.

'ராசாங்கம்—ராசாத்தி!' கல்ல பெயர்ப் பொருத்தம்; கல்ல ஜோடி! இப்படித்தான் ஊரார் பேசிக் கொண்டார்கள்!

ரேக்களப் பந்தயம் என்றால் ராசாங்கத்துக்கு ஒரே பைத்தியம். எந்த டில்லியில் கடந்தாலும் அவன் கலந்து கொள்ளாமல் இருக்க மாட்டான். அங்கங்கே 'கடன் உடீன்' வாங்கிக் கொண்டு காற்றும்ப் பறந்து, பந்தயத்தில் கலந்து கொள்ளுவான்; பதக்கங்களையும் பரிசாகத் தட்டி வந்து விடுவான். என்றாலும், இந்தப் பதக்கமும் பந்தய மூலா அவனுக்கும் அவன் பெண்ணாதிக்கும் சேரது போடும்! எந்தென்ற நாளைக்குதான் 'கடன்—கடன்' என்று குறும்பும் ஓடும்! அவனை கம்பிக் கடன் தருவாரும் யாரும் இல்லையே...!

தனக்குச் சேர வேண்டிய தூறு ரூபாயையும் கொண்டு வந்தால்தான் வைத்தியம் பார்க்க வர முடியுமென்று ஆத்திரம் போங்கக் கூறிய டாக்டரின் வாந்திதைகளை வரிசைப் படுத்தி நின்றத்துக் கொண்டான் பேதைப் பெண். அவன் பேதை நெஞ்சம் தூண்டில் புழுவாகத் துடித்தது.

'காசி ஆத்தா, மச்சானுக்கு உடம்பு சளைசிரி யப்பட பணம் வேணும். நீதான் ஒரு யோசனை சொல்ல மாட்டியா.....!' என்று நின்றத்துக் கொண்ட சமயம், அவன் பார்வை எதிரே பாய்ந்து நிலைத்தது. விட்டான் முன்புறத்தே கொட்டகையில் நின்ற கொண்டிருக்க அந்த ஒற்றைப் பூரணியையும், அழகான ரேக்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் அவன். பல பல எண்ணங்கள் முன்னும் பின்னும் ஓடின. அவன் ராசாங்கத்தின் மேல் கொண்ட மையல் பையப் பைய வளர்க் தோங்க ஏதுவாக இருந்தது அதே ரேக்களாயே யல்லவா! ஆனால் அதே ரேக்களப் பந்தயத்தி னாலேயாவறறா அவன் ஆசைக் கண்ணுள்ள பண மெல்லாவறறாவுக் கரியாகியதுடன், இந்த எட்டு காளாக உயிருடன் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.....! அவனுக்கு அழகையும் ஆத்திரமும் மாறி மாறிப் போர் தொடுத்த முழக்கம் கொட்டின அவன் மணப் பாசறையில்.

காரிருவில் மின்னலென அவனுக்கு நெஞ்சத்தில் ஓர் எண்ணம்—யோசனை மீள் வெட்டியது. அவளது நீர் படர்ந்த பார்வைப் படலத்தினாலே அந்த ரேக்களா வண்டியும் மாடுமாகச் சேர்க்கு கழன் டிரெடியன்.

"தங்கச்சி!"

யாரோ அழைத்தார்கள். உரிமை சொடுக்கி நின்றது குரலில். வழிந்த நீரைச் சேலை முக்தாணியில் 'வீர்' ரென்று துடைத்து விட்டான் ராசாத்தி. உடட்டுக் கரையில் சிரிப்பு மெல்ல இழை பாய்ந்தது. வலியக் காசு கொடுத்து வரவழைக் கப்பட்ட சிரிப்பு அது. திரும்பினான், திகைப்புடன். கிழவன் ஒருவன் நின்றது கொண்டிருந்தான்.

"உள்ளே வாங்க, அண்ணாச்சி!"

"உன் மச்சானுக்கு உடம்பு அதிகமாயிருக்கிற தாமே! இப்போதுதான் சேதி எட்டுச்சு. நீ கூட டாக்டருக்குக் கிசாடுக்கப் பணத்துக்கு அலைஞ்சியாம். எனக்கு ஒரு சேதி காதிசெ விளக்குச்சு. கம்ம செங்கோடன்—அதான் உன் மாமன்—அவன் உங்க வீட்டு ரேக்களாவை அப்படியே விரிக்குக் கிடைக்கு மான்னு விசாரிக்கச் சொன்னான். நீ உன் மச்சானுக்கு கல்யாணம் எடுத்துச் சொல்லி அந்த ரேக்களாவைச் செய்கோடன்கிட்டே வித்துப்புடறது தானே..... தூத்தம்பது ரூபாயை உடனே கைமேலே காணலாம். உன் மச்சானுக்கும் உடம்பு

குணமாகி விடும். அத்தோடே, பந்தயப் பைத் தியத்தை உள் புருசன் மறந்து, வாழ்க்கையை ஊடு உலகத்தைப் போல கடத்த நானு ரேண்டு காச சம்பாநிக்கவும் புத்தி வந்ததும். ஒன்னை எம் மவன் கணக்கா கெண்ட்சு ஒடியார்து கையோடே சொல்லிப் பிட்டேன். அப்பாலே உள் பிரியம்..."

நானும் தெரிந்து வாழ்க்கையில் பண்பட்ட நிறுவன் அச்சோற்கன் ராசாத்தியின் வேதனை விளைந்த இதயத்தில் விடிவை உண்டாக்கினே.

"அண்ணாச்சி, உங்களைக் கண்டது தெய்வத் தைக் கண்ட மாதிரி. கொஞ்ச முக்தி காள் மணசிலே யோசிச்சதையே பளிச்சின்னு கீங்கனும் சொல்லிப்பட்டங்களை..... ரேக்களாவை எப்படி யும் வித்தப் பணமாகிணுத்தான் என் மச்சாண்டி நான் உசிரோடே கண்ணிலே பார்க்க முடியும். அவருக்கும் அப்பாலேதான் இந்த பந்தய ஆசையும் ஒழியும். ஆனா.....என் மாமன் செங்கோடன் எங்களுக்குத் துளியும் கெடுதிரங்காததுக்களை! நான் அதை அந்தக் காலத்திலே கண்ணால் கட்டிக்க மறுத்துப்பட்டேன். அவரு எப்படி அண்ணாச்சி எங்க ரேக்களாவை வாங்கி எங்குக்குக் காச பணம் கொடுக்கச் சம்மதிக்கப் போறார்! எம் மேலே உள்ள ஆத்திரம் துளியும் குறைஞ்சிருக்காதே, ஐயோ!" என்று விம்பினான் ராசாத்தி.

"ராசாத்தி, நீ ஏதுக்கு அவட்டிக்கிறே! நான் ரேக்களாவை விற்றுக் கொடுத்து எப்படியும் உள் கையில்லே நான் சொன்ன தொகையை என் னைத் தந்திட்டா, திருப்திதானே! பணத்தைத் தந்துட்டு ரேக்களாவையும் மாட்டையும் ஒட்டிக் கிட்டிப்போறேன். சரிதானே, தங்கச்சி!" என் றான் நிறுவன் சிரித்துக் கொண்டே.

"சரிங்க, அண்ணாச்சி!"
ராசாத்தி சிரித்துக் கொண்டான். அப்பொழுது தான் அவளுக்கு உயிர் வந்தது. உள்ளே ஒடிப் போய் மாடத்தில் ஓளிவிடும் தீபத்தை கணங்கி, கழுத்தில் தவழ்ந்த தாலிக் கயிறைக் கண்களில் ஒத்திட்டுக் கொண்டான். சிதறிக் கிடந்த சூங்கு மத்தை துளி விரலால் எடுத்து நெற்றியில் இட் டுக் கொண்டான். அவளுக்கு அமைதி களிந்தது.

கையெழுத்து மறையும் நேரம் வந்து, தங்கிப் பிரிந்து விட்டது. இருள் திரை எங்கும் விழுந்தது. முகட்டு உத்திரத்தில் கம்பி வளையத்தில் ஊச லாடிக் கொண்டிருந்த ஹிகேன் வினக்கைக் கைப் பிடிப்பாகக் கழற்றியவாறு, வெளி முற்றத்துக்கு வந்தான் ராசாத்தி. முற்றத்தில் நீலா இல்லை. கை நீதானத்தில் எட்டிக் கிடந்த தீப்பெட்டியைப் பற்றினான்; பற்றவைத்தான். இருளுக்கு எவ்வளவு சடுதியில் விமோசனம் பிறந்து விட்டது? என். அவனுடைய திரை தயருக்கும் கூடத் தானே இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் விமோசனம் பிறக்கக் காத்திருக்கின்றது!

'நல்ல சேதியோடே போன அண்ணாச்சி திரும்பு வாரா!' என்ற ஆதங்கத்துடன் வாசலுக்கு வக் தான் அவன். தேடிவந்த தெய்வமாக வாசலில் நிறுவன் வந்து நின்றான். அவன் கையில் கரன்ஸி கோட்டுகள் காட்சியளித்தன.

"இந்தா தங்கச்சி, பணத்தை ஒண்ணுக்கு ரெண்டு தரமா எண்ணிக்கிறது. வண்டியையும் மாட் டையும் காலம்பற இட்டுக்கிட்டிப்போறேன்..."
ராசாத்தியின் கையில் நூற்றைம்பது ரூபாய் இருந்தது. காண்பது கணவா கணவா என்ற ஐயம் இன்னும் அவனை விட்டு அகன்றபாடிக்கூட. நிறு வனுக்கு கன்றி சொல்லி, விடை கொடுத்து விட்டு மான் போலத் துள்ளிக்கொண்டு விட்டுக்

கூடத்துக்கு இண்ப, 'இனி என் மச்சான் பிழைச் சிரும்!' என்ற ஓடிப் பிரிவடிவன்!

"மச்சான்....."

குரலில் ஒட்டியிருந்த குதூகலத்தின் எதிரோலி அவனை விழிக்கச் செய்தது.

"மச்சான், இதோ பாரும், நூத்தம்பது ரூபாய். நொடியிலே ஒடிப் போய் டாக்டர் ஐயாவைக் கூட்டியார்திருநேன். இனி ஒங்களுக்கு ஒண்ணும் பயமே இல்லை..."

"ராசாத்தி, அவ்வளவு பணம் ஏது ஒனக்கு? நம்பினா நம்? அப்படி யாரும் கொடுத்தாங்களா!"
"மச்சான், என் மாமன் செங்கோடன் தந்தார்."

"செம்மாவா! எப்படி நம்பினான்!"

"மச்சான், கோவிச்சக்கமாட்டியங்களை..."

"என் குட்டி புதிர் போடுறே...சொல்லு..."

"செங்கோட மாமன் கிட்டே நம்ப ரேக்களா வையும் மாட்டையும் மிரயத்துக்கு வித்த பணம் இது!" என்று நிறுத்தினான் ராசாத்தி.

அவ்வளவுதான்; வெறி கொண்டவன் போல விறுகொண்டு எழுக்த ராசாங்கம் படுக்கையை விட்டிறங்கினான். முன்டெழுக்த வெறியுடன் ராசாத்தியின் பட்டுக் கண்ணத்தில் மூள் அறை பிள் அறையாக அறைந்து தீர்த்தான்; அவனுக்கு மேல்முச்சு மேல்முச்சு வாங்கியது.

"அடி திரோலி! என்னை எமாத்திப்பிட்டே. வேணுயின்னே குழ்ச்சி செஞ்சு என் ஆசையான ரேக்களாவையும் மாட்டையும் பிரிக்கப்பட்டே. ஆமா: செங்கோடன் தந்திரம் பண்ணி, பணத் தைக் காட்டி எமாத்திப்பிட்டான். அன்னிக்கு உன்னை நான் கண்ணால் செஞ்சுக்கிட்ட சமயம் அவன் எங்கிட்டே போட்ட சபத்தை நிறை வேற்றிக்கிட்டான். 'ராசாங்கம், என் உசிருள் னதுக்குள்ளே ஒரு காளைக்கு உன்னுடைய ரேக்க

கடைகாரர்: என்னப்பா! நீ ஒரு பாக்கு விற்றெடுவே! உனக்கு மாத்திரம் ஏன் 'அசிக்' பாக்கு வாய்க்கக் கொள்கிறாய்?

விற்பவர்: ஆமாங்க! அது என் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு. 'அசிக்' என்னுடைய வாய்க்கு!

எனவ மாட்டோடே விடைக்கு வாங்கி, அதிலே ஏறி உள் கண் முன்னாலேயே சவாரி செய்யலே, அப்புறம் என் பேரு செங்கோடன் இல்லே...இது காளி ஆத்தா பேரிலே ஆணை. எனக்குள்ள என் முறைப் பொண்ணு ராசாத்தியை நீ கட்டிக்கிட்டிருக்கிற நிமிர் அப்பத்தான் உனக்கு அடங்கும்' என்று அவன் எங்கிட்டே போட்ட சபதத்தைக் கடைசியிலே நிறைவேத்திப்பிட்டானே..." என்று அவறினால் ராசாங்கம், உடம்பெல்லாம் ஆளுக வியாவை வழிந்தோடியது.

"மச்சான், உங்க காய்ச்சலைச் சீராக்க வேணுமென்கற ஒரே கவலையிலே தான் உங்ககிட்டே அப்புறம் சமாதானம் சொல்லிக்கிடலாமின்னு ரேக்கனாவை வித்தேன். இல்லையானு, ஒரு மாசு மானுக்கட நமக்குத் தம்பிடி காசு எங்கே யிருந்து வரும்? ஆனா என் மாமன் உங்க கிட்டே போட்ட சபதம் எனக்கு இதுமட்டும் தெரியாது. நீங்களும் சொன்ன தில்லியங்களை!

"ஆமாம்! இப்பத்தான் என் மாமன் சும்ப்சி புரியுது! நம்ப கோடித் தெரு கிழவன் வந்து இந்த ரேக்கனாவைப் பாலி மாமன் விடைக்குக் கேட்கிறதாச் சொல்லி எங்கிட்டே வந்தான். நாணும் சம்பதிச்சேன். மறுகையோடே இப்பத்தான் இம்பிட்டுப் பணத்தையும் தந்துட்டுப் போனான்! ஐயையோ, நான் படுபாதகி.

"மச்சான்! நான் ஒங்க ராசாத்தி. ஒங்ககிட்டே மாமன் செங்கோடன் போட்ட சபதம் நிறைவேற நான் விடவே மாட்டேன். இன்னும் அவங்க விட்டுக்கு நம்ப வண்டியும் மாறும் கொண்டு போகலே. கண் சிமிட்டுற நேரத்திலே மாமன் கிட்டே ஓடிப் போய் எல்லாப் பணத்தையும் அவங்கிட்டே விசிப் போட்டு விட்டுத் திரும்புறேன்!" என்று கூறிக்கொண்டே பணமும் கையுமாக வெளியேறினால் ராசாத்தி.

சிறிது நேரத்தில் ராசாத்தி திரும்பி வந்தான். "மச்சான்! மச்சான்!"

அகமதி படிக்க உள்ளத்துடன் அழைப்பை முன்னோடி விட்டவளாக உள்ளே அடியெடுத்து வைத்த ராசாத்தி, படுக்கையில் தன் கணவனைக் காணாமல் ஒரு வினாடி கதி கலங்கிப் போனான். வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாக ஓடிவந்து பார்க்க தான். ராசாங்கத்தைக் காணவில்லை.

"மச்சான்!" என்று அவறிப் புடைத்துக் கொண்டு கையில் ஹரிகேன் விளக்குடன் ஓடினால் ராசாத்தி. அங்கே கண்ட காட்சி அவளால் புலன் ஒடுங்கச் செய்து விட்டது.

பீணம்போலக் கிடந்தான் ராசாங்கம்; உயிர்த்துடிப்பற்றவன் நிலையில் இருந்தது அவன் தோற்றம். ராசாத்திக்கு உயிரே போய் விட்டது. அவன் பக்கத்தில் ரேக்கனா வண்டி தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. வண்டியில் பூட்டும் அந்தப் பூரணிக் காணாயையும் காணவில்லை.

"ஐயையோ, எந்தப் பாலி மவன் செஞ்சு குதோ தெரியல்லியே..." என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டு புலம்பியவாறு ராசாத்தி திரும்பினான்.

"செங்கோடா, இனி உன் சபதம் ஒருகாலும் நிறைவேறாது. ஆமாம். என் ரேக்கனாவிலே நீ ஒரு கோடிக்கட ஏறிச் சவாரி செய்யவே முடியுமாது...ஹாஹா! புரியலையா ஒனக்கு! நாணே தான் என் ரேக்கனாவுக்குத் தீ வச்சுப்பிட்டேன். பூரணியையும் வேல் வீசித் தூரத்தி அடிச்சிட்டேன்.....ஹாஹா!" என்று வார்த்தைகளைத் தன் கணவன் உதிர்ப்பதற்கு ராசாத்தி அப்படியே ஒவியம்போல நீன்று விட்டான். அவன் கண்கள் கண்ணீர்க் குளமாயின.

சீவ உணர்வுவர, விழித்துக்கொண்ட ராசாத்தி தன் முன் வில் வண்டி யொன்று வந்து நிற்பதைக் கண்டான், வண்டியை விட்டு ஓர்லா போர்டு டாக்டர், தன் மாமன் செங்கோடன், அந்தக் கிழவர் மூவரையும் ஒரே சமயம் பார்த்த அவளுக்கு விஷயம் எதுவுமே புலப்படவில்லை. புறிரா கத்தான் தென்றியது.

அப்போதுதான் விழிகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுத் திறந்து பார்த்தான் ராசாங்கம்.

"செங்கோடா, சீயா!.....ஆ...! செங்கோடா, என் உசிருள்ள மட்டும் உன் சபதம் ஒருகாலும் நிறைவேறாது. அதோபாரு, என் அழகு ரேக்கனாவிலே என் கையாலேயே நெடுப்பு வச்சு, என் அழகுப் பூரணியையும் என் கையாலேயே வேல் வீசித் தூரத்திப்பிட்டேன்...புரிஞ்சுதா! கணவிலே கூட இனி என் ரேக்கனா மேலே நீ சவாரி செய்ய வலாது....." என்று இடிமுழக்கம் செய்தான் ராசாங்கம். பிறகு 'ஐயோ' என்று அவறித் தரையில் மூச்சிடுத்து விழுக்தான் ராசாங்கம்.

மறுபடியும் ராசாங்கம் கண் திறக்க நெடு நேர மாடி விட்டது. ஊர்ப் பிள்ளையார் கோவிலில் சாமப் பூஜை மணி கலகலத்தது!

"ராசாங்கம்..."

அவன் ஏறிட்டு விழ்த்தான். செங்கோடன், கிழவன், டாக்டர் மூவரும் அமர்க்கிறிருந்தனர். கையைப் பிசைந்தவாறு சீன்றிருந்தான் ராசாத்தி.

"ராசாங்கம், என்னை மன்னிக்கக்க. நான் அன்னைக்கு உங்கிட்டே போட்ட வீரூப்புச் சபதம், ராசாத்தியை நீ கைப் பத்திட்டியென்ற ஆத்திரத்திலே தான். ஆனா அந்தச் சபதத்தை அதுக்கப்பறம் நாளாவட்டத்திலே மறந்துவிட்டேன். ஆனா, அந்தச் சபதத்தைக் கடைசி வரை மனசிலே நினைப்பு வச்சிக்கிட்டிருந்திருக்கேன்னு எனக்குத் துளியும் தெரியாது. ராசாத்தி என் ஒன்றுவிட்ட அக்காமல. அது என்னைக் கண்ணளும் செஞ்சுக்கிட்ட மறுத்ததுக்கு அப்போ கொஞ்சம் ஆத்திரப்பட்டாலும், அதை நான் பெரிசா எண்ணல்லே. ராசாத்தி எப்படியும் நல்ல படியா இருக்க வேணுமின்னு நான் நெதரும் வேண்டாத தெய்வமில்லை. ஏனா, அது அப்பா—என் அத்தான் தான் எங்களுட்பத்தை அந்த நாளிலே கைதூக்கி விட்டவரு.

"ராசாங்கம், உன்விடம் டாக்டருக்குத் தரக் கூட பணமில்லான்றி சேறி எனக்கு எட்டியது. நீயும் சதா பந்தயமின்னு ஊர் ஊராக அலைஞ்சு திரியறதும் எனக்குப் பிடிக்கல்லே. உன்னுடைய மணசை மாத்திரே ரேக்கனாப் பைத்தியத்தைப் போக்கடிச்சாத்தான், உனக்கு நாணு பேரைய் போல கையிலே பணம் சேர்க்க புத்திர வருமின்னு நெனைச்சுத்தான், இந்தக் கிழவரை அனுப்பினேன். என் புத்தியும் பளித்தது. ராசாத்திக்கு உன் உசிரு பீழைச்சாப் போதுன்றி நெனைப்பு. ரேக்கனாவை வித்துப்புடச் சம்மதம் சொல்லிச்சு. நான் நூத்தம்பது ரூபாயை அனுப்பிச்சேன், காலப்பற வண்டியை ஓட்டிச் சென்றதாகச் சொல்லி. ஆனா, அந்த ரேக்கனா வண்டியை உன் விட்டை விட்டு ஒருகாலும் ஓட்டிக்கிட ஆள் அனுப்பி யிருக்கவே மாட்டேன். நான் செஞ்சு சபதத்தை மறந்துப் பூட்டேன். நீ மறக்காமெ, கடைசி வரை உன் சபதத்தை, வைராக்கியத்தை நீலை நிறுத்தி விட்டாய்!

"ராசாங்கம், எனக்கும் மனித மனம் இருக்கு என்றிதை இப்பவாகிலும் தெரிஞ்சுக்கிட்டியா! உடம்பை அலட்டிக்காதே. ஊம், எழுகிறுக்கப் படாது. டாக்டர் ஐயா ஊசி போட்டிருக்காங்க...

உங்களுடைய சர்க்குகளை ட்ரேயான்ஸ் ட்ரான்ஸ்பெரன்ட் காசுத் தால் பாக்கிங் செய்யுங்கள்!

பாதுகாப்புக்கும், அழகுக்கும், குறைந்த செலவுக்கும்!

ட்ரேயான்ஸ் ட்ரான்ஸ்பெரன்ட் காசுத்
இந்த அறுகுகள்களை அளிக்கும்போது, மீட்
டாய்கள், சோப்புகள், விளையாட்டுக்களம்
ங்கள், புகைவிலை, வானூர்தி திரையிங்
கள், துணிவான்கள், உலர்த்த உணவுப்
பொருள்கள், பழங்கள், பழநீர்வை
கள் போன்றவை செய்ய ட்ரேயான்ஸ்
ட்ரான்ஸ்பெரன்ட் காசுத் உகத்
தது. இன்றே ட்ரேயான்ஸ் காசுத்
தால் பாக்கிங் செய்யும் முறையைப்
பேசுபடுங்கள்.

2 விதங்களில்
கொடுக்கிறது. திற
பாடு, உயர்-அர்ப்பர்-500
தாள்கள் கொண்ட
சீட்டங்கள், (20" x 30")
தற்சமய தொழிற்
சாலை விலையில்

TR. 3579

குடீயர் படக்காட்சி

மெலர்ஸ், குடீயர் டயர் & ரப்பர் கம்பெனி ஆப் இந்தியா லிமிடெட் ஸ்தாபனத் தாரால் சென்ற பிப்ரவரி மாதம் 28ம் தேதி சென்னை கன்வீனரா ஹோட்டலில் நடத்தப் பட்ட படக் காட்சிக்கு சென்னையில் அநேக தொழில் பிரமுகர்களும் லீர்மாண என்ஜி லீயர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் விஜயம் செய்திருந்தனர்.

விஜயம் செய்தவர்களை கம்பெனியின் சார்பாக அதன் பொதுஜனத் தொடர்பு அதிகாரியும் விளம்பர மாணேஜருமான ஸ்ரீ A. B. M. டேய்லர் வரவேற்று இந்தியாவி லேயே கைதேர்ந்த தொழிலாளர்களால் செய்யப்படும் குடீயர் ப்ளையோபோம் மற்றும் இயந்திர சாதனங்களுக்கான ரப்பர் பண்டங்களை "கலபமாகச் செல்வது" (Go Easy) "மலையைக் கடப்பது எப்படி?" (The way over the mountain) ஆகிய இரண்டு கலர் படங்களால் விளக்க வைத்து அதன் பயனையும் எடுத்துரைத்தார்.

இப்பண்டங்கள் தயாரிக்கப்படும் இலாகாவின் மாணேஜரான ஸ்ரீ K. H. ஜான்ஸ்டன் சென்னை சட்டசபையின் நாத்காலிகளுக்கு ப்ளையோபோம் குடிசைகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளதையும், சித்திரி ரசாயன சாலையில் குடீயர் கன்வேயர் பெல்டிங் உபயோகப் படுவதையும் குறிப்பிட்டார்.

காட்சியின் முடிவில் ஸ்ரீ A. B. M. டேய்லர் "குடீயர்" என்றால் டயர்களுக்குப் பிரசித்தமானது என்று உலகம் முழுவதும் அறியும்; ஆனால் தற்போது காம் பார்த்த இரண்டு படங்களிலிருந்து எவ்வாறு ரப்பர் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு நன்கு சேவை செய்ய முடியுமென்றும், எவ்விதங்களில் நம் நாட்டுக் கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்குப் பயன்படக் கூடுமென்ற வழிகளைக் கண்டு பிடிப்பதுதான் நமது கம்பெனியின் நிரந்தர மாண கோக்கமென்றும் குறிப்பிட்டார்.

பருவச்சூட்டும் பசு - இரவின் குழிப் பிட்ட காழிசைச்சூட்டும் இணைந்த வருவத இந்திய சாகஸ்களின் தனிச் சிறப்பு. ஒவ்வொரு சாகஸும் அந்தந்த வேளையின் சைம் அவ்வது பாவத்தை வெளியிடும் சாநனமாகும்.

தினசரி இரவிலும் பசுவிலும் அந்தந்த காழி சைக்கு எந் சாகஸ்கள் உருவகப்படுத்தப்படு கின்றன. அகாலத்தில் பாலும் சாகஸ்களும் கு ளீவன் போய்விடுமாம்.

தேனீர்

இரவு பசு எந்த வேளையிலும், எந்த நிலை யிலும் தேனீர் உற்சாகம் அளிக்கிறது.

கேதாரம்

மேலே காணும் படம், மாலை வேளைக்குரியதும், பிரிந்த காதலனை ஒரு ஆண் துறவியின் வேடத்தில் உருவகப்படுத்தும் இன்னிசையான 'கேதார' சாகத்தை காட்டுகிறது. அவன், சாத்திரியில் சந்திரன் கூட கேட்க விரும்பி காத்திருக்கும் இரங் கத்தக்க பாடல்களை அள்ளிக்கொடிட்டுகான். தெவிட்டாத காதலின் மன நிலையையும் காட்டுகிறது.

செய்தால் 'க' வேளையாக வெளியிடப்பட்டது

CTB 108

தே, அப்படி உன் கூத்தலை
இவ்வளவு சோபையுடன்
படிய வர! முடித்திருக்க
கொய்? எனது கூத்தலை
தார்போல் என்ன வர்த்தும்
படியவாருடேன் என்கிறது!

இதன் இரகசியத்தை
என் அன்னையிடமிருந்து
கத்தேன். பிரதிநினமும்
டாங்கோ பரிமள தேங்கா
யெண்ணை உபயோகிக்கும்
படி அவள் கூற்றும்.

பரம்பரை குணமேன்மை

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக டாங்கோ பரிமள
கூத்தல் தேங்காயெண்ணை இந்தியப் பெண்மணி
களுக்கு தங்கள் கூத்தலை சோகுசாயும் மிருதுவாயும்
வைத்திருக்க உதவி வந்திருக்கிறது. பரம்பரை
குணமேன்மை காரணமாக இவ்வழகு ரகசியம்
தாய்மார் களினின்று பெண்கள் வாயிலாக இன்னும்
பல்லாண்டு பரிமள நிவரப்படுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

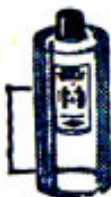
டாங்கோ பரிமள

கூத்தல் தேங்கா யெண்ணை

சோஜா, மல்லை, மயலாடர்
என்ற முயலித வாரணகனில் கிடைக்கும்

DAKSHINAM

டாங்கோ தேங்கா யெண்ணைப் வாங்குமிடம் உங்கள்
கேள்விகளை வாய் இரு முறை அலக்கி கணுவளம்

டாங்கோ ஆயில் மில்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

உதிர்த்த நட்சத்திரம்

ஆர். எஸ். ஞானம்பாள்

சீர்தா எல்ல அதிர்வுடனாசி. வாழ்வில் துக்கத்தை அறியாதவன். ராகவன் அன்புள்ள கணவன். உயர்ந்த வேலையில் உள்ளவன். நானொரு மெடலும் கப்பும், பொழுதொரு போட்டோவு மாகப் புகழ் பெற்றான். இத்தியா முழுதும் ராகவன் என்றும், அயோத்தி ராகவனின் நினைவு வருமோ வராதோ, நம் ராகவனின் தான் நினைப்பார்கள். அதுவும் கிரிக்கெட் ரசிகர்களுக்குச் சதா ராகவன் மரணநாள்.

கிரிக்கெட் ஆட்டத்தில் ராகவனுக்கு இணை ராகவன் தான். பத்து வீசவேண்டுமா, மட்டைட்டிக்க வேண்டுமா! எவ்வாறாயினும் அவன் தான் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றிருக்கான். அவன் படம் வராத பத்திரிகையே இல்லை. அவனுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டிக் கௌரவிக்காத ரசிகர்களே இல்லை. ஏன்! ராகவன் இல்லாத கிரிக்கெட் ஆட்டமே இல்லை. ஆஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து செல்லும் கேஷ்டிகளுக்குப் பன்முறை ராகவன் காப்டனாக இருக்கிறார்.

சாக்தாவின் கல்யாணத்தில் கூட அத்தனை வெள்ளிப் பாத் திரங்கள் சிச் செய்யவில்லை. இரண்டு பெரிய பிரோக்களில் ராகவனுக்குக் கிடைத்த வெற்றி வெள்ளிக் கோப்பைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோவிலுக்குப் போனால், சினிமாவுக்குப் போனால் எல்லோரும், 'நம் கிரிக்கெட் ஆட்டக் காரர் ராகவன் மனைவி சாக்தா' என்று குறிப்பிடும்பொழுது சாக்தா பூரிப்பால் ஒரு சற்றுப் பகுத்தே விடுவான். வரவர ராகவனுக்கு ஆபீஸ் வேலையைக் கூடக் கவனிக்க முடியவில்லை. கிரிக்கெட்டுக்குக் 'கோச்' செய்யச் சொல்லிப் பல பைபன்சன் வந்து தொக்தரவு செய்தனர். ஏன்! கிரிக்கெட் பன்னிக்கூடமே வைக்கும்படி நச்சரித்தனர். "ஒய்வு நேரங்களில் சொல்லித்தரத் தடையில்கூ; ஆனால் பணம் வாங்கமாட்டேன். ஆபீஸ் வேலையை விட்டு விட்டுக் கிரிக்கெட் சொல்லித் தருவது முடியாது" என்று சொல்லி விட்டான்.

காலேஜை பையன்விற்குத் தான் ஒரு வயது வான்கு வரை ராகவன் விட்டுத் தோட்டத்தில் கூட்டப் போட ஆரம்பித்து விட்டனர். ராகவன் எல்லோருக்கும் பொறுமையாகக் கிரிக்கெட் ஆட்டம் கற்றுத் தந்தான்.

கல்யாணத்திற்கு முன்பெல்லாம், சாக்தா கிரிக்கெட்டைத் துஷித்துக் கொண்டிருந்தான். "இதென்ன விளைபாட்டு, வெய்யிலில் காய்த்து கொண்டு! இதையப் பார்த்துப் பெண்களும் போய் விடுகிறார்களே! இத்தச் சென்னைப் பட்டணத்துப் பெண்களுக்கே வேறு வேலை இல்லை போலிருக்கிறது!" என்பான். இப்பொழுது தென்னாடா வெள்ளும் அதே சாக்தா பெரிய கிரிக்கெட் ரசிகையாகி விட்டாள்! மாலை வேலைகளில் ராகவனும் மற்றப் பிள்ளைகளும் கிரிக்கெட் ஆடுவதைப் பார்த்து ஆனந்திப்பதுடன், கிரிக்கெட்டைப் போல் நெக்த விளைபாட்டு எதுவுமே இல்லை

என்று கூடச் சாக்தா கூறலானாள். புகழும், பணமும் வரும்பொழுது கிரிக்கெட் அவளுக்குக் கசக்கவா செய்யும்!

சீர்தா அப்பொழுது கப்பினி. அவன் மகிழ்ச்சி அதிகமாயிற்று. ராகவன் சதா காலமும், தனக்குப் பிறகெப் போகும் பிள்ளையைத் தன்னைவிடப் புகழ்பெற்ற கிரிக்கெட் வீரனாக உருவகப்படுத்தி மகிழ்வான்.

ஒருநாள் இருவரும் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒரு அழகிய புத்தப் புதிய கார் 'வி' என்று உள்ளே நுழைந்தது. கார் நின்றதும் அதிலிருந்து இரு அழகிய பெண்கள்—சாக்தா வயதுள்ளவர்கள்தான், இதய் கிணர்கள். சாக்தா, ராகவன் இருவருக்குமே அவர்கள் இன்னொருவரைத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அருகில் வந்ததும் சாக்தாவுக்கு அவர்கள் யாரென்று தெரிந்து விட்டது. புகழ் பெற்ற சினிமா நடிகைகள், கான கோகிலங்கள், அழகு ராணிகள் எனப் போற்றப்படும் சகோதரிகளான குமாரி கல்பனாவையும், குமாரி ஜலஜாவையும் புரிந்து கொள்ள யார்தான் கட்டப்படுவார்கள்? குயிலைப் பழிக்கும் இனிய குரலில் கவகவென்று கிரித்துக் கொண்டு, இரு சகோதரிகளும் தங்கள் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர். சாக்தா அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு பழங்கள் எல்லாம் கொடுத்து உபசரித்தான். சகோதரிகள் தங்கள் வந்த காரியத்தைப் பற்றிப் பேசலானார்கள்.

"சா, எங்களுக்குக் கிரிக்கெட் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று வெகு ஆசை. ஒன்றுபோனால் ஒன்றுக்கு நாங்கள் சிதி நிரட்டிக் கொண்டே இருக்க வேண்டி யிருக்கிறது. வெறும் கோமாளித் தனத்தாலும், பார்வைப் பொருளாக இருப்பதாலுமே இனி இம்மாதிரி ஆட்டங்களில் கூட்டம் கூட்ட முடியாது. மக்களை ஏமாற்றவும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. அடுத்த ஆட்டத்தை ஒரு பக்க ஆட்டமாகவே ஆடவேண்டும் என்பது எங்கள் ஆசை. எங்களுக்கு நீங்கள் தான் கிரிக்கெட் கற்றுத் தர வேண்டும்" என்றான் கல்பனா.

ராகவன் எடுத்த எடுப்பிலேயே, "வெளியூச் ஆட்டங்களுக்குப் போகவும், பையன்களுக்குச்

"என்டா பையா, உன்னை இங்கிலிஷ் பாடத்தைப் பத்துத் தடவை எழுதிக் கொண்டு வரச் சொன்னேனா! ஏன் மூன்று தடவை மட்டும் எழுதிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?"
"எனக்குக் கணக்கும் வராது, ஸார்!"

சாவணை

கூடாது என்று சாந்தா அழுது கெட்டு வினாள். அவள் வற்புறுத்தலுக்கு மிணங்கக் கடைசியில் ராகவன் வேலைபை ராஜீனாசா செய்து விட்டுக் கிரிக்கெட் ஆசிரியராக அமர்ந்து விட்டான். சாந்தாவின் வீட்டில் செல்வம் செழித்தது; கல்பனா, ஜலஜாவின் மாளிகையில் கிரிக்கெட் கூத்தாடியது.

சொல்லித் தரவுமே நேரமில்லை. அதிதாடு இப்பொழுது ஆபீஸில் தணிக்கை சமயம். வேலை அதிகமாக இருக்கிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்" என்று மறுத்து விட்டான்.

ஜலஜா, "ஆபீஸைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள், சார். உங்கள் ஆபீஸ் சம்பளத்தைப் போல் இருமடங்கு நாங்கள் தருகிறோம். ஆறு மாதத்திற்கு முதலில் ஒப்பந்தம் எழுதிக்கொள்வோம். காசியில் ஒரு மணி நேரம், மாசியில் ஒரு மணி நேரம் சொல்லித் தந்தால் போதும். நாங்கள் சொந்தத்தில் ஒரு என்டிரேயோ நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதில் டீயூக்கர்களுக்காக ஒரு கிரிக்கெட் மைதானம் போட உத்தேசித்திருக்கிறோம். கிரிக்கெட் சம்பந்தமான சவை பொறுப்புக்களையும் நீங்கள் தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது அதிகச் சம்பளம் தருகிறோம். தயவு செய்து மறுக்காதீர்கள், சார்!" என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

"இதெல்லாம் நடக்காத காரியம்." என்று கூறிப் பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டான் ராகவன். சீக்கோதிகளுக்கு ரொம்ப ஏமாற்றமாகி விட்டது. "யீஸஸ் ராகவன்! நீங்கள் தான் உதவி செய்ய வேண்டும். அவருக்கு எப்படியாவது சொல்லி ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று சாந்தாவை வேண்டிக் கொண்டனர். "ஆகட்டும், கண்டிப்பாகச் செய்கிறேன்!" என்று சாந்தா அவர்களுக்கு உறுதி கூறி அனுப்பினான்.

"சாமான்யமாக எல்லோருக்கும் வரும் அதிர்வுடமா! இதை மறுக்கிறேன்!" என்று ராகவன் மேல் சாந்தாவுக்கு கோபம், மறுநாள் கல்பனாவும், ஜலஜாவும் சாந்தாவுக்கு விடையுயர்ந்த இரு புடவைகளும், ஆபீசர் ரூபாய்க்கு ஒரு 'செக்' கும் குருபத்னி காணிக்கையாகக் கொடுத்த விட்டுப் போயினர். அது மட்டும் அல்ல; அதற்குப் பிற்பாடு ஒரு மாதம் ராகவன் வீட்டுக்கு கடைசியாக வேறு கடத்தனர்.

சாந்தா ராகவனை நச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தான். சிற்சில சமயம் இருவருக்கும் சண்டை கூட வந்துவிடும். நல்ல சமயத்தை நலுவ விடக்

கல்பனாவின் பங்களாவுக்குப் பல சினிமா நட்சத்திரங்கள் வர ஆரம்பித்தனர். நான் முழுதும் ராகவனுக்கும் வேலை சரியாக இருந்தது. சில நாட்கள் சாப்பிடக் கூட வீட்டுக்கு வரமாட்டான். கல்பனாவின் வீட்டிலேயே சாப்பாடாவிடும்; அங்கே அவனுக்குத் தனியாக ஒரு அறையே கொடுத்திருந்தார்கள். சில இரவுகளில் வுட்டிய வேடிக்கை பார்க்கப் போய் விடுவான். எங்கு நடனமானாலும் ராகவனுக்கு முதல் இடம் கிடைத்து வந்தது. இடையிடையே வெளியூர் ஆட்டங்கள் வேறு. எனவே, சாந்தாவுடன் சாவகாசமாகப் பேசக்கூட ராகவனுக்குப் பொழுதில்லை.

சாந்தாவின் சிகேதிகள், பல சமயங்களில் வெவ்வேறு சினிமா நட்சத்திரங்களுடன் ராகவன் காரில் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு, "அடி, உன் கணவர் ரொம்ப அதிர்ஷ்டக்காரடி. அந்த சம்பளத்தை அருகிற் பார்ப்பதே சிரமம். சகஜமாகப் பழகும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா!" என்று கேட்ட பொழுது சாந்தாவுக்கு ஏனோ பெருமை ஏற்படவில்லை. அவர்கள் வார்த்தைகளில் தொனித்த எகத்தாளம் அவன் மனசைப் புண்படுத்தியது. அதை என்னவியப்பொழுது சாந்தாவுக்கு அழகையே வந்து விட்டது.

சாந்தா பிரசவத்திற்காக ஊருக்குப் போக வேண்டும். ஊரிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அது பற்றிப் பேசுவாபென்றால் ராகவன் 'ஐந்து நாட்களாக ஊரிலேயே இல்லை. பம்பாயில் நட்சத்திரங்களின் கிரிக்கெட் விழாவில் கலந்து கொண்ட கல்பனா ஜலஜா முதலியவர்களுடன் விமானத்தில் பறந்து போயிருந்தான்.

ராகவனுக்கும் தனக்கும் இடையே வரவரப் பெரிதாவதாகத் தோன்றியது சாந்தாவுக்கு. "ஐயோ! பாலும் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அவருடைய அன்பை இழந்தேனே! எல்லாம் தெரிந்து அந்த அழகு ராணிகளிடம் அவரை விரட்டி விட்டேனே! ஆபீஸ் வேலைபை விட மாட்டேன் என்று அவர் எவ்வளவு மறுத்தார்! பாவி கானல்லவா அவரைக் கட்டாயம் படுத்தினேன்! யாண்டு தன் தலையில் தானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டது போல நானே என் வாழ்வைப் பாழ்செய்து கொண்டேனே!" என்று நினைத்துச் சாந்தா விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்து விட்டான்.

"சாந்தா! இப்படி நீ அழுவது உடம்புக்கு நல்லதில்லை! அழாதே" என்று சமையல்காரி சமா தானப்படுத்தினாள். சாந்தாவின் அழகை அதிக மாவிற்தே தவிரக் குறையவில்லை. அதற்கேற்றாற் போல் ராகவனிடமிருந்து தந்தி வந்தது. "திவ்லி, கல்கத்தா முதலிய இடங்களுக்குத் தான் போக வேண்டியிருப்பதால் வரக் கொஞ்ச நாளாகும் என்றும், ஐக்கிரதையாக இருக்கும்படியும் குறிப்பிட்டிருந்தான். தத்தியைக் கண்ட சாந்தாவின்

துக்கம் அதிகமாயிற்று. அந்த வீட்டில் ஒரு ரீமியம்கூட இருக்க அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சமையல்காரியின் துணையுடன் தனது பிறந்தகத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

ராகவன் எப்பொழுதாவது அவசரத்தில் இரண்டு வரி கற்றுக்கிட்டுப் போடுவான். மற்றபடி பத்திரிகைகள் மூலமாகத் தான் அவளுக்குப் பிடித்ததைச் சாந்தா அறிந்து கொண்டாள். ஷயரோக நிவாரண நிதிக்காகத் தேச முழுவதும், எல்லா ககரங்களிலும் நட்சத்திரங்கள் கிரிக்கெட் ஆடினர். எங்கு சென்றாலும் ராகவனின் சிஷ்யர்களடங்கிய கட்டுசியே வெற்றி பெற்றதுதான் விசேஷம். பத்திரிகைகள் ராகவனுக்குப் புகழ் மலைகளாகச் சூட்டின. ஆனால் ராகவனின் புகழ் சாந்தாவுக்கு மிழ்ச்சியளிக்கவில்லை. "மாப்பிள்ளை இவ்வளவு பெரிய மறுஷராக இருக்கும், சாந்தா சிதிரும் சந்தோஷமாக இல்லையே!" என்று அவள் பெற்றோர்கள் வியந்தனர்; மனம் வருத்தினர்.

பிரசவ சமயம் நெருங்கியது. சாந்தா இளைத்துத் தரும்பாடு மிகப் பலவீனமானதாக இருந்தாள். பிள்ளைப் பேறில் தனக்குச் சாவு நிச்சயம் என்று கூட எண்ணி விட்டாள். அவள் உள்ளத்தில் ஒரே ஆசை. அவர் என்னைதான் மாறிவிட்டாலும், தாலிகட்டிய கணவரல்லவா! உள்ளன்புடன் கேசுத்தவர் அல்லவா! ஒரே ஒருமுறை அவரைப் பார்த்து விட்டால் போதும். அதற்கப்புறம் அவள் நிம்மதியுடன் சாகத் தயார்! ஆனால் அவர் எங்கே வரப் போகிறார்! மாடீயும், விருத்தும், கிரிப்புமாக ஊருக்கு ஊர் பறக்கும் அவளுக்கு அவளைப் பார்க்க வர நேரம் ஏது! இந்த நினைப்பு அவளுடைய ஜீவனைவும் உள்ளத்தையும் ஒடுக்கியது.

பிரசவம் மிகவும் கடினமாக இருந்தது. இரண்டு டாக்டர்கள் பார்த்தனர். "குழந்தை வயிற்றிலேயே இறந்து விட்டது. ஆபரேஷன் செய்து எடுக்க வேண்டும். அப்படியும் சாந்தா பிழைப்பாள் என்று உறுதி கூற முடியாது" என்றனர் டாக்டர்கள். எல்லோரும் கையைப்

பிசைந்தார்கள். ராகவன் அருகில் இல்லையே என்று உள்ளம் வருத்தினார்கள்.

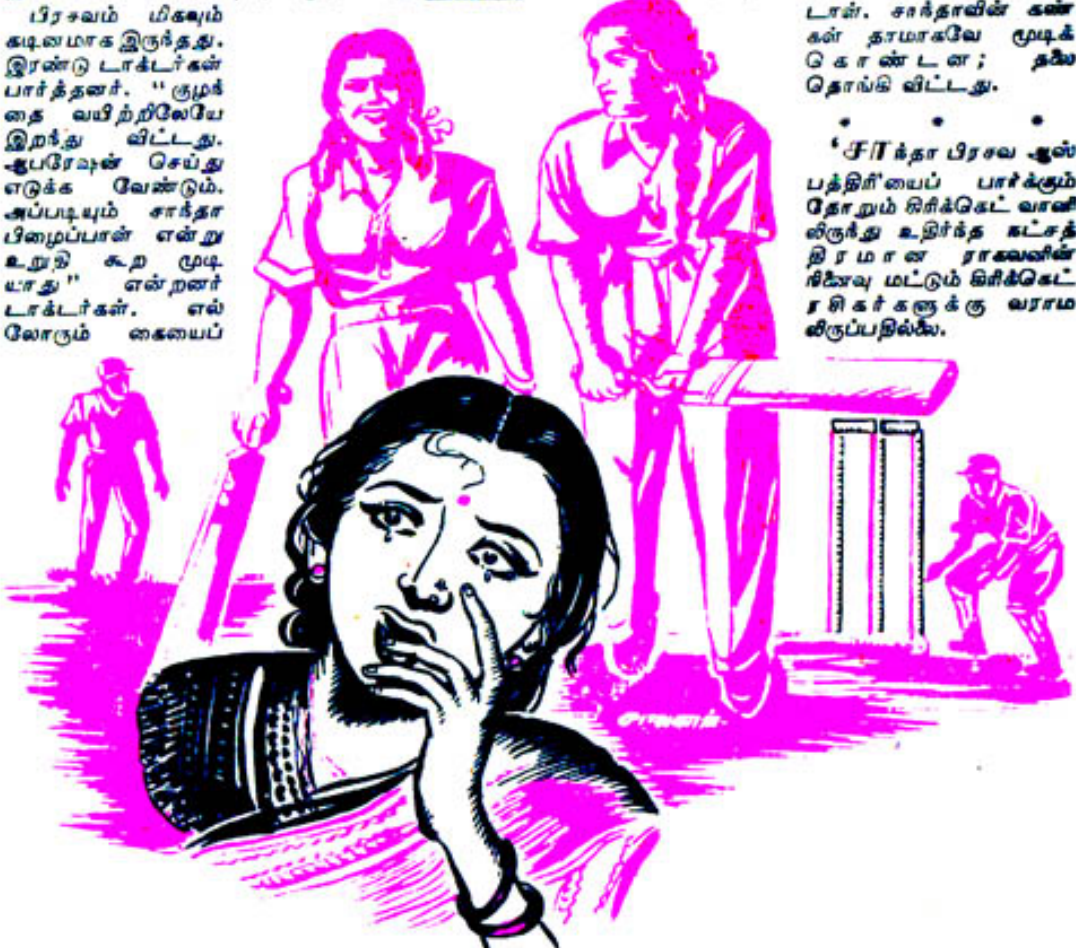
ஆபரேஷன் நடந்தது. ராகவன் வந்துவிட்டான். விமான நிலையத்திலிருந்து டாக்டரீயில் ஓடி வந்தான். சாந்தாவைக் காண ஆவலுடன் ஓடிவந்த அவளைப் பூட்டிய வீடு வரவேற்றது. அக்கம்பக்கத்தவர்களால் செய்தி அறிந்து ராகவன் ஆல்பத்திரிக்கு ஓடினான்.

சாந்தாவுக்கு நினைவு வந்து கொண்டிருந்தது. "சாந்தா!" என்று கதறினான் ராகவன். "கீங்கனா! வந்து விட்டீர்களா!" என்றான் சாந்தா.

"கல்பனாவும் ஜலஜாவும் உங்களை விட்டார்களா! சினிமா ராணிகள் உங்களை இங்கு வர அனுமதித்தார்களா! என் நினைவும் உங்களுக்கு வந்ததா?"—சாந்தாவால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. மூச்சு வரவில்லை.

ராகவனுக்குச் 'சுருக்' கொண்டது. "சாந்தா கான் உங்களை மறப்பேனு! காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; உன் ஆகைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்பில், பணத்தைக் கொட்டிக் குவித்து விடவேண்டும் என்ற ஆசையில், போனேனே தவிர யார் மேலும் மோகப்பட்டுப் போகவில்லை. என் இருதயத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடமில்லை. சாந்தா! கான் தூயவன். என்னை கம்பு. நீ பிழைத்தால் போதும். இனி கிரிக்கெட் மட்டையைத் தொடவே மாட்டேன். புகழ் பணம் எதுவும் இனி வேண்டாம்....." என்று கூறிய அவன் குரல் துக்கத்தால் தடைப்பட்டது. சாந்தாவின் கண்களில் நீர் வழிந்தது. ஆதுரத்துடன் அவள் கைகளைத் தன் மார்பில் வைத்துக் கொண்டாள். சாந்தாவின் கண்கள் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன; தலை தொங்கி விட்டது.

சாந்தா பிரசவ ஆல்பத்திரியைப் பார்க்கும் தோறும் கிரிக்கெட் வானிலிருந்து உதிர்ந்த நட்சத்திரமான ராகவனின் நினைவு மட்டும் கிரிக்கெட் ரசிகர்களுக்கு வராமலிருப்பதில்லை.

“சூங்கு மார்க்கு”

கறுப்பு பற்பொடி.

சகல பல் நோய்களுக்கும் சிறந்தது

MONKEY BRAND
BLACK TOOTH POWDER

NOGI & COMPANY

87, CHINA BAZAAR ROAD, MADRAS-1

எம்மா பிரபல கடைகளிலும் கிடைக்கும்

இது பிரக்கியாதி பெற்றது

உலக மார்க்
அசல் ஷண்முகம்
பட்டணம் பொடி

ORIGINAL SHUNMUGAM
SNUFF (5219) CO.

P. B. NO. 140 MADRAS-1

நிழித்த
இனிமையுடன் இருங்கள்!

புதுமை பெறுங்கள்! முகநிலை ஸ்திரீ
எனம் செய்ததும் சார்மிஸ் டால்கம்
பவுடரை உடல் முழுவதும் துவுங்
கள். எத்தகைய புதுமை உணர்ச்சி
அது அளிக்கும் தெரியுமா?

மிருதுத்தன்மை பெறுங்கள்! உடலில்
கரணியுள்ள இடங்களிலும் பவுட
ரை நன்றாக தடவிவிடுங்கள். அது
பட்டைப்போல படர்ந்து எரிச்சல்
வராமல் பாதுகாக்கிறது.

நீடித்த இனிமையு
டன் இருங்கள்! சார்
மிஸ் டால்கம் பவுட
ரை தாராளமாக அடி
க்கடி உபயோகியுங்
கள். அது சேலலில்
லாமல் பெருளாழ்வு
அளிக்கும் சாதனம்
அழகிற்கும் காநல் க
வர்ச்சிக்கும் இதுவே
சிறந்த சகலியம்.

சார்மிஸ்
டால்கம் பவுடர்

பரவசப்படுத்தும் மனோ ஹரமான
நறுமண முள்ளது.

“ரகு...” என்று இரைந்தார் சாம்பசிவம்.

ஐந்து நிமிஷம் கழித்தும் பதில் வராமல் போகவே, சாம்பசிவத்திற்கு வந்த ஆத்திரத்தை அளவிட முடியாது. உடனே காந்தகாலியை விட்டு எழுக்த தம் அறைக்குச் சென்றார். அங்கு தம் ஐந்து வயதுப் பேரனான ரகுவின் செய்கையைக் கண்டதும் அவரது ஆத்திரம் அதிகரித்தது.

ரகு மேஜை மீது இருந்த மசிக்கட்டைக் கவிழ்த்திருந்தான். மசிக்கட்டு கீழே விழுக்த உடைந்து சிதறிக் கிடந்தது. மேஜை மீது கொட்டிய மரி டிராயரினும் வழிந்திருந்தது.

ரகுவைப் பிடித்திழுத்த முதுகில் பனாரென்று இரண்டு அறை வைத்து விட்டு டிராயரில் இருந்த புத்தகங்களை பெல்லாம் ஒழங்குபடுத்த ஆரம்பித்தார் சாம்பசிவம்.

“ஐயோ!” என்று ரகுவின் அவறலைக் கேட்ட ரகுவின் தாயார் கசிலரையும் சாம்பசிவத்தின் மனைவி கோமளமும் ஓடி வந்தனர். கசிலா ஒன்றும் பேசாமல் குழந்தையைச் சமையற்கட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஆனால் கோமளத்தால் பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை. “குழந்தையை இப்படியா அடிப்பது!” என்று கேட்டாள்.

“இதோ, மேஜையைப் பாரி! மகாபாரதம் வைத்திருந்தேன். அதிலெல்லாம் மசிக்கட்டி விண்கிவிட்டது. இப்படிப்பட்ட குழந்தையை அடிக்காமல் வேறு என்ன செய்வது!” என்றார் சாம்பசிவம் கடுகடுத்த குரலில்.

“புத்தகம் போனால் வேறு ஒன்று வாங்கிக் கொள்ளாமோ! அதற்காகக் குழந்தையை இப்படி அடிப்பானேன்!” என்று கூறிய கோமளம், சாம்ப

சிவம் தன்னை முறைத்துப் பார்ப்பதைக் கூடக் கவனிபாமல் உள்ளே சென்று விட்டார்.

பிற்பகல் போஜனம் அருக்தும் பொருட்டுக் காரியாலத்திலிருக்து வந்த சோமுவின் பார்வை ரகுவின் முதுகின் மேல் விழுக்தது. அதில் ஐக்து விரல்கள் பதிக்திருப்பதைக் கண்டதும் அவன் மிகவும் திருக்கிட்டான்.

“ரகுவின் முதுகில்...” என்று அவன் கேட்பதற்குள் சாம்பசிவம், “மேஜை மீது மசியைக் கொட்டி விட்டான். ஆகையால்...” என்று முடிக்காமல் நிறுத்தினார்.

“அதற்காகக் குழந்தையை இப்படி அடிப்பது! எதற்காக இங்கு வந்து இப்படிக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறீர்கள்! ஊரோடு போய் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதானே!” என்று இரைந்தான் சோமு. பின் வேறுபுடன் சாப்பிடாமலே காரியாலயத்துக்குக் கிளம்பிவிட்டான்.

போஜனத்தை வேண்டா வெறுப்பாக முடித்துக்கொண்ட சாம்பசிவம் ஆத்திரத்துடன் தன் அறைக்குள் துழைத்தார். ஊருக்குச் செல்ல வேண்டிக்த தம் துணிமணிகளைப் பெட்டியில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டார்.

அங்கே வந்த கோமளம் இதைக் கண்டதும் நிகைப்புற்றான். “அவன் ஏதோ கோபத்தில் உள்ளினால் அதை நீங்கள்.....” என்று கூற வந்தவள் சாம்பசிவத்தின் கண்களில் கோபக் கனல் வீசுவதைக் கண்டதும் பயந்து கடுகடுங்கிவிட்டார்.

“இனி கூரைக் கணம் கூட இந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடாது. அவனுக்க, அவன் பிள்ளையாக்க! என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும்.....! இஷ்டமிருந்தால் நீயும் என்னுடன் வா, இல்லாவிட்டால் இப்பேய் இரு...!” என்று சாம்பசிவம், கோபத்தில் பசியைக் கடித்தவரது.

கோமளமோ மறுத்துப் பேசவில்லை. மறுத்துப் பேச அவனுக்குத் தைரியமும் இல்லை. அன்று மாலை கசிலா கெஞ்சியதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் சாம்பசிவம் தம் மனைவியுடன் சொக்த ஊருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

சாம்பசிவம் மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்தியோகம் பார்த்து ரிட்டயர்ட் ஆவார். அவரது ஒரே புத்தவந்தான் சோமு. அவனை அவர் பி. ஏ. வரை படிக்க வைத்தார். அவனுக்கு வேலையானதும் ‘கசிலா’ என்னும் பெண்ணைப் பார்த்து அவனுக்கு விவாகமும் செய்து வைத்தார்.

கசிலா அழவில் மட்டுமல்லாமல் குணத்தினும் சிறக்தவளாக இருந்தாள். பெண் பர்க்கப் போன அன்றே கசிலாவைக் கோமளத்துக்குப் பிடித்து விட்டது. விவாகம் ஆனதும் சோமுவை விட அதிக மகிழ்ச்சி யடைத்தவள் கோமளம் என்றே கூற வேண்டும். கசிலரையும் தன் மாரியிடம் அன்பாகவே இருந்தாள்.

காட்கள் உருண்டோடின. ரகு என்னும் ஆன் குழந்தைக்குக் கசிலா தாயாரானார்.

அதுவரை ஊரில் நிலங்களை மேற் பார்வை யிட்டுக் கொண்டிருக்த சாம்பசிவம் ‘தம் பேரனைப் பார்த்து வந்தார். பேரனைப் பார்த்து வந்தவர் திரும்பாமல் அங்கேயே தங்கி விட்டார்.

குழந்தையை அடித்து விட்டது குறித்து அவருக்கும் மன வருத்தம் ஏற்படத்தான் செய்தது. இருக்தாலும் தன் பையன் சோமு இதை இவ்வளவு பெரிதாக எடுத்து கொண்டவன் என்று

என்று அவனைப் பிடித்து இழுத்து அருகில் இருந்த பிரம்பால் இரண்டு அடி அடித்து விட்டான்.

"காலையில் எழுந்ததும் எழுந்திருக்காததுமாக இப்படியா குழந்தையை அடிப்பது! ஏதோ அவன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பந்து தவறிக் கண்ணாடியில் விழுந்து விட்டது....." என்று கூறிய கசீலா சோழுவின் கையில் இருந்து பிரம்பைப் பிரிப்பி எறிந்தான்.

"இப்போது கண்ணாடி உடைந்து விட்டதே! அதற்கு என்ன சொல்கிறாய்!"

"இம்மாதிரிதான் அன்றும் உங்கப்பா இவனை அடித்தார்!" என்று கூறிய கசீலாவின் கண்களில் நீர் துளித்தது.

அன்று சோழுவடிக்குக் காரியாலயத்தில் சரியாக வேலை நடவீலி. "இதே போல்தான் அன்றும் உங்கப்பா அடித்தார்!" என்று கசீலா சொன்ன வார்த்தைகள் அவன் காதில் சீங்காரம் செய்த வண்ணமாகவே இருந்தன. அன்று மாலை இரண்டு நாட்கள் விடி எழுதிப் போட்டு விட்டுத் தன் தந்தையின் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டான் சோழுவடி.

தான் தந்தை கட்டியில் படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் சோழுவின் மனம் திடுக்கிட்டது.

"அப்பா.....! தங்களுக்கு என்ன உடம்பு!" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினார் சாம்பசிவம். சோழுவைக் கண்டதும் அவர் பிரமித்துவிட்டார்.

"அப்பா, என்னை மன்னித்தேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள்!" என்ற கூறிய சோழுவின் கையில் விழுந்தான். அவனது கண்ணீர் அவரது பாதத்தைக் கழுவியது.

"அட, அசடே! எழுந்திரு.....!" என்று அவனைத் தழுவிக்கொண்டார் சாம்பசிவம்.

மறு நாள் அப்பாவுடன் வந்த தாத்தாவையும் பாட்டியையும் கண்ட ரகுவுக்கு மயிற்சிறி கரை கொள்ளவில்லை. சாம்பசிவத்தின் வியாதியோ ரகுவைக் கண்டதும் ஒரு நிமிஷத்தில் பறந்தோடி விட்டது. அதுபுது வயதான சாம்பசிவம் இருபது வயதான வாலிபனைப் போல் குழந்தையுடன் விளையாடத் தொடங்கி விட்டார்.

அப்பொழுது அவருக்கு மீண்டும் தாம்புனர் ஜன்மம் எடுத்த விட்டதாகவே தோன்றியது.

அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. சோழுவின் சொல் அம்பு அவருடைய உள்ளத்தைச் சல்லடைகளாகத் துளைத்தது. ஆகவே, அவர் வெறுப்புடன் பின்னாபுடன் இருக்கப் பிடிக்காமல் கோமாளத்தை அழைத்துக் கொண்டு சொந்த ஊருக்குச் சென்று விட்டார்.

இரண்டு வருஷங்கள் கழிந்தன. ஆனால் இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் ரகு தனி தாத்தாவை நினைபாத நாள் இல்லை. சோழுவோ தன் தந்தையின் பேரில் அவட்சியமாகவே யிருந்தான்.

ஊருக்குச் சென்ற சாம்பசிவத்துக்கும் ரகு இல்லாமல் பொழுதே போகவில்லை. "நம் பையன் ஏதோ ஆத்திரத்தில் சொல்லிவிட்டான். அதை நாம் பொருட்படுத்தி யிருக்கக் கூடாது!" என்று எண்ணினார் அவர்.

தினமும் சோழுவிடமிருந்து ஏதாவது கடிதம் வருமா என்று எதிர்பார்த்தார். ஆனால் மாதக் கணக்கில் கடிதம் வராமல் போகவே, அவரும் மனக்கவலையால் படுத்த படுக்கையானார். கோமாளமோ கசீலாவையும் ரகு வையும் எண்ணி எண்ணிப் பொருயினார்.

அன்று காலை படுக்கையில் இருந்து எழுந்த சோழுவின் பார்வை தன் எதிரே யிருந்த நீலைக் கண்ணாடியின் மீது விழுக் தது. நீலைக் கண்ணாடி கக்கு தூராக உடைந்திருப்பதைக் கண்டதும் சோழுவின் மனம் துணுக்குற்றது.

"ரகு.....!" என்று இரைந்தான் அவன். ரகு வராமல் போகவே, அவனைத் தேடிக்கொண்டு சமையற் கட்டுக்குள் சென்றான். அங்கு தன் மனைவியின் அருகில் ஐந்துவயசாக அமர்ந்திருந்த ரகு வைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஏகமாக ஆத்திரம் மூண்டது.

"திருட்டுப் பாவே! கண்ணாடியை உடைத்ததும் அல்லாமல் இங்கு வந்து பதுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாயோ.....!"

**கடாவ்
வாயில்**

**வாயில்
உடுத்தி வடுவாழ்வு வாழ்***

இ கடாவ் மகன் ஜி ஸ்பிரிங் & லிமிடெட் கம்பனி லிமிடெட்.
மின் சாந்தல் பம்பாய், ஆர்-1 லாஹர் லிமீடெட், பம்பாய்: போர், பம்பாய்.
மேகல் சி.பி.எம். 216, நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபாஸ் ரோடு, மதராஸ்-1

10747-KM

உள்ளூர் சிவ்வரை விநியோக கடை :
கடாவ் மில்ஸ் ஷோரூம்
216, நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபாஸ் ரோடு, மதராஸ்-1

**அதிக
வெண்மையான
பற்கள் சுத்தமான
சுவாசம்**

COLGATE
RIBBON DENTAL CREAM

DCE/19

ஒளிவீசும் புன்னகைகள் கோல்டேட் புன்னகைகள்

FZY-19-TAM

சரும, மண்டை நோய்களை விரைவில் குணமாக்கும்

ஜாம்-பெக் மூலிகை களிம்பு, சரும, மண்டை நோய் போன்ற நொய்க்ககளை மாயமாய் மறைவச்செய்யும். நோய் பற்றியுள்ள சருமத்தின் உள்ளே விஷத்தன்மையைப் போக்கடிக்கும் மருத்துக்கவப்பள்ள அதன் தைவங்கள் ஊடுருவச்சென்று தொத்துக்கொடுக்கின்றன புண்ணையும் எரிச்சலையும் குணப்படுத்தும். ஜாம்-பெக் அதுதான் மிக வேகமாய்தான் உங்களுக்கு உடனடியாகவே குணம் தெரிகிறது. எரிச்சல் போடுவது சிழ்வடிவத்தை தடுக்கிறது. புண்பட்ட இடத்தை சுத்தப்படுத்தி சருமத்தைக் குணப்படுத்துகிறது. மீண்டும் ஆரோக்கியம் அளிக்கிறது. இன்றே ஜாம்-பெக் வாங்குங்கள் சருமம்,

மண்டைநோய்களுக்கும், வெட்டுக்காயம், நெருப்பழ்புண், கஞ்சிக் கொப்பளம், விஷப்புண்கள், சணங்கள், சேதப்பு புண், பூச்சிக்கடி, மூலம் ஆகியவற்றிற்கும் ஜாம்-பெக் உடைப் பிரசித்தி பெற்ற நிவாரணியாகும்.

Zam-Buk

மிகுக்
கொழுப்பற்றை
என்பதற்கு
உத்திரவாகும்.

ஜாம்-பெக் உடைத்தின்
நிலைநிறத்த சரும
ஆயின்டமென்ட்

ஜாம்-பெக் மூலிகை களிம்பு, சரும, மண்டை நோய் போன்ற நொய்க்ககளை மாயமாய் மறைவச்செய்யும். நோய் பற்றியுள்ள சருமத்தின் உள்ளே விஷத்தன்மையைப் போக்கடிக்கும் மருத்துக்கவப்பள்ள அதன் தைவங்கள் ஊடுருவச்சென்று தொத்துக்கொடுக்கின்றன புண்ணையும் எரிச்சலையும் குணப்படுத்தும். ஜாம்-பெக் அதுதான் மிக வேகமாய்தான் உங்களுக்கு உடனடியாகவே குணம் தெரிகிறது. எரிச்சல் போடுவது சிழ்வடிவத்தை தடுக்கிறது. புண்பட்ட இடத்தை சுத்தப்படுத்தி சருமத்தைக் குணப்படுத்துகிறது. மீண்டும் ஆரோக்கியம் அளிக்கிறது. இன்றே ஜாம்-பெக் வாங்குங்கள் சருமம்,

அகதிப் பெண்

விதியின் விளையாட்டு விசித்திரமானது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இல்லாவிட்டால் லாயல்பூர் வாசியான கேசவனை மறுபடியும் இவ்வளவு நாட்கள் கழித்துச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் லதாவுக்குக் கிடைத்திருக்குமா? அதுவும் எங்கே? இந்தத் தில்லியில் வந்து! இவ்வாறு யோசித்தவாறே அகதிகள் விடுதியை நோக்கி நடந்தாள் லதா.

இல்லாவிட்டால் அகந்தை தலைக்கேறிய இந்தக் குடும்பத்தாரை — அநேக ஆண்டுகள்

வரை அவளுடைய தந்தை எந்தக் குடும்பத்தில் வேலைசெய்து வந்தாரோ, அந்தக் குடும்பத்தாரை, அதுவும் அவர்களுடன் தொடர்பு அற்று எத்தனையோ காலமாகி விட்ட குடும்பத்

தாரைப் பார்க்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிட்டியிருக்குமா? அவளுடைய தந்தை கேசவனுடைய தந்தைக்காக என்ன என்ன வெல்லாம் செய்யவில்லை? அத்தனை குறைந்த சம்பளத்துக்கு அவளுடைய தந்தை அந்தக் குடும்பத்திலேயே பழியாகக் கிடந்தாரே! அப்பொழுது இவர்கள் இப்பொழுதிருக்கும் நல்ல நிலையில் இருந்தார்களா? எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்? வக்கீலான கேசவனின் தந்தைக்குக் கட்டுக்காரர்களைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வரும் வேலையை அவர் அவ்வாறு செய்து வந்தார்!

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் லதா தன் தந்தை சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறான். அநேகக் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் வழக்கில் வழக்காகக் கேசவனின் தந்தை பெயரும் புகழும் பெற்றார். அப்புறம் தான் அவளுடைய தொழில் விகலித்தது: பிரகாசித்தது. அவருக்குப் பண மழையே பெய்யத் தொடங்கி விட்டது.

பணம் பெருகப் பெருகக் கேசவனின் தந்தை பெரிய மனிதர் ஆனார். அப்புறம் அந்தப் பிராந்தியத்துத் தலைவராகவே கூட ஆகிவிட்டார். பிறகு தம் வக்கீல் தொழிலை விட்டு விட்டு, சிம்லாவில் குடியேறி விடுவதாகத் தீர்மானித்த அவர், லதாவின் தந்தையைப் பார்த்து, "உன் குடும்பத்தை எப்படிக் காப்பாற்றுவாய்? எப்படி நீ ஜீவனோபாயம்

நடத்துவாய்?" என்று வெறும் வாய் வார்த்தையாகக் கூடக் கேட்கவில்லை.

அப்பாவுக்கு உடல் நிலை மிகவும் கேவலமாகி விட்டது. அம்மா அடிக்கடி வக்கீலுக்குக் கடிதம் எழுதுமாறு தொந்தரவு செய்தாள். அவளுடைய தொண தொணப்புப் போறுக்க முடியாமல் அப்பா அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டார். ஆனால் வக்கீலிடமிருந்து "இருக்கிறாயா?" என்று உபசாரமாகக் கேட்டுக் கூடப் பதில் வரவில்லை.

பிறர் முன்நிலையில் கைநீட்டிப் பிழைப்புப் பிழைத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று எவனெருவன் தலையில் எழுதியிருக்கிறதோ, அவன் வேறு என்ன செய்வான், பாவம்! அவன் எங்கே

யாவது வேலை தேடிப் பிறர் முன்நிலையில் கைநீட்டிப் பிழைத்துத்தானே ஆகவேண்டும்? இல்லா விட்டால் லதா தில்லிக்கு வந்து தெருத் தெருவாக வேலை தேடித் திரிவானேன்? அவளுடைய மனு கேசவனிடம் போய்ச் சேருவானேன்? இப்படி யெல்லாம் யாத யாதமாக வேலைக்காக அலைந்து அவமானப்பட வேண்டும் என்று அவன் தலையில் எழுதியிருக்கும் பொழுது, வேண்டாம் என்றால் அவனை விதி விட்டுவிடுமா?

ஆனால் கேசவன் தன்னுடைய விட்டார்களில் மற்றவர்களைப் போல் அவ்வளவு கர்வம் பிடித்தவனாக இல்லை. அவன் லாகூர் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது லதா மிகவும் சின்னவளாக இருந்தாள். விடுமுறை நாட்களில் அவன் லாயல்பூருக்கு வருவது வழக்கம். விஸ்தாரமான வெளியூலில் அவன் பழகி வந்ததனால், சாதாரண நாட்டுப்புறத்தைப்போல 'இவன் பெரியவன்,

இவன் சிறியவன்' என்ற குறுகிய மனப் பான்மை அதுகாறும் அவன் உள்ளத்திலே சிறிதும் இடம் பெற்றதில்லை.

எனவே, லாகூர் விருந்து தன் வீட்டுக்கு வரும் பொழுதெல்லாம் அவன் தன் தம்பிகளுக்கு புட்பால், நூர்க்கி மட்டை முதலிய விளையாட்டுச்சாமான் களும், ஏழை குடும்பத்தாவின பெண்ணை லதாவுக்குத் தின்பண்டங்களும், பொம்மை

ஆசிரியர் : கமலஜோஷி
மொழிபெயர்ப்பு : ரா. வி.

2. என்ன சுகத்தைக் கண்டாள்?

கனம் வாங்கி வருவான். அவன் யாரிடமும் வேற்றுமை உணர்ச்சி பாராட்டியதில்லை. கேசவன் எல்லோரிடமும் சிரித்துப் பேசிச் சுவ சாதாரணமாகப் பழகுவான். அழகு அழகான கதைகள் சொல்லுவான். அந்தக் கதைகள் எல்லாம் இப்பொழுது வதாவுக்குச் சரியாக நினைவில்லை. ஆனாலும் அவன் கதை சொல்லும் முறை இன்றைக்கும் அவன் காதில் ரம்மியமாக ஒலித்துக்கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது.

கேசவனுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கர்வம் கிடையாது என்பது இன்றுகூட அவளுக்கு ஊர்ஜிதமாயிற்று. கர்வம் திவிசியாவது இருந்தால், வதாவைத் தெரியாதது போல் அவன் பாசாங்கு செய்திருக்கலாம் அல்லவா? இல்லாவிட்டால், தெரிந்து கொண்டால் அலட்சியமாக அவமானப் படுத்தும் முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா? தன் விட்டுக்கு அழைத்துப் போய்த் தேரீர் அளிக்க வேண்டிய தில்லையே, அப்படி அவனுக்கு மண்டைக் கர்வம் இருந்திருந்தால்! வதா ஒரு சாதாரண வேலைக்கு மனுச் செய்து கொண்டவள். அதுமட்டுமில்லை; படிப்பையும், பதவியையும் பார்க்கப் போனால் கூட அவன் எல்லோருக்கும் மிகமிகத் தாழ்ந்தவன். அப்படி யிருக்கும்பொழுது அவன் அவ்வளவு நல்ல விதமாக நடந்து கொண்டது அவனுடைய பெருந்தன்மையைத் தானே காட்டுகிறது?

கேசவனின் காலேஜ் படிப்பு முடிந்தது. அவன் அரசாங்க உத்தியோகத்துக்கு முயற்சிக்கவும் இல்லை, போகவும் இல்லை. அன்ன ஆகாரத்துக்கு அவனுக்கு எவ்விதக் குறைவும் இல்லை. எனவே, அவன் ஒரு வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தான். அவனுடைய வியாபாரம் நானாவட்டத்தில் பெருகிப் பல்பி வளர்ந்தது. காங்கிரஸ் தலைவர்களிடையே அவன் தந்தைக்கு அதிகச் செல்வாக்கு இருந்தது. அந்தச் செல்வாக்கின் பலனைக் கேசவன் இப்பொழுது பரிபூரணமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். கோட்டா, பர்மிட், லைசென்ஸ் முதலியவைகள் அவனுக்கு வெகுசலமானக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்படியில்லாவிட்டால் இவ்வளவு குறுகிய காலத்துக்குள் அவன் புதுதில்லியில் இத்தனை பெரிய படாடோபமான மாளிகையை எழுப்பி யிருக்க முடியுமா? அல்லது இவ்வளவு அழகிய மோட்டார்தான் வாங்கியிருக்க முடியுமா? வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும் படியான அலங்கார

சாமான்கள் வாங்கித்தான் அவன் தன் வீட்டை இப்படி ஐகஜ்ஜோதியாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

ஆனால் கேசவனின் மனைவி கார்தா அளவுக்குச் சற்று அதிகமாகவே பருத்துப் போயிருந்தாள். ஏன் பருக்க மாட்டாள்? உண்ண நல்ல உணவும், உடுக்க நல்ல உடையும், கவலையற்ற சுக வாழ்வும் கிடைத்தால் ஒருத்தி ஏன் பருக்க மாட்டாள்? ஒரு வேலை வெட்டி கிடையாது. எப்பொழுதும் உட்கார்ந்தபடி அதிகாரம் செய்வதுதான் வேலை யென்றால், இன்னும் பருக்கலாமே? பருமனுக்குத் தேவையான சகல சாமக்கிரியைகளும் அவளுக்குக் கிடைத்திருந்தபொழுது அவள் அப்படிப் பருத்துப் போயிருந்ததில் ஆச்சரியப் படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? கேசவனுக்குக் கல்யாணம் ஆனபொழுது வதா ரொம்பவும் விவரம் தெரியாத சிறுமியாக இல்லை. பிள்ளைப் பிராயத்தைத் தாண்டி யெளவணப் பிராயத்தை அடைந்திருந்தாள். ஆயினும் அவளுடைய அங்க அவயவங்கள் அவ்வளவாக மலர்ச்சி பெற்று விகிசிக்கவில்லை. பார்ப்பதற்குச் சிறியவளாகவே காட்டி அளித்தாள். தாய் தந்தையரும் அவளைக் குழந்தையாகவே கருதி வந்தனர். இப்படிக்கருதி வந்ததனால்தான் அவர்களுடைய மனத்துக்கு அமைதி கிட்டி வந்தது.

குழந்தை பெரியவளாகி விட்டாளே என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டால் அப்புறம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுமே என்ற கவலை ஏற்பட்டு விடும் அல்லவா? அந்தக் கவலை ஏற்பட்டு விட்டால் அப்புறம் அமைதி கிட்டுவது ஏது?

கேசவனுக்குக் கல்யாணம் வெகு விமரிசையாக நடந்தது. இன்னும் வதாவுக்கு அந்தக் கல்யாணம் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. கல்யாணத்துக்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன்பாகவே, வீடு 'ஜே. ஜே' என்றிருந்தது. புடவை வியாபாரிகள் விதம் விதமான புடவைகளைக்கொண்டு வந்து போர் போலக் குவித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பரிசாரகர்கள் பக்ஷணங்கள் செய்வதற்காகவும், விருந்துகளுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காகவும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். நகைகள் செய்வதற்காகத் தட்டான்கள் தினம் விட்டிலேயே வந்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். கல்யாணத்துக்கு ஏழு நாட்கள் இருக்கும் பொழுதே பலமான விருந்துகள் ஆரம்பித்து விட்டன.

கல்யாணம் செய்து கொண்டே கேசவன் தன் மனைவியுடன் விட்ட

டிப் கிருஷ்ணப் பிரவேசத்துக்காகக் காலடி எடுத்து வைத்த பொழுது, புது மணத் தம்பதிகளை வரவேற்கும் கூட்டத்தில் லதா எல்லோருக்கும் முன்னால் முதல் வரிசையில் சின்று கொண்டிருந்தாள்.

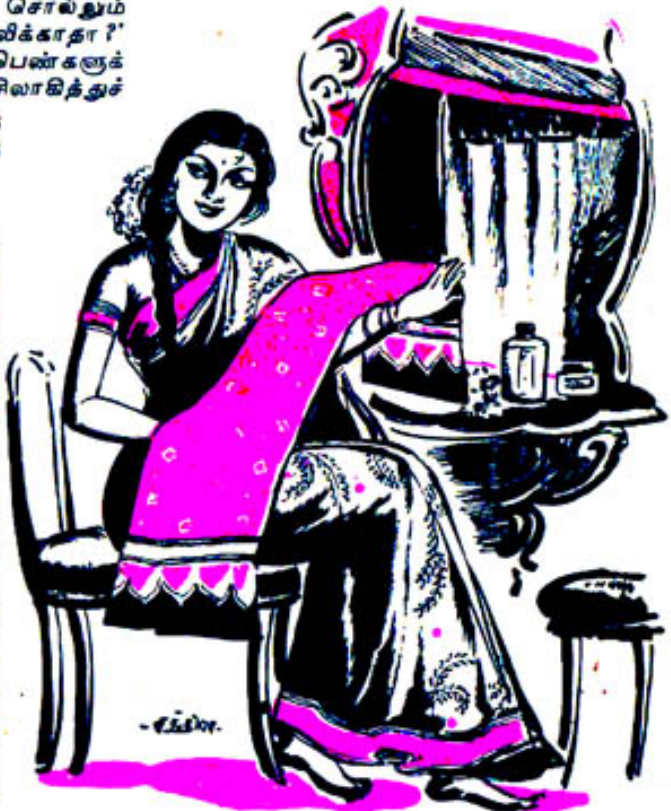
அப்பொழுது காந்தா மிகவும் அழகாக இருந்தாள். ஆனால் அவள் மனமும் ஸ்ரீமாயும் அலாதியாக இருந்தன. காந்தா பணக்காரக் குடும்பத்தில் பணக்காரத் தந்தைக்குப் பிறந்தவள் இவ்வளவு என்பதையும் அவளுடைய தந்தை சாதாரண சிலையில் உள்ளவர்தான் என்பதையும் லதா கேள்விப் பட்டிருந்தாள்.

அதனுடையோர் என்னவோ, காந்தா வருவோர் போவோர்களுக்கெல்லாம் தன் பெட்டிகளைத் திறந்து திறந்து காட்டித் தொடங்கி விடுவாள். அப்பப்பா! அவளிடம்தான் எத்தனை விதம் பட்டுப் புடவைகள்! எத்தனை விதம் விதமான ஐக்கெட்டுகள்! எத்தனை விதமான குட்டுகள்! பட்டில்தான் எத்தனை விதம்! பரூஸ் லீல்க், மைசூர் லீல்க், கொள்ளைகால் லீல்க், ஆரணி பட்டு என்று! 'இதற்கு என்ன விட? இதற்கு என்ன விட?' என்று வாய் ஓயாமல் சொல்வாள். மூத்து மாலைகளும், வைர மாலைகளும் வைத்திருந்த வெவ்வேட்டுப் பெட்டிகளைத் திறந்து மூடுவதற்கே அவளுக்குப் பொழுது சரியாக இருந்தது. எந்த எந்தக் கைவளையல்கள் எத்தனை எத்தனை பவுன்களில் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன? தன்னிடத்தில் எத்தனை எத்தனை விதமான மோதிரங்கள் இருக்கின்றன என்பதை யெல்லாம் சொல்லும் பொழுது 'அவளுக்கு வாய் வலிக்காதா?' என்று லதாவுக்குத் தோன்றும். பெண்களுக்குப் பிறந்த விட்டு வரிசையைச் சிலாகித்துச் சொல்லிக் கொள்வதில் அலாதித் திருப்தி அல்லவா? அதற்குக் காந்தா விதிவிலக்கு அல்லவே!

இன்று லதாவை அடையாளம் கண்டு கொள்வதில் காந்தாவுக்கு வெகு நேரம் பிடித்தது. ஆனால் அந்த நாட்களில் காந்தா அவளுக்குத்தான் தன் பொருள்களை எடுத்து எடுத்து அதிகமாகக் காட்டி வந்திருக்கிறாள். 'இந்த ஏழை விட்டுப் பெண்ணுக்கு இந்த மாநிரி நகைகளும், துணிமணிகளும் பொருள்களும் வேறு எங்கே காணக் கிடைக்கப்போகின்றன? இந்த ராஜபோகப் பொருள்களைக் காட்டிக் காட்டி இவள் மனத்திலே பொருமைத் தீயை வளர்த்து உள்ளத்தைச் சாம்பலாக்கி விடவேண்டும்' என்று ஒருவேளை காந்தா உள்ளூறத் திட்டம் போட்டுத்தான் இப்படிச் செய்து வந்தாளோ என்னவோ? யார் கண்டார்கள்? அந்த நாளில் லதாவும் தான்

என்ன? சும்மா யிருந்தாளா? காந்தாவின் கொடுக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு, அப்பப்பா! எவ்வளவு சுற்றியிருக்கிறாள்! கொஞ்சம் அவகாசம் கிடைத்து விட்டால் போதும்; காந்தாவைப் பார்க்க அவள் விட்டுக்கு ஓடி விடுவாள்! கேசவன் எங்கேயாவது வெளியே புறப்பட்டு விட்டான் என்று தெரிந்தால் காந்தாவின் அதைக்குள் காந்தாவுடனேயே தான் அவள் பழியாய்க் கிடப்பாள்!

மகா ராணியைப் போன்ற சுகபோகங்களில் ஊறித் திளைத்து வந்த காந்தா அவள் போகும்பொழுதெல்லாம் அநேகமாகக் கட்டி லீல்தான் மல்லாந்து கிடப்பாள். இப்போதையிலே, ஆனந்த வெறியிலே, சந்தோஷ மயக்கத்திலே மூழ்கிக் கிடந்த அவளுக்குத் தன்னைச் சரி செய்துகொள்ளச் சிறிது நேரம் பிடித்து விடும். இன்பத்தில் தேறித் திளைத்ததனால் ஏற்பட்ட ஆலஸ்யத்தில் அரைக் கண்களை மட்டும் திறந்தவாறு, 'வா, லதா! வா! 'இன்னும் இவள் எழுந்திருக்கவில்லையே! இன்னும் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாளே! இவள் என்ன பெண்?' என்று உனக்கு வியப்பாயிருக்கலாம். அப்படித்தானே?—என்ன சொல்வேனடி, லதா உன்னிடம்? நேற்றிலிருந்து ஐலதோவும் வேறு. உன் அண்ணா இருக்கிறாரா, அவர் என்னடா வென்றால், இப்பொழுதுதான் எழுந்து போயிருக்கிறார். அப்பா! ஒரு சிறிது மாவது என்னை விட்டு அகன்றால்தானே? என்னைப் பிரிந்து போவதென்றால், அவருக்கு

மனசே வரமாட்டேன் என்றிருது! 'எனக்கு ஜலதோஷம். 'இன்புருயன்ஸா'வா யிருந்தாலும் இருக்கலாம். என்னைத் தொடர்பிகள், இன்புருயன்ஸா ஒரு தொத்து நோய் என்று நான் எத்தனை சொல்லித்தான் என்ன? அவர் காதில் வாங்கிக் கொண்டால்தானே? என் அறைவழி வராதீர்கள் என்று நான் எத்தனைக் கெத்தனை தடுக்கிறேனோ, அத்தனைக் கத்தனை அவர் பிடிவாதம் அதிகரிக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன், சொல்லு!' என்பான் காந்தா.

இம்மாதிரிப் பேச்சுக்களைக் கேட்கக் கேட்கலதாவின் கண்களைக் கொண்டு போய் எங்கேயோ செருகும். அவளுக்கு இருதயத்துடிப்பு அதிகரித்து விடும். உடல் உரோமங்கள் சிவிர்த்துக் குத்திட்டு நிற்கும்.

லதா பாசுப்பதற்குச் சின்னவளாக இருந்தான் என்பதற்காக என்ன? அவளுக்கும் வயது பதினாறை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. உடல் வளர்ச்சி பெற வில்லையே ஒழிய உன்னம் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கி விட்டது. எனவே, அவளுடைய இருதயத்திலே இன்ப அலைகள் எழுந்து கொள்ளாமல் அடிப்பதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா?

இந்த உலகத்தில்தான் என்ன என்ன விசித்திரமான விஷயங்களும் செயல்களும் நடை

காந்தா:—இவ்வளவு நாழிகை யாதலாட்டியும் ஆடிய பேரி ரமணிக் குத் தூக்கம் வந்து விட்டபடியால், பேரியின் நாயாரே பேரியை இருப்பில் எடுத்துக் கொண்டு ஆட முன் வந்திருப்பதை தங்கள் எங்கோரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பீர்கள் என்று தம்புகிறேன்.

பெறுகின்றன? மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே எப்படி எப்படி யெல்லாம் விசித்திர விசித்திரமான தொடர்புகள் ஏற்படுகின்றன? கதை, கவிதை, நாவல் முதலிய வற்றில் நாம் சிற்சில வர்ணனைகளைக் காண்கிறோம் அல்லவா? பார்க்கப்போனால் அவை ஒரு விதத்தில் தெளிவற்றவை. ஆசிரியனால் உள்ளக்கிடக்கையைக் இருப்பதை எழுத்து வடிவில் வைக்க முடிவதில்லை. முயன்றாலும் பூர்ண வெற்றி கிட்டுவதில்லை. அவற்றையே ஒரு அறுபவசாலி சொன்னால், அதில் அவாதி யான ஆனந்தம் கிடைக்கிறது. அந்த ஆனந்த உணர்ச்சியில் உடல் புல்லரிக்கிறது; உன்னம் உலகை எய்துகிறது. இருதயத்தின் ஆழத்திலே என்ன என்னவோ இல்லாத இன்ப உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. திருடி வெண்ணெய் உண்பதில் ஏற்படும் ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஆனந்தம் அதில் கிடைக்கிறது. அதிகம் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதற்குச் சமமான ஆனந்த மாவது அவசியம் கிட்டத்தான் செய்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

அதே கட்டிலில் படுத்தவாறு காந்தா அவளிடம் எல்லா விஷயங்களையும் ஒன்றுகூட ஒளிக்காமல் சொல்வான். அப்பொழுது அவளுடைய கேசங்கள் கலைந்திருக்கும். முகத்தில் இங்கொன்று அங்கொன்றுக் குங்குமப் பொட்டுகள் சிதறியிருக்கும். படுக்கையில் மேல் விரிப்புச் சிற்சில இடங்களில் கருங்கி மடிந்திருக்கும். மிகவும் மெதுவான குரலில் காந்தா எல்லாவற்றையும் ரகசியமாகவும் விஸ்தாரமாகவும் சொல்லுவான். அன்றைய அன்றைய சிகழ்ச்சிகளைச் சிலர் தினக் குறிப்பில் குறித்து வைத்துக் கொண்டுவரு போல், ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் சிகழ்ந்த சிகழ்ச்சிகளை லதாவிடம் சொல்லாவிட்டால் காந்தாவுக்குத் தூக்கம் பிடிக்காது. அவற்றையெல்லாம் கேட்கும் பொழுது லதாவுக்குத் தன் உடலில் ஒரு மின்னொளி பாய்வது போலிருக்கும். உடனே அவள் எழுந்து நிற்க்பாள்.

"அட! இப்பொழுதுதானே வந்தாய்! அதற்குள் புறப்பட்டுவிட்டாயே! போகலாம், உட்காரு!" என்பான் காந்தா. எல்லா விஷயங்களையும் விட்டுச் சொல்ல முடியவில்லையே என்ற தாயம் அவள் குரலில் தொனிக்கும்.

"இல்லை, மன்னி! தொண்டை வறண்டு விட்டது. தண்ணீர் குடித்து விட்டு வருகிறேன்!" என்பான் லதா.

"எனக்கும் ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கொண்டு வா!" என்பான் காந்தா, ஒளி வீசும் தன் குறுப்புக் கண்களை ஒரு தடவை உருட்டி விட்டு. பிறகு, "அமிர்த்தத்துக்கு ஒப்பான இனிமை வாய்ந்த இந்தக் கதை மகாபாரதத்தின் பதினெட்டாவது பர்வத்துக்கு ஒப்பானது. கேட்டுக் கேட்டுக் களைத்துப் போய்விடுவாய். ஆனால் திளைக்கமாட்டாய்!" என்பான்.

அந் நாட்களில் லதாவுக்கும் காந்தாவின் அந்தக் கதையைக் கேட்கக் கேட்க இன்பம்

“எனக்கு ஸ்டேன்ஸ் சிகப்பு லேபிள் சுத்தமான காப்பியே வேண்டும்”

“நான் பல வருடங்க
சிகப்பு லேபிள் காப்பியை
உபயோகித் திருக்கிறேன்.
அது சிறந்தது என்று
எனக்குத் தெரியும். ஏனெ
ன்றும் அது சுத்தமான
காப்பி மேலும் அதிக
அளவு காப்பியை அளிக்
கிறது. அதன் விளைவாக,
அதைவிட உயர்ந்த காப்
பியை வாங்க முடியாது
என்று எனக்குத் தெரி
யும்.”

பல நாள் நறுமணம் மாறா
வண்ணம் காற்றுப்புகாத
பின்களில் அடைக்கப்பட்ட
சிகப்பு லேபிள் சுத்தமான
காப்பி உங்களுக்கு 1, 3, 7
ராத்தல் பின்களில் கிடைக்
கும். சிகப்பு லேபிள் சுத்த
மான காப்பியையே வற்பு
றுத்திக் கேளுங்கள்.

Stanes

சிகப்பு லேபிள் சுத்தமான காப்பி

தி யுனைடெட் காப்பி ஸப்ளை கம்பெனி லிட்.,
கோயம்புத்தூர், தென் இந்தியா. STC. 3871

மதராஸிற்கு ஏஜன்டுகள்:
மெளர்ஸ். விஸ்வம் பிரதர்ஸ்
12 & 13, சைனா பஜார்

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஏஜன்டுகள்:
மெளர்ஸ். ஆறுமுகம் & கோ.,
கார்நேஷன் கார்டன் லைன்ஸ், தெப்பகுளம் P. O.

ஊற்று எடுத்துப் பெருகி வந்தது. போதைப் பொருளை உபயோகிப்பவனின் அருகிலே போய் உட்கார்ந்து அவன் போதையில் உள்ளதிக் கொட்டுவதைக் கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? அதே போலத்தான் லதாவும் நாள் தவறினாலும் தவறலாம், காந்தாவைக் காணத் தவற மாட்டான். அவன் எதற்காக வந்து கொண்டிருந்தான்? காந்தா காட்டும் துணி மணிகளையும் ஆபரணங்களையும் பொருட்காட்சிப் பொருள்களைப் போல் பார்ப்பதற்காகவா? இல்லை, இல்லை. அதற்கும் ஆழத்தில் வேறு ஒரு காரணம் இருந்தது.

அவளிடம் நல்ல கேர்த்தியான துணிகள் இல்லை என்பது என்னவோ உண்மைதான். 'பளபள' வென்று கண்களைப் பறிக்கும் விலையுயர்ந்த ஆடைகள் அணிவதில் அப்படி என்ன பிரமாத சுகம் இருக்கிறது? அப்படியே அந்தச் சுகம் வேண்டும் என்றாலும் கற்பனைக் கண் கொண்டு கண்டு ரசித்து விடலாம். ஆனால் தாம்பத்திய சுகம் இருக்கிறதே! அது கற்பனைக்கும் எட்டாப் பொருளாக அல்லவா இருக்கிறது? என்னதான் கற்பனை செய்து பார்த்தாலும் அந்தச் சுகம் கிட்டுவதில்லையே!

வயது வந்த ஒரு பெண்ணின் ஆசைகளைக் கிண்டித் தூண்டி விட்டு, அதற்காக அவளைத் தவித்துத் தடிக்க விடுவதில் காந்தா என்ன சுகத்தைக் கண்டாளோ? யாருக்கு என்ன தெரியும்?

* * *
அதற்குப் பிறகு நடந்த ஒரு சம்பவம் லதாவைக் காந்தாவின் வீட்டு வாசற்படி மிதிக்க வொட்டாமல் செய்து விட்டது.

இன்று அதை நினைத்தாலும் லதாவை வெட்கம் பிடுங்கித் தின்கிறது. என்சான் உடம்பும் கூனிக் குறுகி ஒரு சாணிகி விடுவது போலிருக்கிறது.

அவளுக்கு இன்று நடந்தது போலவே அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவம் இன்னும் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது.

அன்றொரு நாள் மாலை நேரத்தில் அவள் கேசவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். அன்று ஏதோ விசேஷம். எல்லோரும் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தில் யாரோ, "கேசவனின் மனைவியைக் காணாமோ! அவன் எங்கே போய்விட்டான்?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"கேசவனின் மனைவியா? அவள் தன்னுடைய அறையில் இருக்கிறாள். இன்று கேசவன் எங்கேயும் வெளியில் போகவில்லை. தலைவலியாம். அதனால் தன் அறையிலேயே படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்" என்று தூரத்து உறவில் கேசவனுக்குச் சிற்றண்டையாக வேண்டிய ஒரு அம்மான் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு எல்லோரும் உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டனர்.

அதைக் கேட்ட லதா என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ, என்னவோ! யாரிடமும் ஏதும் சொல்லாமல் அந்தக் கும்பலிலிருந்து மெதுவாக நழுவிவிட்டாள். உள்ளத்திலே ஒரு ஊறல் எடுத்தது. மனத்திலே ஒரு விசித்திர ஆசை தோன்றியது. கண்களால் பார்க்கும் ஆனந்தம் காதால் கேட்பதில் ஏது? எவ்வளவுதான் காதால் கேட்டாலும் கண்களால் பார்ப்பதுபோல் ஆகுமா? (தொடரும்)

உலகமகா காவியங்களிலேயே சிறந்த காவியமாக விளங்கி வருவது வால்டீர் ராமாயணம். எத்தனை முறை கேட்டாலும் உவமை குன்றாத இனிகாரம். திருநெல் திருவையாறு பிரம்ம ஸ்ரீ அண்ணாசாமி பாகவதர் அவர்கள் படித்தவர்களும், பாசரர்களும், பக்தர்களும் பரவசம் அடையும்படி மிக உயர்ந்த முறையில் ஹரிகதா காலோசையும் செய்து வருகிறார்கள்.

சென்னை மயிலாப்பூர் ரவீக ரஞ்சனி சபையில் உமாசி நாற்பது தினங்களுக்கான நடந்து வந்த ஸ்ரீ அண்ணாசாமி பாகவதரின் ஹரிகதா காலோசையும் சென்ற நாளாம் தேதி ராம பட்டாசிரிசேகர வைபவத்துடன் முடிந்தது. இவ் வைபவத்துக்குத் தலைமை வகித்த 'நரித்து' பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியர் ஸ்ரீ ரகுநாத ஸ்வாமி அவர்கள் ஸ்ரீ அண்ணாசாமி பாகவதரின் ஹரிகதா காலோசைப்பதின் உயர்வை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசினார்.

இப்படி சென்னை மக்கள் மகிழ்ந்து அனுபவித்த ஹரிகதா காலோசைப்பதைக் கும்பகோணம் வாசிகளும் கேட்டு ஆனந்திப்பதற்கு ஸ்ரீ கோவிந்தசாமி முப்பனார் அவர்களும், செம்மங்குடி ஸ்ரீ பஞ்சாபகேசு ஸ்வாமி முதலான இதர பல பிரமுகர்களும்

எற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீ முப்பனார் அவர்களின் பங்களாசாலியே ஸ்ரீ அண்ணாசாமி பாகவதரின் ஹரிகதா காலோசையும் மார்ச் 23-ந் தேதி ஸ்ரீ ராம நாம நவமி புண்ணிய தினத்தன்று ஆரம்பமாகப் போகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கும்பகோணத்து ரவீகர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

உ ங் க ள்

குழந்தைகள் எளிதில்

சோர்வடைகின்றனரா?

சாதாரண ஆரோக்கியமான குழந்தைகள் ஒடி ஆட லிரும்பும். இதனால் அவர்களின் சக்தி நிரந்தரமாக செலவடைகிறது. அன்றாடம் செலவாகும் சக்தியை ஈடு செய்து வளர்ச்சி தர சாதாரண உணவு போதுமானதல்ல. குழந்தைகள் கறுகறுப்பின்றி வாட்டமுற்றிருந்தால் அவர்களின் போஷணைக் குறைவை நிவர்த்திக்க, அவர்களுக்கு புஷ்டியான, ஜீரணமாகக்கூடிய அதிகப்படியான போஷணை தேவை. குளி மிகுந்த ஓவல்டின் கறுகறுப்பையும் வலிமையையும் அளிக்கும். பழுத்த பார்மிலாட்ட, ஆடை

நிரம்பிய கத்தமான பசும்பால், சிறந்த கொக்கோ, இயற்கையான பாஸ்பேடைடுகள், பி & டி விடமின்கள், சேர்ந்து, அது உன்னத குடும்ப உணவு பானமாக விளங்குகிறது. போஷணைத்தன்மை விடுங்கள்.

விநியோகஸ்தர்கள் :

கிராமம் ஸ்டிரேடிங் கோ. (இந்திய) லீட்.

ஓ வ ல் டி ன்

உறுதியான வலிமையான வளர்ச்சிக்கு !

காணி நிலம் போதும்

ஏ. பார்த்தசாரதி

“காணி நிலம் வேண்டும்” என்று பாரதி உண்மை; காணி நிலம் போதும் அற்புதங்கள் நிகழ்த்த. அத்தகைய அற்புதம்தான் திராட்சைப் பழச் சாகுபடி. இந்திய நாட்டிலே மிகச் சிறந்த பழங்களாகக் கருதப்படுவது மா, பலா, வாழை. இவைதான் இந்தியாவில் முப்பழம் எனப்படும். ஆயல் நாடுகளில் இருந்து இங்கு கொண்டுவந்து பயிர் செய்யப்பட்ட பல்வேறு பழங்களில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது திராட்சைப் பழம்.

இத்தகைய சிறந்த பழத்தை நம் நாட்டில் ஏன் பரந்த அளவில் உற்பத்தி செய்யக் கூடாது? சிறிது கவனம் செலுத்தி முயற்சி செய்தால் ஏராளமான திராட்சைப் பழங்கள் உற்பத்தி செய்து அவ்வாற்தான் செல்வத்தைக் குவித்து விடலாம்.

திராட்சை எங்கு அதிகமாகப் பயிராடுவது என்று தெரிந்து கொள்வோம். போர்த்துகல், பிரான்ஸ், மத்தியதரைக் கடல் பகுதிகள், மத்திய மிழக்கு நாடுகள், மத்தியதரைக் கடல் பகுதிகள் சிதோஷ்ணமுள்ள நாடுகள் ஆகிய பிரதேசங்களில் பெருமளவில் பயிர் செய்து பழங்கள் வற்றலாகவும், சசங்களாகவும் தயாரித்து உலகத்தின் பல நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்து ஏராளமான வரபத்தை அடைகிறார்கள்.

நம் இந்திய நாட்டிலே பம்பாய் ராஜ்யத்தில் சில இடங்களிலும் சென்னை ராஜ்யத்தில் சில இடங்களிலும், மது அண்டை நாடான பாசிஸ் தானிலும் கொஞ்சம் சாகுபடி செய்கிறார்கள். சென்னை ராஜ்யத்தில் மதுரை ஜில்லாவிலும் திருச்சி ஜில்லாவிலும் சேலம் ஜில்லாவில் கிருஷ்ண விரியலும் கோவை ஜில்லாவிலும் மிகக் குறைவாகவும் ராயல சீமாவில் அனந்தப்பூர் ஜில்லாவில் பெறுகொண்டாவிலும் பெங்களூரிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாகுபடி செய்கிறார்கள்.

இப்படி பழத்தில் எத்தனை வகை யிருக்கிறது? அதில் எது மது ராஜ்யத்தின் சாகுபடிக்கு வாயக் காணது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? மது நாட்டில் பன்னிரண்டு விதமான ஜாதிகள் பயிர் செய்யப் படுகின்றன. ஆனால் ஆயல் நாடுகளில் சுமார் நூற்பது விதமான ஜாதிகள் பயிர் செய்கிறார்கள். இதில் மது தயாரிக்கச் சில ஜாதிகள், வத்தல் தயாரிக்கச் சில ஜாதிகள், சசங்கள் தயாரிக்கச் சில ஜாதிகள் பயிர் செய்யப் படுகின்றன. மது நாட்டில் உள்ள பன்னிரண்டு ஜாதிகளில் வியாபார சீதியில் பெருமளவில் பயிர் செய்யப்படுவது பச்சைத் திராட்சை. ஆங்கூர் (ஒரு விதைபுள்ளது), சில் மில், (விதையிலாதது), கருப்பு அல்லது நீலம் ஆகிய நான்குமாகும். இதில் பச்சைத் திராட்சை புளிப்புள்ளது. விசு மலிவு, ஏராளமான மகசூலைக் கொடுப்பது. வியாபாரத்திற்கேற்ற பழம். ஆங்கூர் ஒரு விதைபுள்ளது, குடும்பெரியது, இனிப்புள்ளது, விசு அதிகமுள்ளது. ஆனால் குறைந்த மகசூலைத்தான் கொடுக்கிறது. இது வியாபார முறையில் சாகுபடி செய்ய வாயக்குள்ளதல்ல. இது மிகக் குறைந்த அளவில்தான் பயிரிடப்படுகிறது. சில்மில் (விதையிலாதது) மிகுந்த இனிப்புள்ளது. மார்க்கட்டில் நல்ல விசுக்கு வீற் கப்படுகிறது. ஆனால் மகசூல் மிகக் குறைவு. ஏன்?

நட்ட முதல் வருடத்தில் முதல் தடவையாக மகசூல் கொடுத்து விட்டுப் பின் பலன் கொடுக்காமலே வெறும் கொடியாக இருந்து விடுகிறது. இது சாகுபடிக்கே வாயக்கற்றது. கருப்பு அல்லது நீலம் பழம் இனிப்பும் சுவையுள்ளதாகவும் இருந்தாலும்கூட சுமாரான மகசூல்தான் கொடுக்கிறது.

என் அறுபவத்தில் உலகத்தில் வேறு எத்தப் பயிர் சாகுபடி செய்தாலும் இவ்வளவு வருமானம் கிடைக்காது என்பதைத் தெரிந்து கூறுகிறேன்.

சாகுபடி முறை

நீசம்:—சுவந்த செந்நிலம். ஜல்லி கலந்த சிவப்பு நிலம், மணல் கலந்ததும் வெங்கை கலந்துள்ளது மான செந்நிலம் சிறந்தது. கருப்பு வண்டல், சதுப்பு நிலம் ஏற்றதல்ல, கருமண்ணில் கொடியின் தூல் போன்ற மெல்லிய வேர்கள் பரவாது.

நோடினம்:—95 டிசீரிக்கு மேல் 100 டிசீரி சிதோஷ்ணம் மிக நல்லது. சினை வெட்டிய உடனே கொடி அரும்பும் காலத்தில் நல்ல வெய்யில் வேண்டும். அதிக மழை பெய்து சரம் கட்டும் இடங்கள் ஏற்றதல்ல. அதிக பெயி் பெய்தால் நோய்கள் தாங்கும். ஆகையால் உஷ்ணமுள்ள இடங்களில் கள்ளுக வளரும். மழை குறைவாகப் பெய்யும் இடங்களில் கள்ளுக வளரும்.

அதிகக் காற்று மிகக் கெடுதி செய்கிறது. பூ மலர்ந்து கொடியில் பிஞ்சாக மாறும் பொழுது பலமான காற்று அடித்தால் பூ உதிர்ந்தும் பிஞ்சுகள் உதிர்ந்தும், மகசூல் இல்லாமல் போய்விடும்.

தண்ணீர்:—செம்மண் பூமியின் தண்ணீர் கொஞ்சம் அதிகமாகவும் கொஞ்சம் சரம் கட்டும் பூமியாயின் கொஞ்சம் குறைவாகவும் தேவை. தண்ணீர் உப்பில்லாததும் நல்ல சுவையுள்ளதாகவும் அவசியம் இருக்க வேண்டும்.

நிலம் தயாரிக்கும் முறை

சீத்திரை வைகாசி மாதங்களில் பெய்யும் மழைகளுக்கு நாம் இப்பயிர் செய்யக் கருதும் நிலத்தை கள்ளுக நான்கு முறைகள் தொடர்ச்சியாக உழுது புல், பூண்டுகள் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். பிறகு அக்டோபர் 12 அடிக்கு ஒரு குழி வீதம் மூன்று அடி ஆழம், மூன்று அடி அகலம், மூன்று அடி நீள முள்ளதாக வெட்ட வேண்டும். 1 வரிசை வெட்டி முடிக்கவுடன் அடுத்த வரிசை 19 அடி தூரம் இடை வெளி விட்டுக் குழிகள் வெட்ட வேண்டும். அல்லது மூன்று அடி அகலம் மூன்று அடி ஆழமுள்ள நீண்ட அகழி வெட்ட வேண்டும். அடுத்த அகழி 18 அடி இடை வெளி விட்டு வெட்டவேண்டும். இப்படி வெட்டுவதின் அந்தம் என்னவென்றால் 1 கொடி பட்டும் பரப்பளவு (19 அடி X 12 அடி) = 216 சதுர அடி பரப்பளவுக்குக் குறைவாகவும் இருக்க வேண்டும். கொடி நட்ட மூன்று ஆண்டிலே இத்தப் பரப்பளவுக்குக் கொடி பட்டிந்து விடும்.

உதாரணம்:—குழிகளில் கட்டவுக்கு மூன்றை பச்சைக் கொள்ளிளி ஒரு வரிசை, செடி ஒரு வரிசை யாகப் பரப்புவது வேண்டும். அதன்மேல் மூலும்படி மண் இரண்டாவது வரிசை. பின் மூன்றாவது வரிசை எலும்புத் தூள் அரை வீற்ற கடை கனம்.

குடி விடுப்பவர்:—என்ன ளர்! விட்டு வாடகையைத் திடீரென்று உயர்த்தி விட்டீரே!
 விட்டுக்காரர்:—ஐயன் ளல் வழியாகப் பாரும். அதோதேரே அந்தப் பரக்கில் ரேடியோக் கம்பம் புதைத்துவிட்டார்கள். நேர்வெள? இவ்வசமூயம் பாட்டுக் கச்சேரி வேட்டகாரம் என்று தினைந்து விட்டீரே?

காலாவது வரிசை மண். பின் ஐந்தாவது வரிசை யாக மாட்டெரு. ஆறாவது வரிசையாக மண். பின் ஏழாவது வரிசையாக எலும்புத் தூள். ஆக இப்படியே 12 வரிசைகளில் மூன்று வரிசை கொள்கிறீர் மூன்று வரிசை எலும்புத்தூள், மூன்று வரிசை மாட்டெரு, மூன்று வரிசை மண் ஆக ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகப் போட்டு நிரப்பிக் குழிகளை மூடிவிடலாம். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் உள்ள குழிகளுக்கு மூன்று வண்டி. கொள்கிறீர், 449 ராத்தல் எலும்புத் தூள், 75 வண்டி. மாட்டெரு பிடிக்கும். இவைகளை நிரப்பி, நிலத்தைச் சமன் செய்து குழிகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டு வள்கு மக்கச் செய்ய வேண்டும். ஈப்பறி மாதங்களில் பெய்யும் மழைக்குக் குழிகளில் போட்ட எரு, தழை, எலும்புத் தூள், வள்கு அமுலி மண்ணகிவிடும். பிறகு கொடிகளை நடவு செய்து வளரும் பொழுது சல்பேட் ஆப் அம்மோனியா கால் ராத்தல் வீதம் 50 முதல் 60 ராத்தல் இரண்டு தடவைகளில் போட வேண்டும். கொடிகளை வெட்டியவுடன் அவ்வது அதற்கு மூன் அம்மோனியம் பால்பேட் கால் ராத்தல் ஒரு கொடிக்குப் போடவேண்டும். இதை விடக் கொடி முத்திரிக்கு நல்ல உரம் போட முடியாத என்று என் அதுபவத்தில் கண்டுள்ளேன். வருஷத்தில் இரு போக சாகுபடியாதலால் முதற் பவனுக்கும் பின் இரண்டாவது போகத்தில் கிளை வெட்டுக்கு மூன்றை எருவிட வேண்டும். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் கிளை வெட்டுக்கு மூன்றை ஒரு ஏக்கருக்குப் பச்சைக் கொள்கிறீர் இரண்டு வண்டி வீதம் கொடியின் ஆறு அடி சுற்றளவுக்கு ஒரு அடி தூரம் கொடியின்கீழ் தள்ளி ஒரு அடி ஆழம் வெட்டி அதில் போடவேண்டும். அதன் மேல்மண் போட்டு மூட வேண்டும். பருவத்தில் மார்கழி மாத கிளை வெட்டுக்கு மூன்றை அதே மாதிரியாக ஏக்கருக்கு 100 முதல் 120 வண்டி வரைவில் நல்ல மக்கிய மாட்டெருவாகப் போட்டு வரவேண்டும். இதுவே நல்ல உரமாகும்.

பதியங்கள் தயாரித்தல்

பதியம் போட்டு நடுவதுதான் நிறைந்தது. பதியக் கூடைகள் ஒரு அடி கீழம் அரை அடி அகலம் உள்ளதாக மூங்கில் கூடைகள் பின்வி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஏக்கருக்கு வேண்டிய பதியங்கள் தயாரிக்கச் சுமார் 250 கூடைகள் போடும். ஆனால் குச்சிகளை அப்படியே குழிகளில் போட்டால் அதற்குச் சுமார் இரண்டு மாதங்கள் வரையில் தண்ணீர் விடவேண்டும். தவிர, பாதிக்குச்சிகள் பட்டுப் போகும். ஆகையால் பதியக் கூடைகளுக்குக் கொஞ்சம் செலவாயினும் பதியம் போடும் முறையே சிலாக்கியமானது. நல்ல வளர்ச்சி யுடைய ஐந்து வருடம் சென்ற கொடிகள் உள்ள தோட்டத்தில் வள்கு முதிர்ந்த முத்துக்கள் கணுக்களில் உள்ள கொடிகளை ஐந்து கணுவள்ள தாக வெட்டிக்கொண்டு வர வேண்டும். இப்படி வெட்டும்பொழுதும், எப்பொழுதும், கணுவக்கு ஒரு அங்குலம் தள்ளி வெட்ட வேண்டும். ஏனெனில் கணுவக்குப் பக்கத்திலேயே வெட்டுவதால், அப்பாகம் வறண்டு கணுவும் வறண்டு போகும். பின்பு அக்கொடிகளை மயில்துத்தம் கண்ணம்பு தண்ணீர் கலந்த கலவை உள்ள குறைந்த சத விநிதம் (போர்டோ மிக்சர்) காலமக்கைள் 550 அவ்வது DDT. கலந்த தண்ணீர் இவைகளில் முக்கி எடுக்க வேண்டும். எதற்கென்றால் போர்டோ மிக்ஸரில் முக்குவதால் பூஞ்சாளை நோய் அழிந்து விடும். காலமக்கைளில் முக்குவதால் பூழ் பூக்கள் குச்சிகளைச் சேதப்படுத்தாது. பின்னர் பதியக் கூடைகளில் கொள்கிறீர், அமுலிய எருவை மண்ணுடன் கலந்து நிரப்பி மூன்று கூடைகள் கொண்ட வரிசைகளாக வைக்க வேண்டும். கூடைகளுக்கு அடியில் மணல் அரை அடி கனத்துக்கு வள்கு பரப்பி மேடைமாதிரி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி மணல் போடுவதால் கூடைகளைக் கரையாள் அரிப்பினின்றும் காப்பாற்றலாம். கரையாள் பதியக் குச்சியை அரித்து விடும். ஒரு கூடைக்கு இரண்டு குச்சிகள் வீதம் இரண்டு கணுக்கள் மண்ணில் அமுலி யிருக்கும்படி கூடைகளில் வைத்துத் தினம் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். டிசம்பர், 30 அவ்வது ஜனவரி முதல் தேதி குச்சிகளைப் பதியக் கூடைகளில் போட்டால் சுமார் பதினைந்து நாட்களில் அரும்புகள் கட்டிக் கணுக்களில் முத்துக்கள் உடைந்து துளிகள் தெரியும். ஒரு மாதத்துக்குள் வள்கு துளிர் விட்டு முக்கால் அடி வளரும். இதில் மூன்று கணுக்களில் வளரும் துளிகளில் ஒரு துளி ருக்கு மாதிரிம் விட்டு மற்றதை எடுத்துவிட்டால் ஒரே துளிர்வுடன் கொடி வள்கு திரண்டு வளரும். சுமார் ஐன்றரை மாதத்தில் ஒன்றரை அடி வளர்ந்து விடும். அப்பொழுது செடி கன்றுக வேர் பிடித்து விட்டது என்று அறியலாம்.

பந்தல் அமைக்கும் முறை

எட்டில் - எட்டில் நடவு முறை : பந்தலுக்கு எல்லாக் கால்களையும் விட கிழுவைக் கால்கள் நடுவது தான் நல்லது. ஜனவரி மாதம் பதியம் போடும் பொழுதே கால்கள் தயாரித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மலங்கிழுவை, மாங்கிழுவை இது மலைகளில் ஏராளமாக உள்ளது. இது எந்த நிலத்திலும், மழை குறைவாக இருந்தாலும் தண்ணீர் குறைவாக இருந்தாலும் வள்கு வளரக் கூடியது. ஒரு தடவை வேர் பிடித்தால் சிக்கிரம் அழியாது. இதன் வேர்கள் அதிக தூரம் பரவித் திராட்சைக் கொடியின் வளர்ச்சியைப் பாதிப்பதில்லை.

கிணையைக் கால்சன் ஆறு அடிக்கு ஒரு கால் வீதம் நடவு போட வேண்டும். கால்கள் அகழிகள் அல்லது குழிகளின் விளம்பில் வராமல் 12 அடி தள்ளி யிருக்கும்படியாகப் போட்டால் கால்களின் வேர்கள் கொடியின் வேர்களைப் பாதிக்காது. கால்களின் உயரம் 6 அடியும் கணம் இரண்டரை அங்குலமும் இருக்க வேண்டும். கடும்பொழுது பூமியில் கால்கள் ஒன்றரை அடி குழியில் பதிந்து இருக்க வேண்டும். கால்களின் உச்சியில் கல்ல கவுளியிருக்கவேண்டும். கவுளி வளைகளைத் தாங்கும் சக்தியுடையதாக இருக்க வேண்டும். கால்களை வெட்டிக் கொண்டு வரும் பொழுது காயங்கள் ஏற்படாமல் இருந்தால் பின்னால் கால்கள் வறண்டு போகச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படாது. கால்கள் நடவுடன் தண்ணீர் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் ஊற்றி வரவேண்டும். சுமார் மூன்று மாதங்களில் கால்கள் நன்றாக வேர் பிடித்துக் கவுளியில் துளிர்கள் இரண்டு அடி தூரம் வளர்ந்து வந்து விடும். பிறகு பந்தல் போடலாம்.

வளை: 12 அடி அல்லது 14 அடியுள்ள கரோன இரண்டரை அங்குல கனமுள்ள அகத்தி வளைகள் போடலாம். ஆனால் அவை சீக்கிரம் கால சீலையால் பாதிக்கப் பட்டுப் புழுவேறி அழிந்து விடும். ஆகையால் தேக்கு வளைகள் போடலாம். மேலும் திராட்சை சுமார் 30 முப்பது ஆண்டுகள் வரை பலன் கொடுக்கக் கூடியது. தேக்கு வளை நீண்ட காலம் போடாமல் இருக்கும்.

பாய்பூக் குச்சிகள்: இவை மலைகளில் ஏராளமாக கிடைக்கிறது. இவை வளைகளின் மேல் குறுக் காகவும் செடுகிலும் பரப்பப்படுவன. இவைகள் பல ஐாநிகளாக இருக்கின்றன. பொதுவாக களூந்து, பாலை, வீரால் எனப்படுகின்றன. இதை வரிச்சிக் குச்சிகள் என்று சொல்லுவார்கள். பந்தலில் குச்சிகளை ஒரு அடி அல்லது ஒன்றரை அடி தூரத்துக் கொன்றாக ஒழுங்காகக் கட்டி விட வேண்டும்.

பதயங்களைக் குழியில் தூதல்: நடவு போடச் சிறந்த காலம் பங்குனி மாதம் பதினைந்து தேதி (மாசி மாதக் கடைசி) என்று சொல்லலாம். அச் சமயத்தில் மழை கிடைத்தால் கல்லது. மழையில்தான் பெய்தல் நடவு போடுவதற்கு எட்டு காட்களுக்கு முன்னர் இரண்டு தடவை குழிக்குத் தண்ணீர் விட்டுக் குழிகள் உள்ள இடத்தில் நன்றாக கொத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர் நடவு போடுவதற்கு இரண்டு காட்களுக்கு முன்னர் ஒரு தடவை தண்ணீர் விடவேண்டும். நடவு செய்வதற்கு முதல் நாள் குழிகளின் கடுவே ஒரு அடி ஆழம் ஆறு ஆங்குலம் அகலம் உள்ள சிறு குழிகளாக எடுத்த வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மறுநாள் மாலை வெய்யில் குறையும் பொழுது பதியக் கூடைகளை எடுத்துப் பக்கங்களில் அறுத்து மண் சரியாமல் அப்படியே அச்சிறிய குழிகளில் பொருத்தி வைத்து அதன் மேல் மண் போட்டுப் பின் தண்ணீர் குடங்களில் ஊற்றுவதுதான் கல்லது. செடி நடவு செய்த பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் கரையால் பிடித்திருக்கிறதா என்று ஒவ்வொரு செடியையும் அடியில் பார்த்து வேண்டும். வேப்பம் புண்ணுக்கைக் கொஞ்சம் செடியின் அடியில் வைத்தால் கரையானும் பிடிப்பதில்லை; எருமுகிறது.

தண்ணீர் தீயல் முறை:— செடி நட்பின்னர், எட்டு காட்களுக்குச் செடிக்கு இரண்டு டூடம் வீதம் தண்ணீர் விட வேண்டும். 16 அல்லது 20 நாட்கள் செடி வேர் பிடித்து விடும். செடி நட்பு எட்டாவது நாள் தண்ணீர் விடலாம். பாத்திகள் பிடித்துச் செடிகள் உள்ள வரிசைக

ளுக்கு மாத்திரம் விட வேண்டும். ஈரம் கட்டாத பூமியின் ஐந்து காளைக்கு ஒரு தடவையும் ஈரம் கட்டும் பூமியின் வாரம் ஒரு முறையும் செடி நட்புவிருத்து பத்து மாதங்கள் தவறாமல் விட வேண்டும். களை வெட்டுக்கு ஒன்றரை மாதம் களுக்கு முன்னர் கொடி காபீந்து போகத் தண்ணீர் விடக் கூடாது. களை வெட்டுக்குப் பின் வெட்டிய ஐந்தாவது நாள் அதற்குப் பின் பழம் அறுவடை செய்யும் வரையில் ஐந்து காளைக்கு ஒரு முறை தண்ணீர் விட வேண்டும்.

களை வெட்டு: கொடி கட்ட பின்னர் வேர் பிடிக்கும் வரையில் களை வெட்டு செய்யக் கூடாது. செடி வேர் பிடித்து பிறகு ஒவ்வொரு தடவை தண்ணீர் விட்டவுடன் ஈரம் காயும் பொழுதே களை வெட்ட வேண்டும். இம்மாதிரியாக கொடி களை வெட்ட வேண்டிய வரையில் ஐந்து தடவை களை வெடுக்கலாம். களை வெட்டுக்குப் பின்னர் ஒரு மாதம் சென்ற பிறகு இரண்டு தடவைகள் களை வெடுக்கலாம். புல் புண்ணுகள் அநிகம் இருந்தால் அதிக தடவைகள் களை வெடுக்க வேண்டும்.

செடி வாய்ப்பு முறை: இச் சாகுபடியில் இனிதப் பாகமே மிக முக்கியமாக தெரிந்து கொண்டு செய்ய வேண்டியதாகும். திராட்சைக் கொடி பொதுவானதுக் கொண்டு வரும் சபாவமுள்ளது. ஆகையால் அதன் வளர்ச்சியைச் செயற்கையில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். கொடியின் ஒரு பாகத்தில் நன்றாகக் காய்த்து மறு பாகத்தில் காய்ப்பு இல்லாமலும் கொடி ஒரு களைப் பக்கம் நன்றாக வளர்ந்தும் மறுபக்கம் வளராமலும் போகும். காரணம் என்னவென்றால் கொடியிலுள்ள தண்டில் இருக்கும் ரசங்கள் ஒரே பக்கம் போவதினால் கொடியின் வளர்ச்சி, காய்க்கும் சக்தி எல்லாம் ஒரு பக்கத்திலே மட்டும் அதிகமாகிறது. ஆகையால் கொடியைக் கட்டுப் படுத்தவது அனுபவப்

"அதேசாக பாக்கு கெட்பதற்கு மரத்து மேலே இருக்கும் போதா வரவேணும்?"

"தீங்கள் மரத்து மேலே இருப்பதாக விட்டிடிச் சொன்னார்கள். எந்த மரம் என்று சொல்லவில்லை. என்ன மரத்தினையும் ஏந்தி தேடிவிட்டு வந்திருக்கிறேன்"

Advt

பட்ட ஆட்களைக் கொண்டு செய்வது அவசியம். இதை எழுதி விளக்குவதை விட தேரில் பார்த்து அறிந்து கொள்ளுவது நல்லது.

கீழவெட்டு: கீழவெட்டு சருணமறிந்து செய்யா விடில் கொடி காயக்காது. இதற்கு நல்ல பழக்கமும் அறுபவமும் தேவை. கீழவெட்டுக்குத் தவாராகும் கொடி இரண்டரை அடி நீளமுள்ளது. கண்ணகத் திரண்டு முத்துக்கள் தெரியும் கணுக்கள் உள்ளது. காப்புக் கொடிகளில் இலை உதிர்ந்துவிடும். கீழவெட்டு வருஷத்தில் நவம்பர் கடைசியில் அல்லது டிசம்பர் கடைசியில் ஒரு தடவையும் ஜூன் முதலிலும் வெட்டுவது காலமாக இங்கு இருக்கிறது. இதில் கோடைவெட்டு ஆயின் ஜூன் மாதத்திலும் பருவமாயின் மார்ச்சியிலும் வருகிறது. கோடை வெட்டில் ஐந்து கணுக்களும் பருவமாயின் காண்கு கணுக்களும் விட்டு வெட்டவேண்டும். முதிர்ந்த கொடிகளில் ஐந்து கணுக்கள் விட்டுக் கீழவெட்டு செய்யவேண்டும். முதல் வருடம் கீழவெட்டுக்கு மிகக் குறைந்த கொடிகள் தான் இருக்கும். கீழவெட்டில் தவறுகள் தேர்ந்தால் மகசூலைப் பாதிக்கும்.

கீழவெட்டுப்பீச: முதல் கீழவெட்டு ஆண்பிறகு ஒரு அவசியமில்லை. கீழவெட்டு முடிந்தவுடன் வெட்டப்பட்ட கொடிகளில்வெட்டு வாயிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக உதிரும். மூன்று நாட்கள் இப்படி உதிர்ந்த பிறகு பிசின் கட்டித் தண்ணீர் அடைக்கும். காலாவது நாள் உடனே தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும். வெட்டியவுடன் தண்ணீர் அம்மாதிரி சொட்டுச் சொட்டாக விழும்பொழுது தண்ணீர் பாய்ச்சினால் கொடி தண்ணீரை இழுத்துக் கொடியில் உள்ள காய்ப்பதற்கு வேண்டிய புதிதாக இழக்கப்பட்ட சக்தை யெல்லாம் கீழே விழுவதன் மூலம் இழந்து விடும். ஏழு எட்டு தினங்களில் முத்துக்கள் திரண்டு பஞ்சுபோல் தெரியும். அக்காலத்தில் தான் இதன் கொடிய விரோதிகளான வண்டுகள் படையெடுக்கும். இது பார்வைக்கு மிகச் சிறியது. இது முத்துக்களில் உள்ள பஞ்சைக்குடைய அரும்புகளைத் துளித்து விடும். இதை மருத்து அடித்து அழிக்க வேண்டும். கீழவெட்டிய பதிலீளந்தாவது நாள் பூக்களுடன் அரும்புகள் கண்ணகத் துளிர்விட்டு ஆறு அங்குலம் வளர்த்து விடும். அப்பொழுதே அப்போகத்திய மகசூலைக் களைக்கிடவாரம். கொடியில் கீழவெட்டிய ஒரு மாதத்தில் துளிர்கள் 12 கணுவுள்ளதாகவும் இரண்டு அடி தூரம் வளர்க்குது விடும். இப்படி வளர்க்குது புதுக்கொடியில் இரண்டு பூக்கள் இருக்கும். சில சமயம் மூன்றாம் இருக்கும். சில சமயம் ஒன்று இருக்கும். இப்புதுக் கொடியின் துளியில் எள் அளவுள்ள அரும்பைத் தேக்குதல் வேண்டும். இப்புதுச் செய்தவுடன் கீளைக் கொடியின் வளர்ச்சி தடைப்பட்டு கொடி திரண்டு வளர்க்குது சத்தெல்லாம் பூவிற்துப் போகும். பின் கணுக்களால் அரும்பு கட்டும். கட்டிய அரும்புகள் மூன்று அங்குலம் வளர்க்குதுவெட்டு கின்னி எடுத்துவிட வேண்டும். பின் கொடியில் பூ பழமாகும் வரையில் கன்கு வளர்க்குது கொடி முற்றும். கொடி கட்ட பிறகு 15வது மாதத்தின் கடைசி நாளில் பழம் பழுத்து அறுவடை செய்யலாம்.

அறுவடையும் அறுவடைக்குப் பின்னும்: அறுவடைக் காலங்களில் காக்கை, குருவி, அணில், நரி முதலியவைகளால் பழத்திற்குச் சேதமேற்படாமல் அவ்வபாயத்தினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டும். பழங்கள் கண்ணகப் பழுத்த பிறகே அறுவடை செய்ய வேண்டும். குலைகளில் உள்ள அழகைகள், சேர்த்தைகளைச் சிறு கத்தரிக்கோல் கொண்டு வெட்டிச்

கத்தர்ப்படுத்திப் பாணிகளில் அடைத்து முடி விந்பணக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

அறுவடை மூடித்தட்டல்: கொடிகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவதை நிறுத்தி ஒன்றரை மாதம் கன்கு காய விட்டு முற்ற விடவேண்டும். பின்னர் கீளைக் கொடிகளில் உள்ள சோடைக் கொடிகள், முற்றாத பச்சைக்கொடிகள் இவைகளை வெட்டி விட்டுக் கீளைக் கொடி கண்ணகப் பந்தையில் கட்டிவிட வேண்டும்.

தேய் தேயுதல்: பூக்கள்: அதை அழிக்கும் விதம்: சாம்பல் தேயல். இது சாம்பல் புத்த மாதிரி கொடியின் கீளைக் கொடிகள், இலைகள், பூக்கள், அரும்புகள் முதலிய எல்லாவற்றிலும் தாக்கிப் பரவக் கூடியது. இது மட்டும் மந்தாரமும் உள்ள நாட்களில் அதிகமாகும். மழைக் காலத்தில் பனிக் காலத்தில் அதிகம் தோன்றும். இதம் காசவே, மாதம் ஒருமுறை போர்டோ மிக்சர் (மயின்றுத்தம், கண்ணம்பூ, தண்ணீர் கலவை) தெளிக்க வேண்டும்.

செய்வடை பூக்கள் தேயல்: இவைகளும் இலைகளிலும் கொடியிலும் தோன்றிக் கொடியை அழித்துவிடும். இதற்கும் போர்டோ மிக்சர் என்ற மருந்தையே தெளிக்க வேண்டும்.

கூடல் தேயல்: இது மழைக் காலத்திலும் பனிக் காலத்திலும் தோன்றி இலை, கொடி இவ்வகளைத் தாக்கிக் குவி அழிக்கிறது. இதற்கும் போர்டோ மிக்சர் அடிக்க வேண்டும்.

பேச: இது இலைகளின் பின்னால் இருந்து கொண்டு இலைகளின் சாறை உறிஞ்சி இலைகளை உதிர்ச் செய்யும். இதற்குப் புறவாயிலையைத் தண்ணீரில் ஊற வைத்துத் தெளித்துப் போக்கலாம்.

பேசப்பூசி: இது கொடிகளைத் துளி செய்து சாறை உறிஞ்சிவிடுவதால் அக் கொடிகள் வறண்டு போகும். இதைப் பார்த்துப் பிடிக்க வேண்டும்.

மூத்தி வண்டு: இது கீழவெட்டிய பிறகு முட்டைகள் திரண்டுபிடுங்க உடையும்பொழுது அதைத் தாக்கிப் பிடுங்களைக் குடைந்து அரும்புகளைத் தின்றுவிடும். ஒரே நாளில் எல்லா அரும்புகளையும் அழித்து விடும். இது கொடிய விரோதி. இதற்கு கானமக்களை 550, டி. டி. டி. இவைகளைத் தண்ணீரில் கலந்து அடித்து வண்டுகள் அடிபொரு கொல்லப்படுகின்றன.

இனி திராட்சை ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் சாகுபடி செய்ய ஆகும் கொள் முதல் செலவு.

வருஷம் ஒன்றுக்குக் கொடிகளைப் பராமரிக்க ஆகும் செலவு (இரு போகங்களும் சேர்ந்து) 1,200 ரூபாய் ஆகும். வருஷத்துக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு சுமார் 7,000 முதல் 8,000 ரூ. வரையில் கிடைக்கும். திராட்சைக் கொடி நடவு செய்த மூன்று ஆண்டுகளில் ரூ 7000 வரபத்துடன் ஒரு அழகான தோட்டமும் சாகுபடி செய்யும் விவசாயி அடைகிறார்.

இத்தகைய அருமையான சாகுபடிக்கு அரசாங்கம் நல்ல உதவி அளிக்க வேண்டும்.

ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் பச்சை திராட்சைப் பயிர் செய்தால் 3 ஆண்டுகளுக்கு மேல் 15 ஆண்டுகள் அல்லது 20 ஆண்டுகள் வரையில் சுமார் ரூ 7000 வீதம் வருஷம் ஒன்றுக்குக் கிடைக்கிறது. ஐந்து பேர் உள்ள குடும்பத்திற்கு 50 சென்ட் நிலத்தில் பயிர் செய்யப்பட்ட திராட்சைப் பந்தையில் கிடைக்கும் வருமானம் நல்ல செனகரியங்களுடன் சக்தோஷமாக வாழப் போதும் என்பதை மதரை லில்லாசில் உள்ள பல திராமங்களுக்கு இன்றும் சென்றால் பார்க்கலாம். ஆண்டவன் அளித்த இந்த அற்புதக் களியை எவ்வோரும் உண்டு களிக்க எங்கும் திராட்சைக் கொடியைப் பயிர் செய்ய முயற்சி செய்வீராக!

சிறப்பான போல்டிங் காமிராக்கள்

... மிதமான விலைகளில்

இதேர் இவை இன்றைய மிகப்பிரசித் தமான மடக்குக் காமிராக்கள்-இதில் ஆச்சரியமென்ன! உபயோகிக்க எளி தாகவும், கைதேர்ந்த ரகம் படங்கள் எடுப்பதாகவும் இருந்தும் இவற்றின் விலைகள் அமெச்சூர் போட்டோக்காரர் களின் சக்திக்கு அடங்கியதாகவேயுள் ளன. இச்சிறப்பு மிக்க 'பிரெனனி' காமிராக்களை உங்கள் கோடக் வியா பாரியிடம் இன்றே போல்ப்பாருங்கள்!

விலை: 20 ரூபாய்
'பிரெனனி' காமிராக்கள்

பிரதி ரகம் 'கோடக்' 820 பிரிமி தும் $2\frac{1}{2} \times 3\frac{1}{2}$ " அளவில் எட்டு ஆம்பம்-சைம் படங்கள் எடுக்கலாம். f/8.3 வெள்ளை மாடலாகக் கொண்டு (படத்தைப் பார்க்கவும்) ஈரங்கடி அருவிக்குத் தந்திரமான போர்ட் ரேட்டர்கள் எடுக்க முடியும். ஐட்ட ருடன் ப்ளாஷ் இணைப்பு வசதியு லுண்டு. நான்கு மிதமான டைம் எக்ஸ்போஷர் வசதியிருக்கிறது. அதன் விலைக்கு அரிப மதிப்புடைய அற்புதமான காமிரா!

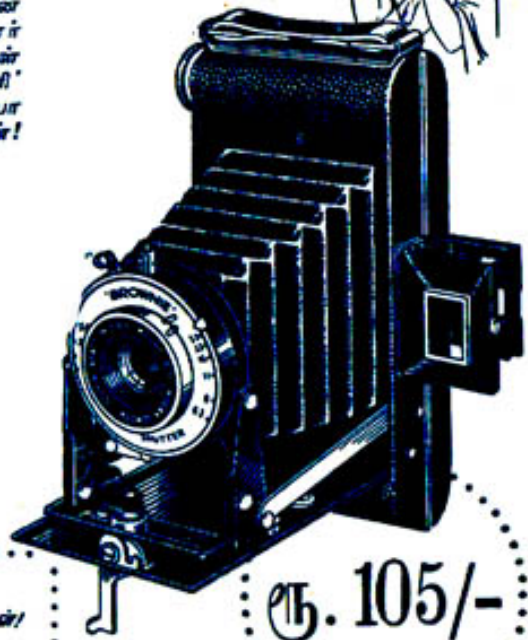
ஒவ்வொரு தினமும்.... சிறப்பான வகுப்புகள் எடுக்க அதிக சந்திப்புகள்!

பிரகாசமான அம்மை மங்கிய

வெளிச்சத்தீம்: மாற்றியமைக்கக்கூடிய துவாரமூலம் வெள்ளை இருப்பின் வெளி சைம் எப்படியிருந்தாலும் கண்டுக் காண் போஷ் கோடுக்க சாத்தியமாகும். f/8.3 மாடலாகக் கொண்டு வீட்டினுள் ஐண்டைவருவிக்குடும் கண்ண வெளிச்சத் தில் ன்றுப்புகள்கூட எடுக்கலாம்.

சிறப்பான செயல் படங்கள்: அதி துரி தமாக இயங்கும்-ஐட்டர் இருப்பினால், அசையும் உருவங்களை தெளிவாகப் படம் பிடிக்க உதவிகரமாக இருக்கும். சிவ்ளிய வுக்தினைக் கையாண்டால் மிக துரித மாக அசையும் உருவங்களைக் கூட படம் பிடித்து விடலாம்.

இரவு ன்றுப்புகள் கூட: வீட்டினுள் அல்லது இரவு வேளையில் அற்புதமான குறும்பு படங்கள் எடுக்க இது மலி வான ப்ளாஷ் பப்புகளை உபயோகிப்புக ள். குர்வ வெளிச்சத்திற்கு ஒப்பான இவ்வெளிச்சத்தைக் கொண்டு ன்றுப் ஷர்ட் ஆளும்கூட, 'ஒயர் ப்ளாஷ்' மூலையில் எடுத்தாலும் சரி, வீட்டினுள் படம் பிடிப்பது வெளிவே எடுப்பது போன்றது கையாடலில் இருக்கிறது.

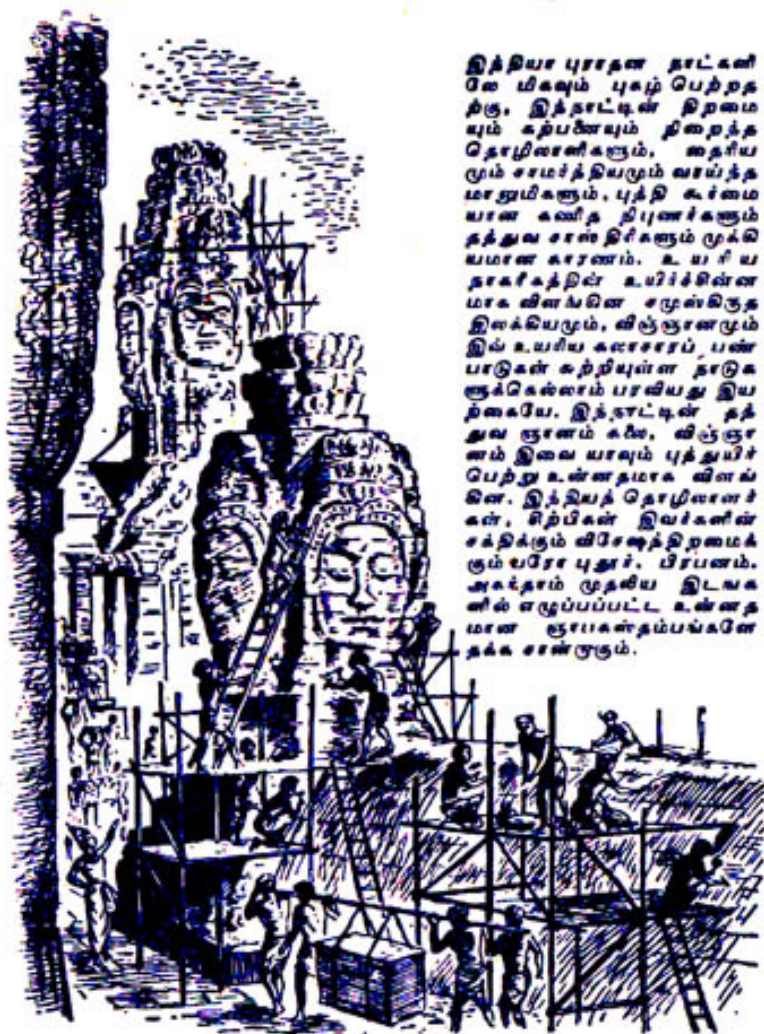
ரூ. 105/-

மெனிக்கல் வென்ஸ் மர்டல்
ஒரு பாக்ஸ் காமிராவைப் போன்றே எளிதாக உபயோகிக்கலாம். போக்ஸ் செயல்படுத்தவேண்டிய வேறுசெய்ய வேண்டிய அருவிக்குமிடம். கையமாக மட்டும் கைக்கடக்கமாக எடுத்துச் செய் ளலாம். ரூ. 88/-

இரண்டு மாடல்களுக்கும் தோல் கேஸ் ரூ. 8/12

இவ்விலைகளில் மிதமான வரி சேர்த்து

கோடக் வீட்
(இவ்வொத்திலும் இணைக்கப் பெற்றது)
பம்பாய்
கங்கத்தா
டி.வி.
மதராஸ்

இந்தியா புராதன நாட்களிலே மிகவும் புகழ் பெற்றதற்கு, இத்தாட்டின் நிறமையும் கற்பனையும் நிறைந்த தொழிலாளிகளும், தைரியமும் சாமர்த்தியமும் வாய்ந்த மாணவிகளும், புத்தி கூர்மையான கணித நிபுணர்களும் தத்துவ சாஸ்திரிகளும் முக்கியமான காரணம். உயரிய நாகரீகத்தின் உயிர்க்கின்னமாக விளங்கின சமுஸ்கிருத இலக்கியமும், விஞ்ஞானமும் இம் உயரிய கலாசாரப் பண்பாடுகள் கற்றியுள்ள நாடுகளுக்கெல்லாம் பரவியது இயற்கையே. இத்தாட்டின் தத்துவ ஞானம் கலை, விஞ்ஞானம் இவை யாவும் புத்துயிர் பெற்று உன்னதமாக விளங்கின. இந்தியத் தொழிலாளர்கள், சிற்பிகள் இயக்களின் சக்திக்கும் விசேஷத்திறமைக்கும் பரதேச புத்தர், பிரபலம். அகத்தாம் முதலிய இடங்களில் எழுப்பப்பட்ட உன்னதமான ஞானகந்தம்பங்களே தக்க சான்றாகும்.

தற்சமயம் நம் நாட்டின் நம் நோக்கங்களும் பண்பாடுகளும் உலகத்தின் பண்பாடுகளில் பரவி வருகின்றன. தொழில் துறையில் மிகப் பெரிய திட்டங்கள் உலகத்தின் கவனத்தைப் பெற்று நமக்கு ஏராளமான புகழையும் அளித்து வருகின்றன. இவ்விந்திய மறுமலர்ச்சியில் டாடா எஃகு ஓர் இன்றியமையாத பொருள்.

தி டாடா அயரன் & ஸ்டீல் கம்பனி லிமிடெட்

அவள் குறை என்ன?

விஜய்

நீல நிற வாலிலிருந்து ஒரு தாரகை பளிர் என்று உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அது மெதுவாக, படிப்படியாகக் கீழே அதிர்ந்து விழுவதை ஒரு நிமிடம் நின்று கவனித்தேன்.

கண்ணை அயர்வு இழந்தது. உடல் முழுவதும் சோர்ந்திருந்தது. உன்னத்திலும் ஏதோ அசதி.

ஜன்னலருகில் நின்று கொண்டே இருத்தேன். உடலிலிருந்து உயிர் பறப்பதுபோல இருந்தது. எங்கோ, மேலே, மேலே எட்டாத வெளியிலே உணர்வு மிதந்தது.

'சில்'லென்ற காற்று முகத்திலே வீசிற்று. முகம் விழுவு மோலானதாகவும் அடுத்த வினாடியே முகத்தைப் பனிவால் அறுக்கும் கொடுக்க தென்றலாகவும் அது மாறியது.

ஜன்னலை மூடப் போனேன்.

ஒரு மெல்லிய கரம் என் கையைப் பற்றி இழுத்தது. நிரும்பினேன். சியாமா, —அவந்தான் என் மனைவி நின்று கொண்டிருந்தான்.

"நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?" என்றேன்.

அவள் மெல்லச் சிரித்தாள். பிறகு "குழந்தை எழுந்த விட்டால்.....!" என்றாள்.

"ஊர்ச் சலியனைத்தான் விடக்கு வாங்கி வைத்திருக்கிறாயே" என்றேன்.

அவள் முகத்தில் துயரம் படர்ந்தது.

"கோபித்துக் கொள்ளாதே. விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். நீ தூங்காமல் இப்படியே அலட்டிக் கொண்டிருந்தால், காளைக்கு நீயும், அவனைப் போல் ஆள்பத்திரிக்கு....."

எனக்கு அப்படி ஒன்றும் வராது என்று சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பிலே, வழக்கமாக உள்ள கலகலப்பு இல்லை. சோர்வு நிறைந்திருந்தது.

"அப்பாடா....." என்று ஒரு முறை நீண்ட பெரு மூச்சு விட்டேன்.

"என்ன சியாமா! ரமணி சாத்திரி முழுவதும் தூங்குவானா, அல்லது மறுபடியும் கச்சேரியைத் தொடர்ந்து விடுவானா!" என்றேன்.

"கேலி செய்தது போதும். எனக்கென்ன தெரியும்! ஏதோ பாவம் நினைச்சாப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. என்றுதானே அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்" என்றாள்.

"ஐயோ, பாவம்" என்று கேலி செய்தேன்.

சேரம் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. எங்கள் வீட்டுப் பெரிய கடியாரம், 'டன்' என்று ஒலித்தது. இரவு மணி ஒன்று.

"நேற்று இந்தமாதிரி நடக்கும் என்று யார் நினைத்திருப்பார்கள்!" என்று 'பாரதக் கதையை' ஆரம்பித்தாள் அவள்.

"எந்த மாதிரி!" என்று வேண்டுகோலோடு கேட்டு வைத்தேன்.

"சாமர்த்தியமாய் பேசுகிறதாக நினைப்பு. அது இருக்கட்டும். ஆள்பத்திரியிலிருந்து ரமணியின் அம்மாவை என்னைக்கு அறுப்புவார்கள்!"

"என்றைக்குச் சொஸ்தமாவிறதோ அன்றைக்கு. அல்லது இவ்வலகை விட்டே ஒரேயடியாக.....!"

சியாமாவின் புதுவம் மேலே செரிந்தது; உடல் சிலிர்த்தது. "என்ன இது அபசருணம் மாதிரி!" என்று கடிந்து கொண்டாள் அவள்.

அவள் முன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள விரும்பாதவன்போல, "அபசருணம் நடக்கலாம். பேச மாத்திரம் கூடாதோ!" என்றாள்.

"நேற்று இரவு ஒரு கனாக் கண்டேன்" என்று தொடங்கினாள் அவள். சியாமாவுக்குக் கனவுகளில் அபார நம்பிக்கை.

"என்ன கனவு!" என்று கேட்டு வைத்தேன்.

"பாருங்கோ, வானம் செக்கச் செவ்வென்று ஒளிமயமாக இருந்தது. நான் ஒரு அழகான மண்டபத்திலே நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஒரு சுமங்கலி, நான் போய் வருகிறேன் என்று சொன்னாள். அவள் முகத்திலே அற்புகமான ஒளி வீசியது" என்றாள்.

அவள் கனவைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், என் மனம் வேறு எங்கோ பாய்ந்து விட்டது.

"சரி, போய்ப் படுப்போம்" என்றேன்.

அவள் அன்று புதிதாக எங்கள் வீட்டில் அமைக்கப்பட்ட தூளிக் குப்பகத்தில், ஒரு பாயில் சாய்ந்தாள். நான் படுத்தேன் ஆனால், தூக்கம் வரவில்லை. தூளியைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்து குழந்தையைப் பற்றிய சித்தனை என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. அந்தக் குழந்தையின் எதிர் காலம் எப்படி நினைவிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ! இரண்டே வயது நிரம்பிய அந்தக் குழந்தைக்குக் கூட எத்தனை கஷ்டங்கள்! எத்தனை துன்பங்கள்!

அதைக்குள் பாய்ந்த நிலவின் மங்கிய ஒளியிலே, அந்தக் குழந்தையின் கால்கள் அசைந்தன. ஓசை செய்யாமல் சியாமா எழுந்து நின்று கவனித்தாள். குழந்தை அழாமல் இருக்கவே மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று மத்தியானம் ரமணியின் தாயார் முழக்கடையில் சறுக்கி விழுகிறதால் மண்டையில் மரண காயமாம். நான் காரியாலயத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வருவதற்குள் கதையின் 'முதல்' பகுதி முடிந்த விட்டது. சியாமாவே அந்தப் பெண்

"இந்த வீட்டு எழுமான் யாருங்க?"
"ஓ, அப்பா! அந்த விஷயத்தைத் தான் நானும் என் மனைவியும் பேசி முடிவு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்!"

னின் புருஷனுடைய காரியாலயத்துக்குச் செறி சொல்லி அனுப்பி விட்டு, அவன் வந்தவுடன் அந்தப் பெண்ணைத் தடுத்த பாதுகாப்புடன் ஆள்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அனுப்புடன் நிரம்பிய எனக்கு அவளுடைய ப்படப்பில் பங்கு கொள்ளும் ஆர்வம் அனு வளவும் இருக்கவில்லை. ஆனால், அவன் ரமணியைத் தூங்க வைக்கப் படாத பாடுபட்டு, என் தூக்கத்தைக் கலைத்து அவன் தூக்கத்தையும் கலைத்துக் கொண்ட பிரறதான், பிரச்சியின் 'முழு' உருவமும் என் மூன் வழிந்து நின்றது.

ரமணியனுடைய தரபாருக்குத் திடீரென விபத்து ஏற்பட்டதைக்கூட நான் ஆர்ச்சரியமாகக் கருதவில்லை. ஆனால் ரமணிக்கு இந்த இக்கட்டான நிலையிலே காப்பாற்ற சியாமா கிடைத்தானே, அதைத்தான் நான் வியந்தேன்.

இருள் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பொழுது புலரும் தருணத்தில், தூக்கம் வந்தது. நெடுநேரம் தூங்கி விட்டேன். ரமணியின் அழகைதான், 'பூபானம்' பாடி என்னை எழுப்பியது. படுத்தபடியே, "சியாமா," என்று அழைத்தேன். பறில் கிடைக்கவில்லை. ரமணியின் அழகை விழிப்புக்கு விழிப்பு. பெரிதாக வளர்ந்தது. போர்வையை உதறித் தள்ளி விட்டுச் சமையலறைக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே ரமணி உட்கார்ந்து 'ஸ்வரம்' பாடிக்கொண்டிருந்தான். அடுப்பில் 'டிகாஷன்' கொடுத்திட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ரமணியின் அழகை சமீகம் முடியா நிரூத்தது.

"நிறுத்துடா" என்று அடங்கிப் போட்டேன். அவன் பயந்து கொண்டு இன்னும் பெரிதாக அழ ஆரம்பித்தான். அவனைத் தூக்கப் போனேன். கையைமும் காலைமும் உதைத்துக் கொண்டு அடம்

பிடித்தான். அதற்குள் சியாமா வந்து விட்டான். அவனைக் கண்டதும், அழகை மாயமாக மறைத்தது. என்னைக் காட்டி ஏதோ சொன்னான்.

"கீழும், உன் செல்லப் பிள்ளையும் எப்படியாவது போங்கள்" என்று 'வாழ்த்தி' விட்டு, பல் தேய்க்கப் போய் விட்டேன்.

பல் தேய்த்து விட்டுத் திரும்பும் பொழுது ரமணி பால் குடித்துக்

கொண்டிருந்தான். அவன் சியாமா சொன்னபடியெல்லாம் கேட்டு அதன்படியே நடந்தது எனக்கு ஒரு மகத்தான அதிசயமாகத் தோன்றியது. அந்தச் சமயத்தில், "ஸார்!" என்று குரல் கேட்டது. வெளியே வந்தேன். ரமணியின் தகப்பனர் கந்தரம் நின்று கொண்டிருந்தார். "ஓ, கீழ்க்கள வாரணங்கள்!" என்று அவரை உள்ளே அழைத்து வந்தேன். சியாமா அவருக்கும் ஒரு டம்னரில் காபிகொண்டு வந்து வைத்தான்.

"இப்ப எப்படி இருக்கு!" என்று சியாமா கந்தரத்தைக் கேட்டான்.

"நேற்று அடிபட்ட பிரறகு, இன்னும் கீணவு வரவில்லை, என்னமோ நாலைந்து ஊழிகள் போட்டிருக்கிறார்கள்" என்றார் கந்தரம். அவர் குரலில் ஏதோ அசாதாரணமான விரக்தி தொனித்தது.

"இன்று காலை இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள்" என்று சியாமா. அவர் தலையை ஆட்டினார். ஆமோதித்ததாகவும் தெரியவில்லை. மறுத்ததாகவும் தோன்றவில்லை.

காப்பியைக் குடித்த பிரறகு வராதாவுக்கு வந்தோம். நான் ஈரிசேரில் சாய்ந்து கொண்டேன். அவர் ஒரு நாற்காலியில் அடக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டார். குழந்தை ரமணி சியாமாவடமிருந்து வருவதற்கு விரும்பவில்லை.

கந்தரத்தைப் பார்த்தேன். கண்கள் சிவந்திருந்தன. தலை கலைத்து நின்றுருந்தது. "ருனிக் கிரிக்கார!" என்று கேட்டேன்.

"வேண்டாம்!" என்று மறுத்து விட்டார்.

சிறிது நேரம் எங்களிடையே அமைதி நிலவிற்று. ஒருதரம் கணத்துக் கொண்டு அவர் மெதுவாகப் பேசத் தொடங்கினார்.

"நாம் விரும்புவதைக் கட்டாயம் அடைவோம்" என்பது உண்மையானால், அவன் விரும்பியதை அடைந்து விட்டான்."

"என்ன புதிர் போடுவீர்கள்!" என்றேன்.

"புதிர்வல்ல, ஸார்! வாழ்க்கைப் புதிர்விலே ஒரு உண்மைச் சம்பவம்" என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் வாயை மூடிக் கொண்டார்.

"உங்கள் மனைவி சாலை விரும்பினார்களா!" என்று பேச்சைத் தூண்டினேன்.

"அது பெரிசு கதை ஸார், கதை!" என்று நிதானமாகத் தொடங்கினார்.

"இவ்வறம் என்பது இன்பப் பூங்கா, நிருமணம் இப்பூங்காவின் நறவுகோல் என்று நான் எண்ணிய காலம் உண்டு. ஆனால், இவ்வறம் நல்லறமாக விளங்குவது ஒரு சிலருக்குத்தான். முக்கால் வாசிப் பேருக்கு அது கரகமாகத்தான் இருக்கிறது.

"என் மனைவி வாழ்க்கையில் எதையோ விரும்பினாள். இன்றுவரை அவளுடைய மனத்தைப் பூரணமாக அறிய என்னால் முடியவில்லை. அவளுடைய அழகத்தான மெளனம், என்னைக் கொல்லிறது. கொன்றது என்று சொல்வதென்றும், ஏனோ, அவள் இனிப் பிறைத்து வர மாட்டாள் என்று என் இருதயம் அவுறுிறது.

"அவள், எனக்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிகளில் ஒன்றைக்கூடவிட்டு வைக்கவில்லை. ரமணியையும் எனக்குத் தந்திருக்கிறாள். இருந்தும், அவள் விருப்பம் என்ன என்று என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் குறை என்ன என்று தெரிந்தால்தானே அதைத் தீர்த்து வைக்க முடியும்!"

"எவ்வளவோ தடவை, என் காதில் விழ, 'சாவே வர்' என்று அழைத்திருக்கிறான். இதோ அவன் அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள யமன் வந்து விட்டான்!"

"அவன் இறக்கு முன்னராவது, அவன் எதை விரும்பினான்! என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்."

"ஆனால்..... இது; கடைசி வரைக்கும், விடுவீக்கப்படாத புதிராகவே போய் விடப்போகிறது!" என்று அவர் ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். எவ்வளவு யரியாமல் என் கெஞ்சம் ஒரு எதிர்ப்புச்சு விட்டது.

"வேலீர் தயாராயிருக்கிறது. குளிக்க வாங்கோ" என்று சியாமா அழைத்தாள். அன்று வந்த தின சரிவை அவரிடம் கொடுத்து

விட்டுக் குளிக்கச் சென்றேன். சியாமா தன்னீர் விளாவிக்க கொண்டிருக்கும் பொழுது, கந்தரம் சொன்னதை அவரிடம் சொன்னேன். கண்களை மலர விழ்த்து "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை" என்று தொடங்கினேன். "இவருக்கு எதைப் பற்றிக் கேட்டாலும் சந்தேகம் வருமாம். யோசிக்காமல், பட்டபண்ணு எதையாவது சொல்லி வைப்பாராம்" என்று சொன்னேன்.

இது என் உள்ளத்தில் கந்தரத்தைப் பற்றிய புது ஆராய்ச்சி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தது.

கந்தரம் குளிக்கவில்லை. எனக்கும் காரியாலயத்துக்கு நேரமாய் விட்டபடியால் சியாமா இங்கு போட்டான். சாப்பிடும் பொழுது, ஒன்றும் பேசக் கூடக்கூடவில்லை. சாப்பிட்டவுடன், சியாமா ஒரு டிபன் பாத்ரீர்த்தில் சிறிது சாப்பாடு கலந்து வைத்துச் கந்தரத்தில் கொடுத்தாள். அவர் முகத்திலே நன்று ஒளி வீசியது.

கந்தரம் வேலை செய்யும் இடம், என் காரியாலயத்துக்கு அருகில்தான் இருந்தது. இருந்தும், தினசரி அவர் முன்னாலேயே போய் விடுவது வழக்கம். அன்று முதல் தடவையாக நானும் அவரும் சேர்ந்து நடத்தோம்.

"பரஸ்பரம் நம்பிக்கை இருந்தால், இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழத் தடையாயிருக்காது" என்று பேச்சைத் தொடங்கினேன். என் சீனைவில் சியாமா கந்தரத்தை சந்தேகப் போயாகத் திரித்த உருவம் தேய்க்கிக் கிடந்தது. கந்தரத்தின் முகத்தில் கேள்விக்குறி விகளித்தது. "நம்பிக்கை என்பதற்கு என்ன பொருள் கொள்வீர்கள்!" என்று கேட்டார். "ஒருவர் தூய்மையில் மற்றவர் நம்பிக்கை வைத்தல், அனுவசிய அசீக்தர்ப்புக் கேள்விகளால் மனத்தை வீணாகக் குழம்பிக்கொள்ளாதிருத்தல்" என்றேன்.

கந்தரத்தின் முகத்தில் ஒரு புன்னகைபிறந்தது.

நிற்செயலாக ஏற்பட்ட விபத்து என்று நாங்கள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த ஒரு காரியத்துக்குக் காரண காரியம் கற்பித்த ஒரு கும்பிலிப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். காரியாலயத்தில் அன்று வேலை அதிகம் இருக்கவில்லை. ஆகையால் சித்திக்க ஒய்வும் இருந்தது. விஷய

மும் இருந்தது. கந்தரத்தின் குடும்பத்தில் தலையிட்டு ஏதாவது சமாதானம் செய்ய முடியுமா என்பதை ஆராயத் தொடங்கினேன்.

வறுமையால் ஒரு பவனை கந்தரத்தின் மீது அவன் மனைவிக்கு வெறுப்பு இருக்குமோ! ஆடல், பாடல் களுக்கு அதிகம் செலவழிக்கக் கந்தரத்தால் முடியாது தான். ஆனால், அன்பு மட்டும் இருந்தால், எந்தக் குறையும் நீதவாசி விடுமே!

கந்தரம் எனக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரராக வாய்த்த நாளிலிருந்து ஒரு காளாவது அவர்கள் வீட்டில் இரைச்சல் கேட்டதில்லை. அவர் மனைவி வெளியே வந்து நான் பார்த்த தில்லை. ரமணியைத் தினந்தோறும் சாயந்திரம் சியாமா

கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பார். நான் காரியாலயத்திலிருந்து திரும்புவதற்கும், அவள் ரமணியைக் கொண்டுபோய் அவன் வீட்டில் விடுவதற்கும், சரிசாக இருக்கும்.

நான் கந்தரம் தம்பதிகளின் வாழ்க்கையைப் பற்றி மிக உயர்வாக எண்ணியிருந்தேன். ஏழைகளாக இருந்தாலும் எளிய வாழ்க்கையில் எவ்வளவு அமைதியாகக் காலம் கடத்துகிறார்கள் என்று!

ஆனால்.....!

எரிமலை அழுவதிக் கிடக்கும் பொழுது, மேலே வேறும் மன்தான் நமது கண்களுக்குப் புலப்படும். ஆனால் உள் ஓலத்தை யார் கேட்டிருக்கிறார்கள்!

* * *

மீது, வீட்டுக்குப் போகுமுன் ஆஸ்பத்திரியில் நுழைந்தேன். நல்ல வேளை, சியாமா ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருந்தாள். "ஃ இங்கு எப்பொழுது வந்தாய்!" என்று கேட்கத் தோன்றியது. ஆனால், கேட்கவில்லை.

சியாமா பிளாஸ்டிக் காப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தாள். பிளாஸ்டிக் மூடியில் காப்பியை ஊற்றி எனக்கும் கொடுக்க வந்தாள். ஆஸ்பத்திரி மருத்து வாசனையில் காப்பி சாப்பிட எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

"இவளை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகிறீர்களா!" என்று கேட்டான்.

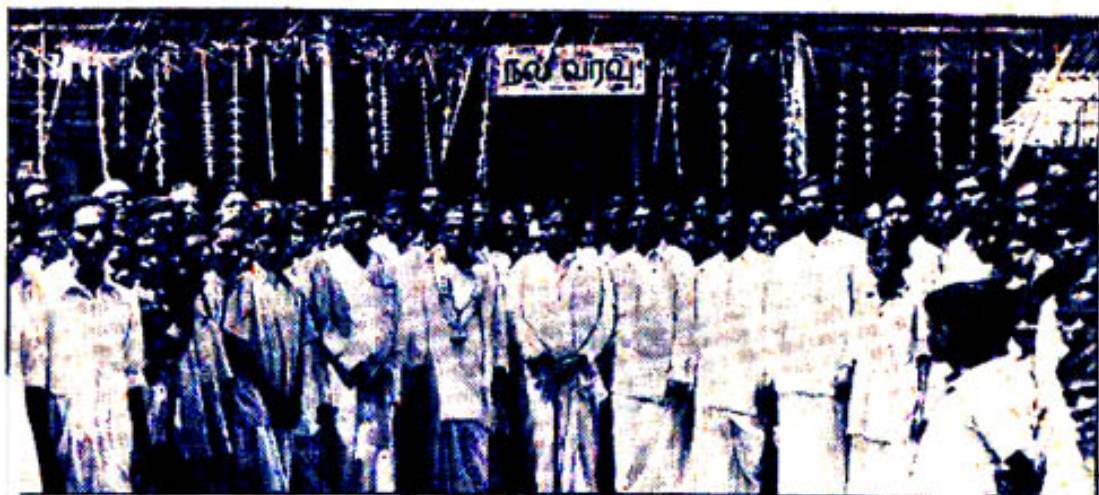
நான் அவளைக் கடுமையாகப் பார்த்தேன்.

"இ...ன்...று...மா!" என் குரலிலே ஒரு அசாதாரண வேகம். மனத்திலே போராட்டம், தூக்க மின்றி இன்னொரு இவா!

சியாமா பயந்துபோனாள். பேசாமல் உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் கந்தரத்தின் மனைவி படுத்திருந்த இடத்துக்குப் போய் விட்டான்.

நோயாளியைப் பார்க்கத்தானே வந்தேன். அந்த இடத்திலே சியாமாவைப் பார்த்த பிறகு, நோயாளி எப்படி இருக்கிறான் என்பதைக் கேட்கக் கூட மறந்து விட்டேன்.

பதிலாகத் சிமீஷங்கன் கழித்தான். போசனையில் ஆழ்ந்தவனாக நின்று கொண்டிருந்தேன். யாரோ ஒரு ஆஸ்பத்திரி சேவகன் மண் யடித்துக்கொண்டு வந்தான். "நாசீ! வெளியேயிருந்து வந்தவர்கள்

ஆ. நெக்கர் விவேகானந்தர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள்.

போக வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது" என்று இரைத்து சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

ரமணியைத் தோளில் சார்த்திக் கொண்டு அவன் வந்தான்.

நாய்கள் இருவரும் கிளம்பினோம்.

சியாமாவே பேசத் தொடங்கினான். இன்றைக்குக் காலையில் பத்து மணிக்குத்தான் நினைவு வந்ததாம். முகமெல்லாம் எவ்வளவு வெணுப்பாயிருக்கு, தெரியுமா! அந்த மேட்டர்ன் அம்மா என்னிடம் ரகசியமாகச் சொன்னாங்க. இதிலிருந்து பிழைச்சா புனர் ஜென்மம் தானாம்."

"அது கிடக்கட்டும் இன்றைக்கு ராத்திரி சுத்த ரம் வீட்டுக்கு வரும்போது ரமணியைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு மறு காசியம் பார்."

"எ...ன்...ன்!" அவளால் இந்த வார்த்தையை நம்ப முடியவில்லையா!

"ரமணியை இன்னொரு ராத்திரி வைத்துக் கொண்டு கம்மால் சமாளிக்க முடியாது. அவனோ ஓயாமல் அடம் பண்ணும் குழந்தை."

"உங்க தூக்கம் கொடாமல் நான் அவனைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்."

பெரிய சம்மட்டியால் என் தலையில் ஒங்கியாரோ அடித்தமாதிரி தோன்றியது.

கதவைப் படாரென்று திறந்தேன். என்னவோ வேகம் என்னை உகிதிக் கொண்டிருந்தது. ஈனி சேரை 'ட' ரென்று இழுத்து அதில் விழுகிறேன்.

"இன்றைக்குச் சமைக்கணுமா!"

"என்ன கேள்வி இது—!"

"இல்லை, எனக்குக் கையி் ஒடல்வே, காலும் ஒடல்வே, மனசெல்லாம் எங்கேயோ இருக்கு. நீங்க நோட்டலினிலிருந்து ஏதாவது வாங்கி வந்தால் சோதம் மாத்திரம் வடிக்கிறேன்."

"மு...டி...யா...து..."

இதற்கு அவள் ஏதாவது பதில் சொல்லியிருக்க தால் நான் மிருகமாக மாறியிருப்பேன்.

அடுப்பு பற்ற வைப்பதற்காக, அவள் ரமணியைக் கீழே விட்டாள். அவள் வழக்கம் போலவே அழத் தொடங்கினாள்.

"ராத்திரியானால் குழந்தை பயப்படுகிறாள்" என்று அவள் அடுப்பைப் பற்ற வைத்த வண்ணம் கவரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

"இந்தா" என்று கூப்பிட்டேன்.

வந்து நின்றான். அவன் என் சொல்லிக் தட்டாமல் கேட்டது, என் மனச் சாட்சியை ஒரு கணம் 'என்வவோ' பண்ணிற்று.

"ஃசமைக்கவும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். அவனை ஊரையிடாமல் பார்த்துக் கொள்" என்று 'டிபன் காசிய'ரை எடுத்துக் கொண்டேன். கால் கணத்தது, மனம் கணத்தது. எவ்வளவு நிறையும் விட்டு ஒடிப்போக வேண்டும் போல இருந்தது!

அன்று இரவு ரமணியின் ரோதனை அதிகமாக இருந்தது. ஒன்பது மணிக்கே தொடங்கி விட்டான். சுத்தரம் வந்தால், "இந்தாப்பா, உன் திருக் குமாரசனை கீயே பார்த்துக் கொள்" என்று சொல்லலாம் என்று யோசனை பண்ணிக் கொண்டே, வராந்தாவில் உலகலிக் கொண்டிருந்தேன். ரமணிக் குத் 'தமாஷ்' காட்டி அழுகையை நிறுத்த முயன்று கொண்டிருந்தான் சியாமா. அவனோ சாமான்யத்தில் ஓய்வதாக இல்லை.

சியாமா என்னுடன் பேச முயற்சிக்கவே இல்லை. ஊர்க் கதைகள் முழுவதும் அரை மணி நேரத்தில் முதல் காரியமாக என்னிடம் சொல்லும் அவன் அன்று பயங்கர மௌனம் சாதித்தான்.

வாளை நோக்கினேன். நிலா மெதுவாகத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

"என்னது எண்ணங்கள் நிலவொளியில் பெருகு இன்றை! சியாமாளின் கணவு திடீரென்று நினைவு வந்தது. விடை பெற்றுக் கொள்ளும் ஒரு கமங்கலி! ஒருகால் அவன் குழந்தை ரமணியின் அன்புத் தாயாக இருக்கலாமோ!

மணி ஒன்பதே காலாயிற்று.

ஒன்பதரைவு மாயிற்று. கடியாரத்தின் 'டக், டக்' ஓசை எழும்புகளையே தட்டிற்று.

சுத்தரம் வருவதாகத் தோன்றவில்லை. அன்று இரவு அவர் வரவே இல்லை.

ரமணி ஓரே கதையில் அழது கொண்டிருந்தாள். அது அழுகையில் தாயைப் பிரிந்த சேயின் ஓலம். அவளை மடியில் சார்த்திக் கொண்டிருந்தாள் சியாமா. அவனுல்தரவே அவனுக்கும் எனக்கும் இடையில் பிளவு ஏற்பட்டுள்ளது!

லிப்டன்

உ கெர்ல்
டஸ்ட்
உ

சிற்றந்த ஸ்டிராங் உ
தருகிறகு.

இவை இல்லாமலா
கல்யாணம்?

டி.எஸ்.ஆர்

- பன்னீர்
- சந்தணம்
- வாசனைப்பாக்கு
- வாசனைச் சுண்ணாம்பு

தென்விந்தியாவில் எவ்வித விசேஷத்
துக்கும் ஒரு சோபையையும், குடியை
யும் அளிக்க ஜனங்கள் டி. எஸ். ஆர்.
தயாரிப்புகளையே காட்டுகிறார்கள். அவை
1909 லிருந்து பிரசித்தி பெற்றவை.

டி.எஸ்.ஆர். & கோ., கும்பகோணம்.

செயல் நகரத்திற்கு டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்கள்: காரைடி ஏஜன்ஸீஸ், 37, ஜூனி ஜான்சன்
ரோடு, சாயம்பேட்டை, மதுரை, கோமுகத்தூர், பாலக்காடு, கைலாசு, கோல் ஏஜன்டுகள்:
B. பாலபட்டை ரெட்டிவாள், (1933-ல் கந்தாபிக்கப்பட்டது), கோமுகத்தூர்,
மம்பாய்க்கு ஏஜன்டுகள்: சாயம்பேட்டை, மதுரை (G. I. P.)

ASPRO

'ஆஸ்ப்ரோ' எங்கும் கிடைக்கிறது. 2 மில்லாக் 11 அளவு 30 மில்லாக் 15 அளவு

'ஆஸ்ப்ரோ' யாதொரு
கெடுதியுமற்றது -
குழந்தைகூட
உட்கொள்ளலாம் !

கேரளா

சோப்

தேர்தியான என்னைகளின் என்றும் தயர்க்கப்பட்ட
டாய்ஸெட் சோப்புகள்

ஸாண்டல்வுட் சோப்

ரோஸ் சோப்

மெய் லிஸல் சோப்புகள்

கோல்டார் சோப்

வேப் சோப்

விட்டு உபயோகத்திற்கான சோப்புகள்

வாஷ்வெல் சோப்
(பார்க்கவும் கேட்கவும்)

தீபா பிராண்டு சோப்
(பாத்திரங்கள் கழுவுவதற்கானது)

கேரளா சோப் இன்ஸ்டிடியூட், கோழிக்கோடு
கேள்லை சிக்கர் கைத்தொழில் & வர்த்தக இலாகாவின் பரிவு

3 வாசனைக்
கலாரத்னங்கள்

கம் கம் ஜவாஜ் * கம்பால்

* கமகர் அகர்பத்திகள்.

டி.எல்.சுசுந்தாலயா,
வாசனைதிரவிய வியாபாரிகள், பெங்களூர்-2

அவன்மேல் வெறுப்புப் பிறந்தது. சியாமா என்னைப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் ஓரே அசுதி. அதைப் பார்த்ததும் என் வெறுப்பு எங்கோ மறைந்து விட்டது.

அவள் பக்கத்தில் போய் நின்று கொண்டேன். அன்று அவள் என்னிடம் காட்டிய பொறுமைக்கும், ரமணியிடம் காட்டிய அன்புக்கும், அவளைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டிருக்கலாம். என் தொண்டையில் ஏதோ அடைந்தது.

"என்ன! தண்ணீர் வேண்டுமா!" என்று கேட்டான் அவன். என் தேவைகளையும் மறக்கவில்லை.

"பாலை பிளாஸ்டிக் ஊற்றி யாயிற்று!" என்று கேட்டுக் கொண்டே சமையலறைக்குள் நுழைந்தேன். ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாடு கொண்டு வந்த காரியர் கத்தமாகத் துலக்கப்பட்டிருந்தது. சியாமாவைக் கும்பொழுது ஒழிவிருந்தது. இந்த வேலையெல்லாம் செய்ய! பிளாஸ்டிக் பால் தயாராக இருந்தது. ஒரு டம்ளரில் ஊற்றி அவளுக்குக் கும் கொடுத்தேன்.

ரமணியின் அழகை இரண்டு நாளில் எனக்குப் பழகிப் போய்விட்டது. வேறு வழி! அவளுக்குக் கொடுத்த பாலை ரமணிக்கு ஊற்றினான். சிறிது நேரம் மெனமம் நிலையது.

எனக்குத் திடீரென்று தலைவலிக்கத் தொடங்கிற்று. தொடங்கி சில நிமிஷங்களுள், தலை ஓரே பாரமாகக் கனத்து விட்டது.

அந்த மண்டை யிடயின்மூல், உலகமே நிரணமாகத் தோன்றியது. நான் தலையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுவதைக் கண்ட சியாமா, "தலையை வலிக்கிறதா!" என்று பரிவுடன் வினவினான். 'ஆமாம்' என்று தலையசைத்தேன்.

கடவுள் உலகை ஒரு நிமிடம் நிறுத்தி, சர்வ சராசரங்களையும் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தினார் போல இருந்தது—ரமணி தூங்கத் தொடங்கியவுடன்.

"என்ன ரோதனை!" - "ஓ" - என்றேன்.

"பாவம், அவனுக்கு என்ன வேணுமோ! தாயாரைப் பார்த்துக் கொண்டு என்று இருக்காதோ!" என்று அவன் சார்பிலேயே பேசினான் அவன்.

மணி இரண்டோ, இரண்டரையோ தெரியவில்லை. நான், சியாமா, ரமணி மூன்று பேருமே தூங்கத் தொடங்கி யிருந்தோம்.

"சார்!....." "சார்!" என்று கத்திக்கொண்டே கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

இந்தச் சத்தம் என் நினைவில் தாக்கி என்னைப் பூலோகத்துக்கு இழுத்துவர அரைமணி நேரம் பிடித்தது.

"-ச...ச-" என்று முனகிக் கொண்டே புரண்டு படுத்தேன். சத்தம் நினைவில்லை. எழுந்து உட்கார்க்கிறேன். தோள் பட்டை வலித்தது.

விளக்கைப் போட்டேன். விளக்கு வெளிச்சத்தில் சியாமாவும் எழுந்த கண்ணைக் கசக்கினான்.

கதவைத் திறந்தேன்.

டவாஸி போட்ட ஒரு சேவகன் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"யமதுதன்!" என்று என் காதில் உரக்க யாரோ கத்தினார்கள்.

"நீங்கள் தானே....."

அவனுடைய கேள்வி இன்னதென்று தெரிய முன்னரே, "ஆமாம்," என்று தலையசைத்தேன்.

"உங்களைக் கையோடு அழைத்து வரச் சொன்னார்" என்றான் அவன்.

சியாமா வந்து நின்றான். அவளுக்கு வியர்த்திருந்தது. பாதி ராத்திரியில் அவளை விட்டு விட்டு

எப்படிப் போவது! அப்பொழுது எனக்கும் நெற்றியில் விளக்கத் தொடங்கிற்று.

"நீங்கள் போய் வாருங்கள். நான் பயப்பட மாட்டேன்" என்று சியாமா ஆறுதல் சொன்னான்.

என் முழங்கால்கள் மூட்டிக் கொண்டன. சட்டையை மாட்டிக் கொண்டேன். 'மய்ஸரை' எடுத்துக்கொடுக்கச் சியாமா மறக்கவில்லை. ரமணி தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். உலகமறியாத அந்தக் குழந்தை அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்ததை ஒரு நிமிஷம் கூர்ந்து கவனித்தேன்.

சியாமாவின் கண் கவங்கி யிருந்தது.

சேவகன் ஓட்டமும் நடைபுமாகப் பறந்தான். நானும் வேகமாக அவனைப் பின் தொடர்க்கிறேன். கை கால்கள் படபடத்தன.

ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடம் நெருங்குவதற்குள் எனக்குள் ஏதோ ஒன்று, "எல்லாம் ஆகி விட்டது!" என்று கூறிற்று.

ஆஸ்பத்திரி வராகாலிலேயே கந்தரத்தைச் சேர்க்கிறேன். அவர் முகத் தோற்றம் ஒருவித மாறுதலு மடைந்திருக்க வில்லை.

அவர் என்னடம் மெதுவாக, "எல்லாம் முடிந்த விட்டது" என்று சொன்னார்.

அவர் ஒரு கேள்விக்குப் பதிலறிய விரும்பினாரே, அதை அறிந்து கொண்டாரா!

அந்தச் சூழ் நிலையில், சந்தர்ப்பத்தில் அந்தக் கேள்வி என்னுள் எழுந்து உடனே மடிந்தது.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விடு திரும்பும்பொழுது விடியத் தொடங்கியிருந்தது. சியாமா, என் முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் முகம் பயங்கர மாறுதல்களை அடைந்தது. ரமணியைக் கட்டிக் கொண்டு அழத் தொடங்கினான். விக்வி விக்வி அழுதான். சோகம் என்பதற்கு முழு அர்த்தமும் அவனிடம் அப்பொழுது கண்டேன்.

என் நெஞ்சு வறண்டிருந்தது. 'அழாதே!' என்று தேற்றிக் கூடத் தோன்றவில்லை.

அன்று காரியாலயத்துக்கு வீடி போட்டேன். நானும் அவளும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்க் கவனிக்க வேண்டிய காரியங்களை முடித்தோம்.

விட்டுக்குத் திரும்பும் பொழுது நானு மணி. குளிப்பதற்கு ஸ்கூது மணி ஆகிவிட்டது. கந்தரமும் எங்களுடன் வந்திருந்தார். எல்லோரும் குளித்தாயிற்று. இத்தமாதிரி காரியங்களில் ஒரு அரை மணி நேரம் போயிருக்கும்.

"நெற்றிருத்தவன் இன்று இல்லை."

"இன்று இல்லை!"

"ஓ.....ஓ.....ஓ!"

யோசனை ஒடிக்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது ரமணியுடன் கந்தரம் வந்தார். "அண்ணா நான் போகிறேன்" என்றார். அவர் குரலில் இருந்த சோகம் என் இதயத்தைப் பிழிந்து விட்டது.

"எங்கே!"

"தெரியாது. முதலில் ஊருக்கு....."

"வேலை!"

"அதை விட்டு விட்டேன்." அவர் என் பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. சியாமனாவைப் பார்த்து ஒரு தரம் கன்றி ததும்பும் முகத்தடன் கை கூப்பி வணங்கினார். சியாமா உடல் குலுங்கக் குலுங்க அழுதான். அடுத்த கணம் வராக்தானைக் கடந்து கதவைத் திறந்து வெளியே போய்விட்டார்.

போய்க் கொண்டே இருந்தார். அவருடைய தோளில் தாயைப் பிரிந்துவிட்டு குழந்தை ரமணி நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மணி என்ன ஸார்?

ஒரு சமயம் எனக்கு அவசரமாக மதுரைக்குப் போய்வர வேண்டியிருந்தது. கையில் ஒரு சிறுபையுடன் எழும்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு மாலை ஆற மணிக்கே போய் விட்டேன். ரயில் என்னவோ ஏழு மணிக்குத்தான் புறப்பட இருந்தது. ஆனால் சௌகரியமான இடத்தைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டி ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே போய்ச் சேர்ந்தேன். ஒவ்வொரு ஜன்னல் வழியாகத் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தேன். ஒரு ஜன்னலில் தலையை துழைத்தபோது, "ஹல்லோ! நீங்களா! வாங்க ஸார், வாங்க!" என்று என்னைக் கூப்பிடும் குரல் வந்தது. பார்த்தால் பாட்டு வார்த்தியார் பரமசிவம் பிள்ளை.

என் கண்பர் ஒருவருடைய புதல்விக்குப் பரமசிவம் பிள்ளை பாட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். அந்த கண்பர் வீட்டில் ஓரீரு முறை நான் பரமசிவம் பிள்ளையைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். ரயில் பிரயாணத்துக்கு இவ்வளவு அறிமுகமும், பரிச்சயமும் போதாதா? ஆகவே, பரமசிவம்பிள்ளை 'வேண்டிய இடம் இருக்கு ஸார்' என்று கூறியவுடன் உற்சாகத்துடன் பெட்டிக்குள் ஏறினேன்.

பையைப் பத்திரமான இடத்தில் வைத்து விட்டு, இடத்தைத் தட்டி உட்கார்ந்து சற்று நேரம் அவர் எங்கே போகிறார், நான் எங்கே போகிறேன் முதலிய விஷயங்கள் எல்லாம் பேசிக் தீர்ந்தோம். பேச்சு ஒரு மாதிரி முடிவுக்கு வந்தவுடன், அவர் கையில் கடியாரம் கட்டிக் கொண்டிருப்பது கண்ணில் பட்டது. "என்ன ஸார், மணி?" என்று கேட்டேன். அவர் தம் கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்து, "ஆறே கால்!" என்றார்.

"ரயில் புறப்பட இன்னும் முக்கால் மணி நேரம் இருக்கிறதே?" என்றேன்.

பிறகு கொஞ்ச நேரம் வெளி காட்டு அரசியல் விஷயங்கள் எல்லாம் பேசினோம். அப்பிப் பிராயபேதம் எங்களுக்குள் மிகத் தீவிரமாக ஏற்படும் போலிருந்தது. அதனால் பேச்சை மாற்ற வேண்டி, "என்ன ஸார்! டைம் என்ன ஆகிறது பாருங்கோ!" என்றேன்.

"ஆறரை!" என்றார்.

பிறகு சற்று நேரம் மௌனம் நிலவியது! "அப்பப்பா! என்ன புழுக்கம்! மூன்றாவது வகுப்புப் பெட்டிகளுக்கெல்லாம் மின்சார விசிறி எப்பொழுது போடப் போகிறார்களோ?" என்றேன்.

அதிலிருந்து நமது அரசாங்கம், நமது தலைவர்கள் நமது அதிகாரிகள் இவர்களைப் பற்றி யெல்லாம் பேச்சு வந்தது. இந்த விஷயங்களிலும் அவர் என்னுடன் ஒத்து உணர்வராகத் தோன்ற விட்டான். ஆகவே மீண்டும் மௌனம் சாதிக்கத் தொடங்கினேன்.

மௌனம் சாதிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து, சென்ற ஒவ்வொரு விநாயகமும் ஒவ்வொரு யுகமாகத் தோன்றத் தொடங்கியது. இந்த "நாசமற்றுப் போன ரயில் புறப்பட்டுத் தொலையாதா?" என்று சபிக்கத் தொடங்கினேன். என் சாபங்களும் தீர்ந்து போகவே, ஒன்றும் தோன்றாமல், எதிரிலிருந்த பரமசிவம் பிள்ளையை "மணி என்ன ஸார்?" என்று கேட்டு வைத்தேன்.

ஒரு முறை கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்து விட்டு, "ஆறே முக்கால்" என்றார்.

"என்ன ஸார், இது ஆறே முக்கால் என்கிறீர்கள்! நான் வந்து எத்தனை நாழிகையாச்சு! கிட்டத்தட்ட ஏழு இருக்க வேணும் போல் தோன்றுகிறதே! உங்கள் கடியாரம் ஒரு வேளை 'ஸ்பெலா'வாகப் போகிறதோ என்றோ! நான் பிளாட்பாரக் கடியாரத்திலே மணியைப் பாச்ச்கிறேன்" என்று சொல்லி ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் பரமசிவம் பிள்ளையிடம், "ரயில் புறப்படுவதற்கு இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்கள்தான் இருக்கின்றன. மணி 8-58 ஆகி விட்டது. உங்கள் கடியாரத்தைச் சரி செய்து கொள்ளுங்கள்" என்றேன்.

"ஆகட்டும்" என்று சொல்லி விட்டு, அவர் பாட்டுக்குச் சும்மா இருந்தார்.

"ஏன், ஸார்! சும்மா இருக்கிறீர்கள்? நான் இவ்வளவு கிரமப்பட்டு மணி பார்த்து விட்டு வந்து சொல்கிறேன். நீங்கள் வெறுமனே இருக்கிறீர்களே?" என்றேன்.

உடனே பாட்டு வார்த்தியார் பரமசிவம், "ஏதோ போனால் போகிறது என்று பார்த்தால் விடமாட்டேன் என்கிறீரே! உம்மைக் கூப்பிட்டதே பெரிய தப்பு, ஐயா! ஏதோ 'ரிஸ்ட் வாட்ச்' என்று கட்டிக்கொண்டு வந்தால், உமக்கு நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை மணி பார்த்துச் சொல்லத்தான் கட்டிக் கொண்டு வந்தால் போலத் துளைக்கிறீரே! ஒரு தரம், இரண்டு தரம் நீர் மணி கேட்டதற்குக் குத்து மதிப்பாக, ஆறே கால். ஆறரை என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் நீரோ என் மானத்தை வாங்கியே தீர்ப்பது என்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டு வந்தாற்போல் தெரிகிறது! ஓய்! உள்ளதைச் சொல்லுகிறேன், கேட்டுக் கொள்ளும்! இந்தக் கடியாரம் ஓடாதகடியாரம்: ஓட்டைக் கடியாரம்! நாறு பேருக்கு மத்தியில் மதிப்பாக இருக்கட்டும் என்று கட்டிக்கொண்டு வந்தேன் அவ்வளவுதான்" என்றார்.

எனக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை; தனித்துப் போய் விட்டேன். அந்தப் பெட்டியை விட்டு இறங்கி வேறு பெட்டியில் ஏறிக் கொள்ளலாமோ என்று எண்ணினேன். அந்தச் சமயம் பார்த்து ரயில் 'க்' என்று ஒலமிட்டது. —செங்கு

நாள் முழுவதும்

விழாபாடின பின்

புத்துணர்ச்சி

இரவு

அளிக்க...

குழுவையான நறுமணம் கொள்ள
 ஹிமாலயா புகூகி
 வெளடர்களை
 உபயோகியுங்கள்

இலங்கை தேயிலாை துறை சுவடகை

ஹிமாலயா புகூகி கடுகை என்னை சீராகக் காண்பிக்கின்றது
 சுகமத்தைப் பாதுகாக்கிறது.

உங்கள் குஜராத்தி ஜடைச்சிங்காரத்தின்

அழகை பூர்த்திசெய்ய

நடித்துநிற்கும் பரிமளத்தோடுகூடான

கலிபோர்னியன் பாப்பி

செய்தெடுத்த மரபு மரபு

**★ கூந்தல் தைலம் உபயோகியுங்கள்
கிலும்!**

இந்த ஜடைச்சிங்காரத்தைப் பற்றிய தகவல்களைத்தரும் துண்டுப்பிரகாரம் நெ. 5க்கு விளம்பர இலாகா, நபால்பெட்டி. நெ. 822. பம்பாய் 1க்கு எழுதுங்கள். சந்த பரணையில் வேண்டுமென்பதை குறிப்பிடவும். மற்ற ஜடைச்சிங்காரங்களை விவரிக்கும் துண்டுப்பிரகாரங்களுக்கு வரவிருக்கும் விளம்பரங்களை உவனிக்கவும்.

இன்னமொரு
நேர்த்தியான
இராஸ்மிக்
தயாரிப்பு

